

TITLUL I

Dispoziții generale

ARTICOLUL 1 - Definiții

CAPITOLUL I

Domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală

ARTICOLUL 2 - Obiectul și sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală

ARTICOLUL 3 - Raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative

CAPITOLUL II

Principii generale de conduită în administrarea creanțelor fiscale

ARTICOLUL 4 - Principiul legalității

ARTICOLUL 5 - Aplicarea unitară a legislației

ARTICOLUL 6 - Exercițarea dreptului de apreciere

ARTICOLUL 7 - Rolul activ și alte reguli de conduită pentru organele fiscale

ARTICOLUL 8 - Limba oficială în administrația fiscală

ARTICOLUL 9 - Dreptul de a fi ascultat

ARTICOLUL 10 - Obligația de cooperare

ARTICOLUL 11 - Secretul fiscal

ARTICOLUL 12 - Buna-credință

CAPITOLUL III

Aplicarea prevederilor legislației fiscale

ARTICOLUL 13 - Interpretarea legii

ARTICOLUL 14 - Prevalența conținutului economic al situațiilor relevante din punct de vedere fiscal

ARTICOLUL 15 - Eludarea legislației fiscale

TITLUL II

Raportul juridic fiscal

CAPITOLUL I

Dispoziții privind raportul juridic fiscal

ARTICOLUL 16 - Conținutul raportului juridic fiscal

ARTICOLUL 17 - Subiectele raportului juridic fiscal

ARTICOLUL 18 - Împuterniciri

ARTICOLUL 19 - Numirea curatorului fiscal

ARTICOLUL 20 - Obligațiile reprezentanților legali

CAPITOLUL II

Dispoziții generale privind raportul sarcinii fiscale

ARTICOLUL 21 - Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

ARTICOLUL 22 - Stingerea creanțelor fiscale

ARTICOLUL 23 - Preluarea obligației fiscale

ARTICOLUL 24 - Garantarea obligației fiscale

ARTICOLUL 25 - Răspunderea solidară

ARTICOLUL 26 - Dispoziții speciale privind stabilirea răspunderii

ARTICOLUL 27 - Drepturile și obligațiile succesorilor

ARTICOLUL 28 - Dispoziții privind cesiunea creanțelor fiscale ale contribuabililor/plătitorilor

TITLUL III

Dispoziții procedurale generale

CAPITOLUL I

Domiciliul fiscal în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

ARTICOLUL 29 - Domiciliul fiscal

ARTICOLUL 30 - Înregistrarea/modificarea domiciliului fiscal

CAPITOLUL II

Competența organului fiscal

ARTICOLUL 31 - Competența generală

ARTICOLUL 32 - Competența materială și teritorială a organelor fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

ARTICOLUL 33 - Competența în cazul sediilor secundare

ARTICOLUL 34 - Competența privind impozitul și contribuțiile aferente veniturilor din activități agricole

ARTICOLUL 35 - Competența specială

ARTICOLUL 36 - Conflictul de competență

ARTICOLUL 37 - Schimbarea competenței

ARTICOLUL 38 - Conflictul de interese

ARTICOLUL 39 - Abținerea și recuzarea

CAPITOLUL III

Actele emise de organele fiscale

ARTICOLUL 40 - Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

ARTICOLUL 41 - Comunicarea actului administrativ fiscal

ARTICOLUL 42 - Opozabilitatea actului administrativ fiscal

ARTICOLUL 43 - Nulitatea actului administrativ fiscal

ARTICOLUL 44 - Anularea sau desființarea actelor administrative fiscale

ARTICOLUL 45 - Efectele nulității sau anulării actelor administrative fiscale

ARTICOLUL 46 - Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans

ARTICOLUL 47 - Îndreptarea erorilor materiale din actele administrative fiscale

ARTICOLUL 48 - Prevederi aplicabile actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale

CAPITOLUL IV

Administrarea și aprecierea probelor

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ARTICOLUL 49 - Mijloace de probă

ARTICOLUL 50 - Dreptul organului fiscal de a solicita prezența contribuabilului/plătitorului la sediul său

ARTICOLUL 51 - Comunicarea informațiilor între organele fiscale

SECȚIUNEA a 2-a

Informații și expertize

ARTICOLUL 52 - Obligația de a furniza informații

ARTICOLUL 53 - Furnizarea periodică de informații

ARTICOLUL 54 - Obligații declarative cu privire la rezidenții altor state membre UE

ARTICOLUL 55 - Obligația instituțiilor de credit de a furniza informații

ARTICOLUL 56 - Expertiza

SECȚIUNEA a 3-a

Înscrierile și cercetarea la fața locului

ARTICOLUL 57 - Prezentarea de înscrieri

ARTICOLUL 58 - Cercetarea la fața locului

SECȚIUNEA a 4-a

Dreptul de a refuza furnizarea de dovezi

ARTICOLUL 59 - Dreptul rudelor de a refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize și prezentarea unor înscrieri

ARTICOLUL 60 - Dreptul altor persoane de a refuza furnizarea de informații

SECȚIUNEA a 5-a

Colaborarea dintre autoritățile publice

ARTICOLUL 61 - Obligația autorităților și instituțiilor publice de a furniza informații și de a prezenta acte

ARTICOLUL 62 - Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public

ARTICOLUL 63 - Condiții și limite ale colaborării

ARTICOLUL 64 - Colaborarea interstatală dintre autoritățile publice

SECȚIUNEA a 6-a

Sarcina probei

ARTICOLUL 65 - Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

ARTICOLUL 66 - Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

ARTICOLUL 67 - Dovedirea titularului dreptului de proprietate în scopul impozitării

CAPITOLUL V

Termene

ARTICOLUL 68 - Calcularea termenelor

ARTICOLUL 69 - Prelungirea termenelor

ARTICOLUL 70 - Termenul de soluționare a cererilor contribuabililor/plătitorilor

ARTICOLUL 71 - Cazul de forță majoră și cazul fortuit

CAPITOLUL VI

Transmiterea cererilor de către contribuabili/plătitori și identificarea acestora în mediul electronic

ARTICOLUL 72 Transmiterea cererilor la organul fiscal prin mijloace electronice de transmitere la distanță

ARTICOLUL 73 Identificarea contribuabililor/plătitorilor în mediul electronic

TITLUL IV

Înregistrarea fiscală

ARTICOLUL 74 - Sfera activității de înregistrare fiscală

ARTICOLUL 75 - Obligația de înregistrare fiscală

ARTICOLUL 76 - Declararea filialelor și sediilor secundare

ARTICOLUL 77 - Forma și conținutul declarației de înregistrare fiscală

ARTICOLUL 78 - Certificatul de înregistrare fiscală

ARTICOLUL 79 - Modificări ulterioare înregistrării fiscale

ARTICOLUL 80 - Modificări ulterioare înregistrării fiscale în cazul persoanelor fizice sau juridice ori altor entități supuse înregistrării în registrul comerțului

ARTICOLUL 81 - Radierea înregistrării fiscale

ARTICOLUL 82 - Registrul contribuabililor/plătitorilor

ARTICOLUL 83 - Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați

TITLUL V

Stabilirea creanțelor fiscale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ARTICOLUL 84 - Sfera și actele de stabilire a creanțelor fiscale
ARTICOLUL 85 - Stabilirea creanțelor fiscale sub rezerva verificării ulterioare

CAPITOLUL II

Dispoziții privind decizia de impunere

ARTICOLUL 86 - Decizia de impunere
ARTICOLUL 87 - Forma și conținutul deciziei de impunere
ARTICOLUL 88 - Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere
ARTICOLUL 89 - Deciziile referitoare la bazele de impozitare
ARTICOLUL 90 - Decizii privind stabilirea unor creanțe bugetare

CAPITOLUL III

Dispoziții privind declarația fiscală

ARTICOLUL 91 - Obligația de a depune declarație fiscală
ARTICOLUL 92 - Forma și conținutul declarației fiscale
ARTICOLUL 93 - Depunerea declarațiilor fiscale
ARTICOLUL 94 - Certificarea declarațiilor fiscale depuse la organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
ARTICOLUL 95 - Corectarea declarațiilor fiscale

CAPITOLUL IV

Stabilirea bazei de impozitare prin estimare

ARTICOLUL 96 - Dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare prin estimare
ARTICOLUL 97 - Stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale ca urmare a nedepunerii declarației de impunere

CAPITOLUL V

Despre evidențele fiscale

ARTICOLUL 98 - Obligația de a conduce evidența fiscală
ARTICOLUL 99 - Reguli pentru conducerea evidenței contabile și fiscale

CAPITOLUL VI

Prescripția dreptului de a stabili creanțe fiscale

ARTICOLUL 100 - Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale
ARTICOLUL 101 - Întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale
ARTICOLUL 102 - Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale

TITLUL VI

Controlul fiscal

CAPITOLUL I

Inspekția fiscală

- ARTICOLUL 103 - Obiectul inspekției fiscale
- ARTICOLUL 104 - Persoanele supuse inspekției fiscale
- ARTICOLUL 105 - Formele și întinderea inspekției fiscale
- ARTICOLUL 106 – Metode de control
- ARTICOLUL 107 - Perioada supusă inspekției fiscale
- ARTICOLUL 108 – Regulii privind inspekția fiscală
- ARTICOLUL 109 - Competența de efectuare a inspekției fiscale
- ARTICOLUL 110 - Selectarea contribuabililor/plătitorilor pentru inspekție fiscală
- ARTICOLUL 111 - Avizul de inspekție fiscală
- ARTICOLUL 112 – Începerea inspekției fiscale
- ARTICOLUL 113 - Obligația de colaborare a contribuabilului/plătitorului
- ARTICOLUL 114 - Locul și timpul desfășurării inspekției fiscale
- ARTICOLUL 115 - Durata efectuării inspekției fiscale
- ARTICOLUL 116 - Suspendarea inspekției fiscale
- ARTICOLUL 117 - Reverificarea
- ARTICOLUL 118 - Dreptul contribuabilului/plătitorului de a fi informat
- ARTICOLUL 119 - Sesizarea organelor de urmărire penală
- ARTICOLUL 120 - Rezultatul inspekției fiscale
- ARTICOLUL 121 – Decizia de impunere provizorie

CAPITOLUL II

Controlul inopinat

- ARTICOLUL 122 - Obiectul controlului inopinat
- ARTICOLUL 123 - Reguli privind desfășurarea controlului inopinat

CAPITOLUL III

Controlul antifraudă

- ARTICOLUL 124 - Reguli privind controlul operativ și inopinat

CAPITOLUL IV

Verificarea situației fiscale personale

- ARTICOLUL 125 - Obiectul și regulile privind verificarea persoanelor fizice
- ARTICOLUL 126 - Drepturile și obligațiile organelor fiscale
- ARTICOLUL 127 - Perioada supusă verificării situației fiscale personale
- ARTICOLUL 128 - Locul și durata desfășurării verificării situației fiscale personale
- ARTICOLUL 129 - Avizul de verificare
- ARTICOLUL 130 - Suspendarea verificării
- ARTICOLUL 131 - Dreptul de colaborare al persoanei fizice verificate
- ARTICOLUL 132 - Reverificarea
- ARTICOLUL 133 - Sesizarea organelor de urmărire penală
- ARTICOLUL 134 - Raportul de verificare și decizia de impunere
- ARTICOLUL 135 - Alte norme aplicabile

CAPITOLUL V

Verificarea documentară

- ARTICOLUL 136 - Sfera și obiectul verificării documentare
- ARTICOLUL 137 - Rezultatul verificării documentare

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale privind controlul fiscal

ARTICOLUL 138 - Dispoziții finale privind controlul fiscal

TITLUL VII

Colectarea creanțelor fiscale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ARTICOLUL 139 - Colectarea creanțelor fiscale

ARTICOLUL 140 - Evidența creanțelor fiscale

ARTICOLUL 141 - Scadența creanțelor fiscale

ARTICOLUL 142 - Prevederi speciale privind scadența și declararea creanțelor fiscale

ARTICOLUL 143 - Termenele de plată

ARTICOLUL 144 - Certificatul de atestare fiscală emis de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

ARTICOLUL 145 - Publicitatea debitorilor care înregistrează obligații fiscale restante

CAPITOLUL II

Stingerea creanțelor fiscale prin plată, compensare și restituire

ARTICOLUL 146 - Dispoziții privind efectuarea plății

ARTICOLUL 147 - Dispoziții privind corectarea erorilor din documentele de plată întocmite de debitori

ARTICOLUL 148 - Ordinea stingerii datoriilor

ARTICOLUL 149 - Reguli speciale privind stingerea creanțelor fiscale prin plată sau compensare

ARTICOLUL 150 - Compensarea

ARTICOLUL 151 - Restituiri de sume

ARTICOLUL 152 - Prevederi speciale privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată

ARTICOLUL 153 - Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe venit reținut la sursă

ARTICOLUL 154 - Obligația băncilor supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială

CAPITOLUL III

Dobânzi, penalități de întârziere și penalități de nedeclarare

ARTICOLUL 155 - Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

ARTICOLUL 156 - Dobânzi

ARTICOLUL 157 - Dobânzi în cazul impozitelor pentru care perioada fiscală este anuală

ARTICOLUL 158 - Penalități de întârziere

ARTICOLUL 159 - Dobânzi și penalități de întârziere în cazul plăților efectuate prin decontare bancară

ARTICOLUL 160 - Dobânzi și penalități de întârziere în cazul compensării

ARTICOLUL 161 - Dobânzi și penalități de întârziere în cazul deschiderii procedurii insolvenței

ARTICOLUL 162 - Dobânzi și penalități de întârziere în cazul debitorilor pentru care s-a pronunțat o hotărâre de dizolvare

ARTICOLUL 163 - Penalitatea de nedeclarare în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

ARTICOLUL 164 - Dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget

CAPITOLUL IV

Înlesniri la plată

ARTICOLUL 165 - Instituirea posibilității acordării înlesnirilor la plată

ARTICOLUL 166 - Obiectul înlesnirilor la plată

ARTICOLUL 167 - Condiții de acordare a înlesnirilor la plată
ARTICOLUL 168 - Cererea de acordare a înlesnirii la plată
ARTICOLUL 169 - Retragerea cererii de acordare a înlesnirii la plată
ARTICOLUL 170 - Prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale
ARTICOLUL 171 - Alte prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
ARTICOLUL 172 - Eliberarea certificatului de atestare fiscală
ARTICOLUL 173 - Modul de soluționare a cererii
ARTICOLUL 174 - Garanții
ARTICOLUL 175 - Condiții de menținere a valabilității înlesnirilor la plată
ARTICOLUL 176 - Modificarea deciziei de eșalonare sau amânare la plată în perioada de valabilitate a înlesnirii
ARTICOLUL 177 - Renunțarea la eșalonarea sau amânarea la plată
ARTICOLUL 178 - Dobânzi și penalități de întârziere în cazul obligațiilor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
ARTICOLUL 179 - Penalitate
ARTICOLUL 180 - Pierderea valabilității înlesnirii la plată și consecințele pierderii acesteia
ARTICOLUL 181 - Dobânzi în cazul pierderii valabilității înlesnirii la plată acordată de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
ARTICOLUL 182 - Executarea garanțiilor
ARTICOLUL 183 - Suspendarea executării silite
ARTICOLUL 184 - Regimul special al obligațiilor fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar
ARTICOLUL 185 - Calcularea termenelor
ARTICOLUL 186 - Prevederi speciale pentru eșalonările sau amânările acordate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
ARTICOLUL 187 - Dispoziții finale
ARTICOLUL 188 - Amânarea la plată a penalităților de întârziere
ARTICOLUL 189 - Acte normative de aplicare

CAPITOLUL V

Constituirea de garanții

ARTICOLUL 190 - Constituirea de garanții
ARTICOLUL 191 - Tipuri de garanții
ARTICOLUL 192 - Valorificarea garanțiilor

CAPITOLUL VI

Măsuri asigurătorii

ARTICOLUL 193 - Poprirea și sechestrul asigurătoriu
ARTICOLUL 194 - Ridicarea măsurilor asigurătorii

CAPITOLUL VII

Prescripția dreptului de a cere executarea silită și a dreptului de a cere restituirea

ARTICOLUL 195 - Începerea termenului de prescripție
ARTICOLUL 196 - Suspendarea termenului de prescripție
ARTICOLUL 197 - Întreruperea termenului de prescripție
ARTICOLUL 198 - Efecte ale împlinirii termenului de prescripție
ARTICOLUL 199 - Prescripția dreptului de a cere restituirea

CAPITOLUL VIII

Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită

SECȚIUNEA 1 Dispoziții generale

- ARTICOLUL 200 - Organele de executare silită
- ARTICOLUL 201 - Executarea silită în cazul debitorilor solidari
- ARTICOLUL 202 - Executorii fiscali
- ARTICOLUL 203 - Executarea silită împotriva veniturilor bugetului general consolidat
- ARTICOLUL 204 - Executarea silită împotriva unei asocieri fără personalitate juridică
- ARTICOLUL 205 - Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite
- ARTICOLUL 206 - Reguli privind executarea silită
- ARTICOLUL 207 - Obligația de informare
- ARTICOLUL 208 - Precizarea naturii debitului
- ARTICOLUL 209 - Somația
- ARTICOLUL 210 - Drepturi și obligații ale terțului
- ARTICOLUL 211 - Evaluarea bunurilor supuse executării silite
- ARTICOLUL 212 - Suspendarea executării silite
- ARTICOLUL 213 - Încetarea executării silite și ridicarea măsurilor de executare silită
- ARTICOLUL 214 - Suspendarea executării silite în cazul depunerii unei scrisori de garanție

SECȚIUNEA a 2-a Executarea silită prin poprire

- ARTICOLUL 215 - Executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor
- ARTICOLUL 216 - Executarea silită a terțului poprit

SECȚIUNEA a 3-a Executarea silită a bunurilor mobile

- ARTICOLUL 217 - Executarea silită a bunurilor mobile
- ARTICOLUL 218 - Procesul-verbal de sechestr
- ARTICOLUL 219 - Custodele
- ARTICOLUL 220 - Înlocuirea bunurilor sechestrate

SECȚIUNEA a 4-a Executarea silită a bunurilor imobile

- ARTICOLUL 221 - Executarea silită a bunurilor imobile
- ARTICOLUL 222 - Instituirea administratorului-sechestr
- ARTICOLUL 223 - Suspendarea executării silite a bunurilor imobile

SECȚIUNEA a 5-a Executarea silită a altor bunuri

- ARTICOLUL 224 - Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini
- ARTICOLUL 225 - Executarea silită a unui ansamblu de bunuri

SECȚIUNEA a 6-a Valorificarea bunurilor

- ARTICOLUL 226 - Valorificarea bunurilor sechestrate
- ARTICOLUL 227 - Valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților
- ARTICOLUL 228 - Valorificarea bunurilor prin vânzare directă
- ARTICOLUL 229 - Vânzarea bunurilor la licitație
- ARTICOLUL 230 - Comisia de licitație
- ARTICOLUL 231 - Adjudecarea
- ARTICOLUL 232 - Plata în rate

ARTICOLUL 233 - Procesul-verbal de adjudecare
ARTICOLUL 234 - Reluarea procedurii de valorificare

CAPITOLUL IX

Cheltuieli

ARTICOLUL 235 - Cheltuieli de executare silită

CAPITOLUL X

Eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin executare silită

ARTICOLUL 236 - Sumele realizate din executare silită
ARTICOLUL 237 - Ordinea de distribuire
ARTICOLUL 238 - Reguli privind eliberarea și distribuirea

CAPITOLUL XI

Contestația la executare silită

ARTICOLUL 239 - Constația la executare silită
ARTICOLUL 240 - Termen de constatare
ARTICOLUL 241 - Judecarea constatației

CAPITOLUL XII

Stingerea creanțelor fiscale prin alte modalități

ARTICOLUL 242 - Darea în plată
ARTICOLUL 243 - Insolvabilitatea
ARTICOLUL 244 - Deschiderea procedurii insolvenței
ARTICOLUL 245 - Anularea creanțelor fiscale

CAPITOLUL XIII

Dispoziții speciale privind colectarea

ARTICOLUL 246 - Dispoziții speciale privind colectarea

TITLUL VIII

Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale

CAPITOLUL I

Dreptul la contestație

ARTICOLUL 247 - Posibilitatea de constatare
ARTICOLUL 248 - Forma și conținutul constatației
ARTICOLUL 249 - Termenul de depunere a constatației
ARTICOLUL 250 - Retragerea constatației

CAPITOLUL II

Competența de soluționare a contestațiilor. Decizia de soluționare

ARTICOLUL 251 - Organul competent
ARTICOLUL 252 - Decizia de soluționare
ARTICOLUL 253 - Forma și conținutul deciziei de soluționare a constatației

CAPITOLUL III

Dispoziții procedurale

ARTICOLUL 254 - Introducerea altor persoane în procedura de soluționare

ARTICOLUL 255 - Soluționarea contestației

ARTICOLUL 256 - Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

ARTICOLUL 257 - Suspendarea executării actului administrativ fiscal

CAPITOLUL IV

Soluții asupra contestației

ARTICOLUL 258 - Soluții asupra contestației

ARTICOLUL 259 - Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

ARTICOLUL 260 - Comunicarea deciziei și calea de atac

TITLUL IX

Procedura amiabilă pentru evitarea/eliminarea dublei impuneri

ARTICOLUL 261 - Procedura amiabilă

ARTICOLUL 262 - Procedura pentru eliminarea dublei impuneri între persoane române afiliate

TITLUL X

Aspecte internaționale

CAPITOLUL I

Cooperarea administrativă în domeniul fiscal

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ARTICOLUL 263 - Scopul

ARTICOLUL 264 - Sfera de aplicare

ARTICOLUL 265 - Definiții

ARTICOLUL 266 - Autoritatea competentă din România

SECȚIUNEA a 2-a

Schimbul de informații

§1. Schimbul de informații la cerere

ARTICOLUL 267 - Procedura aplicabilă schimbului de informații la cerere

ARTICOLUL 268 - Anchete administrative

ARTICOLUL 269 - Termene pentru schimbul de informații la cerere

§2. Schimbul automat obligatoriu de informații

ARTICOLUL 270 - Sfera de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații

§3. Schimbul spontan de informații

ARTICOLUL 271 - Sfera de aplicare și condițiile schimbului spontan de informații

ARTICOLUL 272 - Termene pentru schimbul spontan de informații

SECȚIUNEA a 3-a

Alte forme de cooperare administrativă

§1. Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

ARTICOLUL 273 - Sfera de aplicare și condiții

§2. Cooperarea administrativă prin efectuarea de controale simultane

ARTICOLUL 274 - Controale simultane

§3. Notificări administrative

ARTICOLUL 275 - Cereri de notificare

§4. Rezultatul utilizării informațiilor

ARTICOLUL 276 - Condiții

§5. Schimbul de experiență și de bune practici

ARTICOLUL 277 - Sfera de aplicare și condiții

SECȚIUNEA a-4-a

Condiții aplicabile cooperării administrative

ARTICOLUL 278 - Transmiterea de informații și documente

ARTICOLUL 279 - Limite

ARTICOLUL 280 - Obligații

ARTICOLUL 281 - Lărgirea cooperării extinse oferite unei țări terțe

ARTICOLUL 282 - Formulare-tip și formate electronice

ARTICOLUL 283 - Măsuri practice

ARTICOLUL 284 - Obligații speciale

SECȚIUNEA A-5-a

Relațiile cu Comisia Europeană

ARTICOLUL 285 - Evaluare

SECȚIUNEA a 6-a

Relațiile cu țările terțe

ARTICOLUL 286 - Schimbul de informații cu țările terțe

SECȚIUNEA a-7-a

Dispoziții generale și finale

ARTICOLUL 287 - Protecția datelor

ARTICOLUL 288 - Norma de transpunere a Directivei 2011/16/UE

CAPITOLUL II

Asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ARTICOLUL 289 - Scopul

ARTICOLUL 290 - Sfera de aplicare

ARTICOLUL 291 - Definiții

ARTICOLUL 292 - Autoritatea competentă din România

SECȚIUNEA a 2-a
Schimbul de informații

- ARTICOLUL 293 - Furnizarea de informații
- ARTICOLUL 294 - Schimbul de informații fără cerere prealabilă
- ARTICOLUL 295 - Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

SECȚIUNEA a 3-a
Asistență pentru notificarea documentelor

- ARTICOLUL 296 - Cererea de notificare a anumitor documente referitoare la creanțe
- ARTICOLUL 297 - Mijloace de notificare

SECȚIUNEA a 4-a
Măsurile asigurătorii sau de recuperare

- ARTICOLUL 298 - Cererea de recuperare
- ARTICOLUL 299 - Condiții aplicabile cererilor de recuperare
- ARTICOLUL 300 - Titlul executoriu și alte documente însoțitoare
- ARTICOLUL 301 - Recuperarea creanței
- ARTICOLUL 302 - Litigii
- ARTICOLUL 303 - Modificarea sau retragerea cererii de asistență pentru recuperare
- ARTICOLUL 304 - Cererea de măsuri asigurătorii
- ARTICOLUL 305 - Normele aplicabile cererilor de măsuri asigurătorii
- ARTICOLUL 306 - Limite ale obligațiilor autorității solicitate
- ARTICOLUL 307 - Aspecte privind prescripția
- ARTICOLUL 308 - Costuri

SECȚIUNEA a 5-a
Dispoziții generale aplicabile tuturor tipurilor de cereri de asistență

- ARTICOLUL 309 - Formulare-tip și mijloace de comunicare
- ARTICOLUL 310 - Limba utilizată
- ARTICOLUL 311 - Divulgarea informațiilor și a documentelor

SECȚIUNEA a 6-a
Dispoziții finale

- ARTICOLUL 312 - Aplicarea altor acorduri privind asistența
- ARTICOLUL 313 - Norme de aplicare
- ARTICOLUL 314 - Raportare
- ARTICOLUL 315 - Norma de transpunere a Directivei 2010/24/UE

Titlul XI
Prevederi speciale privind administrarea impozitelor și taxelor locale

- ARTICOLUL 316 - Competența teritorială a compartimentelor de specialitate ale autorităților administrației publice locale
- ARTICOLUL 317 - Conflictul de competență în cazul bugetelor locale
- ARTICOLUL 318 - Emiterea actelor administrative prin intermediul centrului de imprimare masivă de către organele fiscale ale autorităților administrației publice locale
- ARTICOLUL 319 - Comunicarea actelor administrativ-fiscale prin publicitate de către organele fiscale ale autorităților administrației publice locale
- ARTICOLUL 320 - Identificarea contribuabililor
- ARTICOLUL 321 - Reguli speciale privind inspecția fiscală în cazul organelor fiscale ale autorităților administrației publice locale

ARTICOLUL 322 - Evidența creanțelor fiscale administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale
ARTICOLUL 323 - Certificatul de atestare fiscală emis de organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale
ARTICOLUL 324 - Stabilirea unor termene de plată în cazul creanțelor administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale
ARTICOLUL 325 - Dispoziții privind efectuarea plății impozitelor și taxelor locale
ARTICOLUL 326 - Ordinea stingerii obligațiilor fiscale datorate bugetelor locale
ARTICOLUL 327 - Reguli speciale privind înlesnirile la plată acordate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale
ARTICOLUL 328 - Majorări de întârziere în cazul creanțelor datorate bugetelor locale
ARTICOLUL 329 - Reguli speciale privind executarea silită a creanțelor administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale
ARTICOLUL 330 - Transmiterea titlurilor executorii
ARTICOLUL 331 - Procedura de valorificare a bunurilor în cazul creanțelor administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale
ARTICOLUL 332 - Deschiderea procedurii insolvenței
ARTICOLUL 333 - Anularea creanțelor fiscale administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale
ARTICOLUL 334 - Competența de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor emise de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale
ARTICOLUL 335 - Formularele utilizate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

TITLUL XII

Sancțiuni

ARTICOLUL 336 - Contravenții
ARTICOLUL 337 - Contravenții în cazul declarațiilor recapitulative
ARTICOLUL 338 - Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor
ARTICOLUL 339 - Dispoziții aplicabile

TITLUL XIII

Dispoziții tranzitorii și finale

ARTICOLUL 340 - Dispoziții privind regimul vamal
ARTICOLUL 341 - Dispoziții privind funcționarii publici din cadrul organelor fiscale
ARTICOLUL 342 - Acte normative de aplicare
ARTICOLUL 343 - Scutirea organelor fiscale de plata taxelor
ARTICOLUL 344 - Înscrierea creanțelor la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare
ARTICOLUL 345 - Dispoziții privind termenele

LEGE PRIVIND CODUL DE PROCEDURĂ FISCALĂ

TITLUL I Dispoziții generale

ARTICOLUL 1

Definiții

(1) În înțelesul prezentului cod, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) actul administrativ fiscal – actul emis de organul fiscal în exercitarea atribuțiilor de administrare a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, pentru stabilirea unei situații individuale și în scopul de a produce efecte juridice față de cel cărui a fi este adresat;

b) administrarea creanțelor fiscale – oricare din activitățile desfășurate de organele fiscale în legătură cu:

1. înregistrarea fiscală a contribuabililor/plătitorilor și a altor subiecte ale raporturilor juridice fiscale;

2. declararea, stabilirea, controlul și colectarea creanțelor fiscale;

3. soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale;

4. asistența/îndrumarea contribuabililor/plătitorilor, la cerere sau din oficiu;

5. aplicarea sancțiunilor în condițiile legii;

c) analiza de risc – activitatea efectuată de organul fiscal în scopul identificării riscurilor de neconformare în ceea ce privește îndeplinirea de către contribuabil/plătitor a obligațiilor prevăzute de legislația fiscală, de a le evalua, de a le gestiona, precum și de a le utiliza în scopul efectuării activităților de administrare fiscală;

d) contribuabil – orice persoană fizică, juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează, conform legii, impozite, taxe și contribuții sociale;

e) contribuție socială – prelevare obligatorie datorată în baza legii, care are ca scop protecția persoanelor fizice obligate a se asigura împotriva anumitor riscuri sociale, în schimbul cărora aceste persoane beneficiază de drepturile acoperite de respectiva prelevare;

f) controlul fiscal - totalitatea activităților efectuate de organele fiscale pentru verificarea modului de îndeplinire de către contribuabil/plătitor a obligațiilor prevăzute de legislația fiscală și contabilă;

g) creanță bugetară – suma care se cuvine bugetului general consolidat și care nu este creanță fiscală;

h) creanță fiscală principală – dreptul la perceperea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și dreptul la restituirea sau rambursarea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale;

i) creanță fiscală accesorie – dreptul la perceperea dobânzilor, penalităților de întârziere, penalităților de nedeclarare sau majorărilor de întârziere, aferente unor creanțe fiscale principale;

j) creanță fiscală – creanță fiscală principală și creanță fiscală accesorie;

k) creanță fiscală restantă – creanța fiscală pentru care s-a împlinit scadența sau termenul de plată;

l) creditor - titularul unui drept de creanță fiscală;

m) debitor – titularul unei obligații de plată corelativă unui drept de creanță fiscală;

n) declarație fiscală - actul întocmit de contribuabil/plătitor care se referă la:

1. impozitele, taxele și contribuțiile sociale datorate, în cazul în care, potrivit legii, obligația calculării acestora revine contribuabilului/plătitorului;

2. impozitele, taxele și contribuțiile sociale colectate, în cazul în care plătitorul are obligația de a calcula, de a reține și de a plăti sau, după caz, de a colecta și de a plăti impozitele, taxele și contribuțiile sociale ;

3. bunurile și veniturile impozabile, precum și alte elemente ale bazei de impozitare, dacă legea prevede declararea acestora;

4. orice informații în legătură cu impozitele, taxele și contribuțiile sociale, bunurile și veniturile impozabile, dacă legea prevede declararea acestora.o) **declarație de impunere** – oricare din declarațiile fiscale prevăzute la lit. n) pct. 1-3;

p) **declarație informativă** – declarația fiscală prevăzută la lit. n) pct. 4;

- r) **dobândă – obligație fiscală accesorie** reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale **principale** ca urmare a neachitării la scadență, de către debitor, a obligațiilor **fiscale principale**;
- s) **drepturi vamale – drepturi de import și drepturi de export** astfel cum sunt definite de legislația vamală;
- ș) **impozit – prelevare obligatorie, indiferent de denumire, datorată în baza legii, fără contraprestație, în scopul satisfacerii necesităților de interes general**;
- t) **majorare de întârziere – obligație fiscală accesorie** reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale **principale, precum și sancțiunea, ca urmare a neachitării la scadență, de către debitor, a obligațiilor fiscale principale**;
- ș) **obligație fiscală principală** – obligația de plată a impozitelor, taxelor și contribuțiilor **sociale**, precum și obligația de restituire sau de rambursare a impozitelor, taxelor și contribuțiilor **sociale**;
- t) **obligație fiscală accesorie** – obligația de plată sau de restituire a dobânzilor, penalităților de întârziere, **penalităților de nedeclarare** sau a majorărilor de întârziere;
- ț) **obligație fiscală** – obligație fiscală principală și obligație fiscală accesorie;
- x) **organ fiscal** – Agenția Națională de Administrare Fiscală prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate agenției, precum și structurile de specialitate **din cadrul** autorităților administrației publice locale cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale;
- y) **penalitate de întârziere – obligație fiscală accesorie** reprezentând sancțiunea pentru **neachitarea la scadență, de către debitor, a obligațiilor fiscale principale**;
- z) **penalitate de nedeclarare – obligație fiscală accesorie** reprezentând sancțiunea pentru **nedeclararea sau subdeclararea, în declarații de impunere, a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale**;
- a1) **plătitor** – persoana care, în numele **contribuabilului**, conform legii, are obligația de a plăti sau de a reține și de a plăti **ori de a colecta și plăti**, după caz, impozite, taxe și contribuții **sociale**. Este **plătitor și sediul secundar obligat, potrivit legii, să se înregistreze fiscal ca plătitor de salarii și de venituri asimilate salariilor**;
- a2) **taxă** – prelevare obligatorie, indiferent de denumire, datorată în baza legii, cu ocazia prestării unor servicii de către instituții sau autorități publice, fără existența unui echivalent între cuantumul taxei și valoarea serviciului;
- a3) **titlu de creanță fiscală** – actul prin care, potrivit legii, se stabilește și se individualizează creanța fiscală;
- a4) **vector fiscal** – totalitatea tipurilor de obligații fiscale pentru care există obligații de declarare cu caracter periodic.

CAPITOLUL I

Domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală

ARTICOLUL 2

Obiectul și sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală

- (1) **Codul de procedură fiscală** reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea **creanțelor fiscale datorate bugetului general consolidat, indiferent de autoritatea care le administrează, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel**.
- (2) În măsura în care prin lege **specială** nu se prevede altfel, prezentul cod se aplică și pentru:
- a) administrarea drepturilor vamale;
- b) **administrarea redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului**;
- c) administrarea obligațiilor către fondul de risc aferent împrumuturilor garantate și/sau subîmprumutate de stat.
- (3) În scopul aplicării alin. (2) **drepturile vamale și redevențele sunt asimilate creanțelor fiscale**.

ARTICOLUL 3

Raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative

- (1) Prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea **creanțelor prevăzute la art. 2.**
- (2) Unde prezentul cod nu dispune se aplică prevederile **Codului civil** și ale Codului de procedură civilă, în măsura în care prevederile acestora nu contravin naturii speciale a materiei dreptului public.

CAPITOLUL II

Principii generale de conduită în administrarea creanțelor fiscale

ARTICOLUL 4

Principiul legalității

- (1) **Creanțele fiscale și obligațiile corespunzătoare ale contribuabililor/plătitorilor sunt cele prevăzute de lege care le reglementează.**
- (2) **Procedura de administrare a creanțelor fiscale se desfășoară în conformitate cu dispozițiile legii. Organul fiscal are obligația de a asigura respectarea dispozițiilor legale privind realizarea drepturilor și obligațiilor contribuabilului/plătitorului sau a altor persoane implicate în procedură.**

ARTICOLUL 5

Aplicarea unitară a legislației

- (1) Organul fiscal este obligat să aplice unitar prevederile legislației fiscale pe teritoriul României, urmărind stabilirea corectă a **creanțelor fiscale**.
- (2) **Ministerul Finanțelor Publice înființează Comisia fiscală centrală care are responsabilități de elaborare a deciziilor cu privire la aplicarea unitară a Codului fiscal, a Codului de procedură fiscală, a legislației subsecvente acestora, precum și a legislației care intră în sfera de aplicare a Agenției Naționale de Administrare Fiscală.**
- (3) **Componența și regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.**
- (4) **Comisia fiscală centrală este coordonată de secretarul de stat din Ministerul Finanțelor Publice care răspunde de politicile și legislația fiscală.**
- (5) **Deciziile Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.**

ARTICOLUL 6

Exercitarea dreptului de apreciere

- (1) Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale **prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege** și să adopte soluția admisă de lege întemeiată **pe prevederile legale, precum și pe constatări complete** asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii.
- (2) **Organul fiscal își exercită dreptul de apreciere în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.**
- (3) **Ori de câte ori organul fiscal trebuie să stabilească un termen pentru exercitarea unui drept sau îndeplinirea unei obligații de către contribuabil/plătitor acesta trebuie să fie rezonabil pentru a da posibilitatea contribuabilului/plătitorului să-și exercite dreptul sau să-și îndeplinească obligația. Termenul poate fi prelungit, pentru motive justificate, cu acordul conducătorului organului fiscal.**

ARTICOLUL 7

Rolul activ și alte reguli de conduită pentru organele fiscale

- (1) **În desfășurarea unei proceduri de administrare a creanțelor fiscale, organul fiscal înștiințează contribuabilul/plătitorul asupra drepturilor și obligațiilor prevăzute de lege ce îi revin acestuia în desfășurarea procedurii.**
- (2) Organul fiscal are obligația să examineze starea de fapt în mod obiectiv și în limitele stabilite de lege, precum și să îndrume contribuabilii/plătitorii în aplicarea prevederilor legislației fiscale, în îndeplinirea **obligațiilor și exercitarea drepturilor sale**, ca urmare a solicitării contribuabililor/plătitorilor sau din inițiativa organului fiscal, după caz.

(3) Organul fiscal este îndreptăţit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obţină şi să utilizeze toate informaţiile şi documentele necesare pentru determinarea corectă a situaţiei fiscale a contribuabilului/**plătitorului**. În analiza efectuată organul fiscal **este obligat să identifice şi să ia în considerare** toate circumstanţele edificatoare fiecărui caz **în parte**.

(4) Organul fiscal decide asupra felului şi volumului examinărilor, în funcţie de circumstanţele fiecărui caz în parte şi de limitele prevăzute de lege.

ARTICOLUL 8

Limba oficială în administraţia fiscală

(1) Limba oficială în administraţia fiscală este limba română.

(2) Dacă la organele fiscale se depun petiţii, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, organele fiscale vor solicita ca acestea să fie însoţite de traduceri în limba română certificate de traducători autorizaţi.

(3) Dispoziţiile legale cu privire la folosirea limbii minorităţilor naţionale se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 9

Dreptul de a fi ascultat

(1) Înaintea luării deciziei, organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului/**plătitorului** posibilitatea de a-şi exprima punctul de vedere cu privire la faptele şi împrejurările relevante în luarea deciziei.

(2) Organul fiscal nu este obligat să aplice prevederile alin. (1) când:

a) întârzierea în luarea deciziei determină un pericol pentru constatarea situaţiei fiscale reale privind executarea obligaţiilor contribuabilului/**plătitorului** sau pentru luarea altor măsuri prevăzute de lege;

b) situaţia de fapt prezentată urmează să se modifice nesemnificativ cu privire la quantumul creanţelor fiscale;

c) se acceptă informaţiile prezentate de contribuabil/**plătitor**, pe care acesta le-a dat într-o declaraţie sau într-o cerere;

d) urmează să se ia măsuri de executare silită;

e) urmează să se emită deciziile referitoare la obligaţiile fiscale accesorii.

(3) **Audierea se consideră îndeplinită şi în situaţia în care contribuabilul/plătitorul refuză explicit să se prezinte la termenul stabilit de organul fiscal în vederea audierii, precum şi în situaţia în care contribuabilul/plătitorul nu se prezintă, din orice motiv, la două termene consecutive stabilite de organul fiscal în vederea audierii.**

(4) **Actul administrativ fiscal emis fără audierea contribuabilului/plătitorului este valabil dacă audierea se efectuează ulterior, inclusiv în procedura de soluţionare a contestaţiei sau în căile de atac prevăzute de lege.**

ARTICOLUL 10

Obligaţia de cooperare

(1) Contribuabilul/**plătitorul** este obligat să coopereze cu organele fiscale în vederea determinării stării de fapt fiscale, prin prezentarea faptelor cunoscute de către acesta, în întregime, conform realităţii, şi prin indicarea mijloacelor doveditoare care îi sunt cunoscute.

(2) Contribuabilul/**plătitorul** este obligat să întreprindă măsurile în vederea procurării mijloacelor doveditoare necesare, prin utilizarea tuturor posibilităţilor juridice şi efective ce îi stau la dispoziţie.

ARTICOLUL 11

Secretul fiscal

(1) **Personalul** din cadrul organului fiscal, **este obligat** să păstreze secretul asupra **informaţiilor de care a luat la cunoştinţă** ca urmare a exercitării atribuţiilor de serviciu.

(2) În categoria informaţiilor de natura celor considerate a fi secret fiscal intră datele referitoare la contribuabili/plătitori cum ar fi: identitate natura şi quantumul obligaţiilor fiscale, natura, sursa şi quantumul veniturilor, natura, sursa şi valoarea bunurilor, plăţi, conturi, rulaje, transferuri de numerar, solduri, încasări,

deduceri, credite, datorii, valoarea patrimoniului net sau orice fel de informații obținute din declarații ori documente prezentate de către contribuabili/**plătitori sau terți**.

(3) Organele fiscale pot transmite informațiile pe care le dețin:

a) autorităților publice, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;

b) autorităților fiscale ale altor țări, în condiții de reciprocitate în baza unor **instrumente juridice internaționale semnate de România și care cuprind prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și/sau recuperarea creanțelor fiscale;**

c) autorităților judiciare competente, potrivit legii;

d) oricărui solicitant, cu acordul scris al contribuabilului/**plătitorului despre care au fost solicitate informații;**

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(4) Autoritatea care primește informații fiscale este obligată să păstreze secretul asupra informațiilor primite.

(5) Este permisă transmiterea informațiilor de natura celor prevăzute la alin. (1), inclusiv pentru perioada în care a avut calitatea de contribuabil/**plătitor:**

a) contribuabilului/**plătitorului** însuși;

b) succesorilor acestuia.

(6) În scopul aplicării prevederilor alin. (3) lit. a) și c), autoritățile publice pot încheia cu **organele fiscale** protocoale privind schimbul de informații.

(7) Este permisă transmiterea de informații cu caracter fiscal în alte situații decât cele prevăzute la alin. (3), în condițiile în care se asigură că din acestea nu reiese identitatea vreunei persoane fizice sau juridice.

(8) Organele fiscale pot aduce la cunoștință publică informațiile pe care le dețin:

a) ori de câte ori informațiile sunt calificate de lege ca fiind publice; b) ori de câte ori prin acte administrative sau prin hotărâri judecătorești, definitive, se constată încălcări ale obligațiilor prevăzute de legislația fiscală.

(9) Procedura de aducere la cunoștință publică a informațiilor deținute de organele fiscale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice sau, după caz, ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice.

(10) Nerespectarea obligației de păstrare a secretului fiscal atrage răspunderea potrivit legii.

ARTICOLUL 12

Buna-credință

(1) Relațiile dintre contribuabili/**plătitori** și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credință.

(2) Contribuabilul/plătitorul trebuie să-și îndeplinească obligațiile și să-și exercite drepturile potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și să declare corect datele și informațiile privitoare la obligațiile fiscale datorate.

(3) Organul fiscal trebuie să respecte drepturile contribuabililor/plătitorilor în fiecare procedură de administrare a creanțelor fiscale aflată în derulare.

CAPITOLUL III

Aplicarea prevederilor legislației fiscale

ARTICOLUL 13

Interpretarea legii

Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului așa cum este exprimată în lege.

ARTICOLUL 14

Prevalența conținutului economic al situațiilor relevante din punct de vedere fiscal

(1) Veniturile, alte beneficii și valori patrimoniale sunt supuse legislației fiscale indiferent dacă sunt obținute **din acte sau fapte** ce îndeplinesc sau nu cerințele altor dispoziții legale. (2) Situațiile de fapt relevante din punct de vedere fiscal se apreciază de organul fiscal după conținutul lor economic, **determinat în baza probelor administrate în condițiile prezentului cod.**

ARTICOLUL 15

Eludarea legislației fiscale

(1) În cazul în care, eludându-se scopul legislației fiscale, obligația fiscală nu a fost stabilită ori nu a fost raportată la baza de impunere reală, obligația datorată și, respectiv, creanța fiscală corelativă sunt cele legal determinate.

(2) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) sunt aplicabile prevederile art. 21.

TITLUL II

Raportul juridic fiscal

CAPITOLUL I

Dispoziții privind raportul juridic fiscal

ARTICOLUL 16

Conținutul raportului juridic fiscal

(1) **Raportul juridic fiscal cuprinde raportul procedurilor fiscale și raportul sarcinilor fiscale.**

(2) **Raportul procedurilor fiscale cuprinde totalitatea drepturilor și obligațiilor care apar în legătură cu administrarea creanțelor fiscale.**

(3) **Raportul sarcinilor fiscale cuprinde totalitatea drepturilor și obligațiilor care apar în legătură cu creanțele fiscale.**

ARTICOLUL 17

Subiectele raportului juridic fiscal

(1) Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, contribuabilul/**plătitorul**, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport.

(2) Statul este reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia, **cu excepția cazului când legea stabilește o altă autoritate în acest sens.**

(3) Unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor sunt reprezentate de autoritățile administrației publice locale, precum și de compartimentele de specialitate ale acestora, în limita atribuțiilor delegate de către autoritățile respective.

ARTICOLUL 18

Împuternicirii

(1) În relațiile cu organul fiscal contribuabilul/**plătitorul** poate fi reprezentat printr-un împuternicit. Conținutul și limitele reprezentării sunt cele cuprinse în împuternicire sau stabilite de lege, după caz. Desemnarea unui împuternicit nu îl împiedică pe contribuabil/**plătitor** să își îndeplinească personal **obligațiile prevăzute de legislația fiscală**, chiar dacă nu a procedat la revocarea împuternicirii potrivit alin. (2).

(2) Împuternicitul este obligat să depună la organul fiscal actul de împuternicire, în original sau în copie legalizată. Revocarea împuternicirii operează față de organul fiscal de la data depunerii actului de revocare.

(3) În cazul reprezentării contribuabililor/**plătitorilor** în relațiile cu organele fiscale prin avocat, forma și conținutul împuternicirii sunt cele prevăzute de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

(4) Contribuabilul/**plătitorul** fără domiciliu fiscal în România, care are obligația de a depune declarații la organele fiscale, trebuie să desemneze un împuternicit, cu domiciliul fiscal în România, care să îndeplinească, în numele și din averea contribuabilului/**plătitorului**, obligațiile acestuia din urmă față de organul fiscal.

(5) Dispozițiile alin. (4) nu se aplică:

a) contribuabililor/**plătitorilor** care au rezidența într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European;

b) contribuabililor/plătitorilor care au rezidența într-un stat care este parte a unui instrument juridic internațional semnat de România și care cuprinde prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și recuperarea creanțelor fiscale.

(6) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile și reprezentanților fiscali desemnați potrivit Codului fiscal, dacă legea nu prevede altfel.

ARTICOLUL 19

Numirea curatorului fiscal

(1) Dacă nu există un împuternicit potrivit art. 18 organul fiscal, în condițiile legii, **solicită** instanței judecătorești competente numirea unui curator fiscal pentru:

a) **contribuabilul/plătitorul fără domiciliu fiscal în România, care nu și-a îndeplinit obligația prevăzută la art. 18 alin. (4);**

b) contribuabilul/**plătitorul** absent, al cărui domiciliu fiscal este necunoscut ori care, din cauza bolii, unei infirmități, bătrâneții sau unui handicap de orice fel, nu poate să își exercite și să își îndeplinească personal drepturile și obligațiile ce îi revin potrivit legii.

(2) Pentru activitatea sa curatorul fiscal **este** remunerat potrivit hotărârii judecătorești, toate cheltuielile legate de această reprezentare fiind suportate de cel reprezentat.

ARTICOLUL 20

Obligațiile reprezentanților legali

(1) Reprezentanții legali ai persoanelor fizice și juridice, precum și ai asocierilor fără personalitate juridică sunt obligați să îndeplinească obligațiile **ce revin potrivit legislației fiscale** persoanelor reprezentate, în numele și din averea persoanelor sau entităților reprezentate.

(2) În cazul în care, din orice motiv, obligațiile fiscale ale asocierilor fără personalitate juridică nu sunt achitate potrivit alin. (1), asociații răspund solidar pentru îndeplinirea acestora.

CAPITOLUL II

Dispoziții generale privind raportul sarcinii fiscale

ARTICOLUL 21

Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza **de impozitare** care le generează **sau în momentul la care contribuabilul/plătitorul este îndreptățit, potrivit legii, să ceară restituirea.**

(2) Potrivit alin. (1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată **sau dreptul contribuabilului/plătitorului de a solicita restituirea.**

ARTICOLUL 22

Stingerea creanțelor fiscale

Creanțele fiscale se sting prin **plată**, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție, **dare în plată** și prin alte modalități prevăzute **expres** de lege.

ARTICOLUL 23

Preluarea obligației fiscale

(1) În cazul în care obligația fiscală nu a fost îndeplinită de debitor, debitori devin, în condițiile legii, **următoarele persoane:**

a) moștenitorul care a acceptat succesiunea **debitorului;**

b) cel care preia, în tot sau în parte, drepturile și obligațiile debitorului supus divizării **ori** fuziunii, după caz;

c) **alte persoane, în condițiile legii.**

(2) **Debitorii care preiau obligația fiscală potrivit alin. (1) lit. a) și b) se substituie vechiului debitor, în condițiile legilor care reglementează încetarea existenței persoanelor în cauză.**

ARTICOLUL 24

Garantarea obligației fiscale

Pentru obligațiile fiscale ale debitorului, răspunde ca debitor garant, cu renunțarea la beneficiul discuțiunii și diviziunii:

- a) persoana care își asumă obligația de plată printr-un angajament de plată sau printr-un alt act încheiat în formă autentică, cu asigurarea unei garanții reale la nivelul obligației de plată;**
- b) persoana juridică pentru obligațiile fiscale datorate, potrivit legii, de sediile secundare ale acesteia.**

ARTICOLUL 25

Răspunderea solidară

(1) Răspund solidar cu debitorul următoarele persoane:

- a) asociații din asocierile fără personalitate juridică, inclusiv membrii întreprinderilor familiale, pentru obligațiile fiscale datorate de acestea, în condițiile prevăzute la art. 20, alături de reprezentanții legali care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea obligațiilor fiscale la scadență;
- b) terții popriți, în situațiile prevăzute la art. 215 alin. (9), (11), (13), (14) și (18), în limita sumelor sustrase indisponibilizării;
- c) reprezentantul legal al contribuabilului care, cu rea-credință, declară băncii, potrivit art. 215 alin. (14) lit. a), că nu deține alte disponibilități bănești.

(2) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil în condițiile prezentului cod, răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

- a) persoanele fizice sau juridice care, anterior datei declarării insolabilității, cu rea-credință, au dobândit în orice mod active de la debitorii care și-au provocat astfel insolabilitatea;
- b) administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea, cu rea-credință, sub orice formă, a activelor debitorului;
- c) administratorii care, în perioada exercitării mandatului, cu rea-credință, nu și-au îndeplinit obligația legală de a cere instanței competente deschiderea procedurii insolvenței, pentru obligațiile fiscale aferente perioadei respective și rămase neachitate la data declarării stării de insolabilitate;
- d) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale;
- e) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat restituirea sau rambursarea unor sume de bani de la bugetul general consolidat fără ca acestea să fie cuvenite debitorului;

(3) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

- a) dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă a tuturor activelor ale debitorului;
- b) are sau a avut raporturi comerciale contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul în proporție de cel puțin jumătate din totalul valoric al tranzacțiilor;
- c) are sau a avut raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(4) În înțelesul alin. (3), termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

- a) control - majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociaților unei **societăți** ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți ori consiliul director al unei asociații sau fundații;
- b) control indirect - activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.

(5) Răspunderea persoanelor prevăzute de prezentul articol privește obligațiile fiscale principale și accesorii ale perioadei pentru care au avut calitatea ce a stat la baza atragerii răspunderii solidare.

ARTICOLUL 26

Dispoziții speciale privind stabilirea răspunderii

(1) Răspunderea persoanelor prevăzute la art. 25 se stabilește prin decizie emisă de organul fiscal competent pentru fiecare persoană fizică sau juridică în parte. Decizia este act administrativ fiscal potrivit prezentului cod.

(2) Înaintea emiterii deciziei prevăzută la alin.(1), organul fiscal efectuează audierea persoanei potrivit art. 9. Persoana are dreptul să își prezinte în scris punctul de vedere, în termen de 5 zile lucrătoare de la data audierii.

(3) Decizia prevăzută la alin. (1) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 40 alin. (2), și următoarele:

a) codul de identificare fiscală a persoanei răspunzătoare, obligată la plata obligației debitorului principal, precum și orice alte date de identificare;

b) numele și prenumele sau denumirea debitorului principal; codul de identificare fiscală; domiciliul sau sediul acestuia, precum și orice alte date de identificare;

c) cuantumul și natura sumelor datorate;

d) termenul în care persoana răspunzătoare trebuie să plătească obligația debitorului principal;

e) temeiul legal și motivele în fapt ale angajării răspunderii, **inclusiv opinia organului fiscal motivată în drept și în fapt cu privire la punctul de vedere al persoanei.**

(4) Răspunderea se stabilește atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile acesteia.

(5) În scopul aplicării măsurilor de executare silită decizia prevăzută la alin. (1) devine titlu executoriu la data împlinirii termenului de plată prevăzut la art. 141 alin. (1).

(6) Stingerea creanțelor fiscale prin oricare modalitate prevăzută de prezentul cod, liberează față de creditor pe debitor sau, după caz, pe celelalte persoane răspunzătoare solidar.

(7) Ori de câte ori Codul fiscal sau alte legi care reglementează creanțe fiscale prevăd răspunderea solidară a două sau mai multor persoane pentru aceeași creanță fiscală titlul de creanță fiscală se emite pe numele persoanelor care răspund solidar.

ARTICOLUL 27

Drepturile și obligațiile succesorilor

(1) Drepturile și obligațiile din raportul juridic fiscal trec asupra succesorilor debitorului în condițiile dreptului comun.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazul obligației de plată a sumelor ce reprezintă amenzi aplicate, potrivit legii, debitorului persoană fizică.

ARTICOLUL 28

Dispoziții privind cesiunea creanțelor fiscale ale contribuabililor/plătitorilor

(1) Creanțele fiscale privind drepturi de rambursare sau de restituire ale contribuabililor/plătitorilor, pot fi cesionate numai după stabilirea lor prin decizie de restituire.

(2) Cesiunea produce efecte față de organul fiscal competent numai de la data la care aceasta i-a fost notificată.

(3) Desființarea cesiunii sau constatarea nulității acesteia ulterior stingerii obligației fiscale nu este opozabilă organului fiscal.

TITLUL III

Dispoziții procedurale generale

CAPITOLUL I

Domiciliul fiscal în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

ARTICOLUL 29

Domiciliul fiscal

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de **organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, prin domiciliu fiscal se înțelege:

- a) pentru persoanele fizice, adresa unde își au domiciliul, potrivit legii, sau adresa unde locuiesc efectiv, în cazul în care aceasta este diferită de domiciliu;
- b) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, sediul activității sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală;
- c) pentru persoanele juridice, sediul social sau locul unde se exercită gestiunea administrativă și conducerea efectivă a afacerilor, în cazul în care acestea nu se realizează la sediul social declarat;
- d) pentru asocierile și alte entități fără personalitate juridică, sediul acestora sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală.

(2) Prin adresa unde locuiesc efectiv, în sensul alin. (1) lit. a), se înțelege adresa locuinței pe care o persoană o folosește în mod continuu peste 183 de zile într-un an calendaristic, întreruperile de scurtă durată nefiind luate în considerare. Dacă șederea are un scop exclusiv de vizită, concediu, tratament sau alte scopuri particulare asemănătoare și nu depășește perioada unui an, nu se consideră adresa unde locuiesc efectiv.

(3) În situația în care domiciliul fiscal nu se poate stabili potrivit alin. (1) lit. c) și d), domiciliul fiscal este locul în care se află majoritatea activelor.

ARTICOLUL 30

Înregistrarea/modificarea domiciliului fiscal

(1) Domiciliul fiscal definit **potrivit art. 29** se înregistrează/**modifică** la/de organul fiscal în toate cazurile în care acesta este diferit de domiciliul sau de sediul social prin depunerea unei cereri de **înregistrare**/modificare a domiciliului fiscal, însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta.

(2) Cererea se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială urmează a se stabili domiciliul fiscal. Cererea se soluționează de organul fiscal, în termen de 15 zile lucrătoare de la data depunerii acesteia, prin emiterea deciziei de **înregistrare**/modificare a domiciliului fiscal care se comunică **contribuabilului/plătitorului**.

(3) Organul fiscal emite din oficiu decizia de **înregistrare**/modificare a domiciliului fiscal ori de câte ori constată că domiciliul fiscal este diferit de domiciliul sau sediul social, iar contribuabilul/**plătitorul** nu a depus cerere de modificare a domiciliului fiscal.

(4) Data înregistrării/modificării domiciliului fiscal este data comunicării deciziei de **înregistrare**/modificare a domiciliului fiscal.

CAPITOLUL II

Competența organului fiscal

ARTICOLUL 31

Competența generală

(1) **Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor fondurilor speciale se realizează prin organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.**

(2) **Organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia realizează activități de administrare și pentru alte creanțe datorate bugetului general consolidat decât cele menționate la alin. (1), potrivit competențelor stabilite prin lege.**

(3) În cazul impozitului pe venit și al contribuțiilor sociale, prin hotărâre a Guvernului se poate **atribui** altă competență specială de administrare.

(4) **Agencia Națională de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia realizează activitățile de asistență și îndrumare a contribuabililor/plătitorilor pe baza coordonării metodologice a**

Ministerului Finanțelor Publice, conform procedurii stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

ARTICOLUL 32

Competența materială și teritorială a organelor fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

- (1) Pentru administrarea **creanțelor fiscale**, datorate **bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor fondurilor speciale** competența revine aceluși organ fiscal **teritorial din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, stabilit prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al **contribuabilului/plătitorului**.
- (2) În cazul contribuabililor/**plătitorilor** nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, competența revine organului fiscal pe a cărui rază teritorială se află situat sediul permanent desemnat potrivit Codului fiscal.
- (3) **În scopul administrării de către organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a obligațiilor fiscale** datorate de contribuabilii mari și mijlocii inclusiv de sediile secundare ale acestora, **prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se poate stabili competența de administrare în sarcina altor organe fiscale decât cele de la alin. (1), precum și criteriile de desemnare și listele contribuabililor care dobândesc calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.**
- (4) **Organul fiscal competent notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.**

ARTICOLUL 33

Competența în cazul sediilor secundare

- (1) În cazul sediilor secundare înregistrate fiscal, potrivit legii, competența pentru administrarea impozitului pe venitul din salarii datorat de acestea revine organului fiscal competent pentru administrarea obligațiilor datorate de contribuabilul/**plătitorul** care le-a înființat.
- (2) Competența pentru înregistrarea fiscală a sediilor secundare ca plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor, potrivit legii, revine organului fiscal în a cărui rază teritorială se află situate acestea.

ARTICOLUL 34

Competența privind impozitul și contribuțiile aferente veniturilor din activități agricole

- (1) Prin excepție de la prevederile art. 32 și art. 316, impozitul și contribuțiile **sociale** aferente veniturilor din activități agricole, datorate de persoanele fizice, potrivit legii, se pot achita în numerar și la **organele fiscale ale autorităților administrației publice locale** corespunzătoare localității în care își au domiciliul fiscal contribuabilii unde nu există o unitate teritorială a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, dacă între **autoritatea administrației publice locale** și Agenția Națională de Administrare Fiscală s-a încheiat un protocol în acest scop. Data plății este data prevăzută la art. 146 alin. (9) lit. a) inclusiv pentru sumele achitate eronat de către contribuabil pe alte tipuri de obligații sau stinse eronat de către organele fiscale în realizarea procedurii prevăzute la alin. (4).
- (2) Sumele încasate potrivit alin. (1) se depun de către organele fiscale ale **autorităților administrației publice locale** în cont distinct de disponibil, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la încasare, împreună cu situația privind sumele încasate care va cuprinde cel puțin următoarele informații: numărul și data documentului prin care s-a efectuat încasarea în numerar, CUI/CNP contribuabil, denumire contribuabil, tipul obligației achitate, suma achitată.
- (3) Sumele depuse în contul prevăzut la alin. (2) se virează de unitățile Trezoreriei Statului în conturile corespunzătoare de venituri ale bugetului de stat și ale bugetelor asigurărilor sociale, în termen de două zile lucrătoare de la depunere, potrivit procedurii prevăzute la alin. (4).
- (4) Procedura de încasare și de virare la bugetul de stat și bugetele asigurărilor sociale a sumelor încasate potrivit alin. (1), precum și modul de colaborare și de realizare a schimbului de informații dintre organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și organele fiscale **ale autorităților**

administrației publice locale se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

ARTICOLUL 35

Competența specială

- (1) În situația în care contribuabilul/**plătitorul** nu are domiciliu fiscal, competența teritorială revine organului fiscal în raza căruia se face constatarea actului sau faptului supus dispozițiilor legale fiscale.
- (2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și pentru luarea de urgență a măsurilor legale ce se impun în cazurile de dispariție a elementelor de identificare a bazei de **impozitare** reale, precum și în caz de executare silită.
- (3) **În cazul contribuabililor nerezidenți care nu au pe teritoriul României un sediu permanent, competența revine organului fiscal stabilit prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.**

ARTICOLUL 36

Conflictul de competență

- (1) Există conflict de competență când două sau mai multe organe fiscale se declară deopotrivă competente sau necompetente.
- (2) Prin conflict de competență în sensul prezentului articol se înțelege conflictul apărut în legătură cu modul de aplicare a regulilor de competență privind administrarea creanțelor fiscale prevăzute de prezentul cod și/sau, după caz, de Codul fiscal sau alte legi care reglementează creanțele fiscale în legătură cu care a apărut conflictul.
- (3) În **cazul** în care apare un conflict de competență, organul fiscal care s-a investit primul sau care s-a declarat ultimul necompetent continuă procedura de administrare în derulare și solicită organului ierarhic superior comun să hotărască asupra conflictului. **În cazul în care în conflictul de competență este implicată o structură de la nivelul central al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, conflictul se soluționează de președintele agenției.**
- (4) Organul competent să soluționeze conflictul de competență **hotărăște** de îndată asupra conflictului, iar soluția adoptată **se comunică** organelor fiscale aflate în conflict, pentru a fi dusă la îndeplinire, cu informarea, după caz, a persoanelor interesate.
- (5) **În situația în care există conflict de competență între organul fiscal din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și o autoritate publică care administrează creanțe fiscale, conflictul de competență se soluționează de către Comisia fiscală centrală.**

ARTICOLUL 37

Schimbarea competenței

- (1) În cazul în care se schimbă domiciliul fiscal, potrivit legii, competența teritorială trece la noul organ fiscal de la data schimbării domiciliului fiscal.
- (2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și contribuabililor mari și mijlocii, definiți potrivit legii, în cazul în care se modifică această calitate.
- (3) În situația în care se află în curs de derulare o procedură **de administrare**, cu excepția procedurii de executare silită, organul fiscal care a început procedura este competent să o finalizeze.

ARTICOLUL 38

Conflictul de interese

- (1) **Persoana** din cadrul organului fiscal implicată într-o procedură de administrare se află în conflict de interese, dacă:
 - a) în cadrul procedurii respective acesta este contribuabil/**plătitor**, este soț/soție al/a contribuabilului/**plătitorului**, este rudă până la gradul al treilea inclusiv a contribuabilului/**plătitorului**, este reprezentant sau împuternicit al contribuabilului/**plătitorului**;
 - b) în cadrul procedurii respective poate dobândi un avantaj ori poate suporta un dezavantaj direct;
 - c) există un conflict între el, soțul/soția, rudele sale până la gradul al treilea inclusiv și una dintre părți sau soțul/soția, rudele părții până la gradul al treilea inclusiv;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) O persoană este implicată într-o procedură de administrare dacă efectuează, întocmește, vizează, verifică sau semnează actele de procedură.

ARTICOLUL 39

Abținerea și recuzarea

(1) Persoana care știe că se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 38 este obligată, de îndată ce a luat la cunoștință de existența situației, să înștiințeze conducătorul ierarhic și să se abțină de la efectuarea oricărui act privind procedura de administrare în derulare.

(2) Abținerea se propune de persoană și se decide de îndată de conducătorul ierarhic.

(3) Contribuabilul/**plătitorul** implicat în procedura în derulare poate solicita recuzarea persoanei aflată în conflict de interese. Cererea de recuzare nu suspendă procedura de administrare în derulare.

(4) Recuzarea **persoanei** se decide de îndată de conducătorul organului fiscal **din care face parte persoana recuzată** sau de organul fiscal ierarhic superior **dacă persoana recuzată este chiar conducătorul organului fiscal. În cazul persoanelor din cadrul structurii centrale a Agenției Naționale de Administrare Fiscală recuzarea se decide de către președintele acestei instituții.**

(5) Decizia prin care se respinge cererea de recuzare poate fi atacată la instanța judecătorească competentă.

CAPITOLUL III

Actele emise de organele fiscale

ARTICOLUL 40

Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal se emite în scris, pe suport hârtie sau în formă electronică.

(2) Actul administrativ fiscal emis **pe suport hârtie** cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele. **Actul administrativ fiscal se consideră emis la data semnării acestuia de către persoana împuternicită din cadrul organului fiscal;**

c) numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului;

d) alte date de identificare ale contribuabilului/plătitorului cum ar fi codul de identificare fiscală și domiciliul fiscal;

e) dacă este cazul, datele de identificare ale împuternicitului contribuabilului/plătitorului;

f) obiectul actului administrativ fiscal;

g) motivele de fapt;

h) temeiul de drept;

i) numele și calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;

j) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și ștampila organului fiscal emitent;

k) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;

l) mențiuni privind audierea contribuabilului/**plătitorului**.

(3) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică cuprinde elementele prevăzute la alin. (2) cu excepția elementelor prevăzute la lit. j).

(4) Actul administrativ fiscal emis de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală în formă electronică se semnează cu semnătura electronică extinsă a Ministerului Finanțelor Publice, bazată pe un certificat calificat.

(5) Actul administrativ fiscal emis în condițiile alin. (2) prin intermediul unui centru de imprimare masivă este valabil și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie.

(6) Prin ordin al ministrului finanțelor publice se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care se emit în condițiile alin. (5), de către organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

ARTICOLUL 41

Comunicarea actului administrativ fiscal

- (1) Actul administrativ fiscal trebuie comunicat contribuabilului/**plătitorului** căruia îi este destinat **în cel mult 5 zile de la emitere**. În situația contribuabililor/**plătitorilor** fără domiciliu fiscal în România, care și-au desemnat împuternicit potrivit art. 18 alin. (4), precum și în situația numirii unui curator fiscal, în condițiile art. 19, actul administrativ fiscal se comunică împuternicitului sau curatorului, după caz.
- (2) Actul administrativ fiscal **emis pe suport hârtie** se comunică prin remiterea acestuia contribuabilului/**plătitorului ori împuternicitului acestora**, dacă se asigură primirea sub semnătură a actului administrativ fiscal sau prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire.
- (3) **Actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță ori de câte ori contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de comunicare.**
- (4) În cazul în care comunicarea potrivit alin. (2) sau (3), după caz, nu a fost posibilă, aceasta se realizează prin publicitate.
- (5) **În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, comunicarea prin publicitate se face prin afișarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului/**plătitorului**. **Anunțul se păstrează minimum 60 de zile de la data publicării acestuia.**
- (6) **În cazul în care actul administrativ fiscal se comunică prin publicitate, acesta se consideră comunicat** în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.
- (7) **Mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice, sau după caz, prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.**

ARTICOLUL 42

Opozabilitatea actului administrativ fiscal

- (1) Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului/**plătitorului** sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.
- (2) Actul administrativ fiscal ce nu a fost comunicat potrivit art. 41 nu este opozabil contribuabilului/**plătitorului** și nu produce niciun efect juridic.

ARTICOLUL 43

Nulitatea actului administrativ fiscal

- (1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:
- a) este emis cu încălcarea normelor de competență;
 - b) nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 40 alin. (3);
 - c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.
- (2) Actul administrativ fiscal emis cu încălcarea regulilor de competență prevăzute la art. 32 nu este nul dacă conținutul său este confirmat de organul fiscal competent.

(3) Nulitatea se poate constata de organul fiscal competent sau de organul de soluționare a contestației, la cerere sau din oficiu. În situația în care nulitatea se constată de organul fiscal competent acesta emite o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

ARTICOLUL 44

Anularea sau desființarea actelor administrative fiscale

(1) Actul administrativ fiscal poate fi anulat sau desființat **de către organul fiscal competent** în condițiile prezentului cod.

(2) Anularea ori desființarea totală sau parțială, cu titlu **definitiv** potrivit legii, a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale principale, atrage anularea **ori** desființarea **totală** sau **parțială**, atât a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii aferente creanțelor fiscale principale individualizate în actele administrative fiscale anulate ori desființate, cât și a actelor administrative fiscale subsecvente emise în baza actelor administrative fiscale anulate sau desființate, chiar dacă actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente au rămas definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare, **ori nu au fost contestate**. În acest caz, organul fiscal emitent, din oficiu sau la cererea contribuabilului/**plătitorului**, **emite** un nou act administrativ fiscal, prin care **anulează** sau **desființează** în mod corespunzător actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente.

ARTICOLUL 45

Efectele nulității sau anulării actelor administrative fiscale

Ori de câte ori se constată nulitatea sau se anulează un act administrativ fiscal se emite un alt act administrativ fiscal dacă acest lucru este posibil în condițiile legii.

ARTICOLUL 46

Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans

(1) Soluția fiscală individuală anticipată este actul administrativ emis de **organul fiscal din cadrul** Agenției Naționale de Administrare Fiscală în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului/**plătitorului** referitoare la reglementarea unor situații fiscale de fapt viitoare. Situația fiscală de fapt viitoare se apreciază în funcție de data depunerii cererii.

(2) Acordul de preț în avans este actul administrativ emis de **organul fiscal din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală** în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului/**plătitorului**, referitoare la stabilirea condițiilor și modalităților în care urmează să fie determinate, pe parcursul unei perioade fixe, prețurile de transfer, în cazul tranzacțiilor efectuate **cu** persoane afiliate **străine**, astfel cum sunt definite în Codul fiscal. Tranzacțiile viitoare care fac obiectul acordului de preț în avans se apreciază în funcție de data depunerii cererii.

(3) Anterior depunerii cererii de emitere a unei soluții fiscale individuale anticipate sau de emitere/modificare a unui acord de preț în avans, contribuabilul/plătitorul poate solicita în scris organului fiscal competent o discuție preliminară în vederea stabilirii existenței stării de fapt viitoare pentru emiterea unei soluții fiscale, respectiv pentru încheierea unui acord, sau, după caz, a condițiilor pentru modificarea acordului.

(4) Cererea pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de preț în avans trebuie să fie însoțită de documente relevante pentru emitere, precum și de dovada plății taxei de emitere.

(5) Prin cerere contribuabilul/**plătitorul** propune conținutul soluției fiscale individuale anticipate sau al acordului de preț în avans, după caz.

(6) În scopul soluționării cererii, organul fiscal competent poate solicita contribuabilului/plătitorului clarificări cu privire la cerere și/sau documentele depuse.

(7) **Înainte de emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau acordului de preț în avans, după caz, organul fiscal competent prezintă contribuabilului/plătitorului proiectul actului administrativ în cauză, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere potrivit art. 9 alin. (1), cu excepția cazului în care contribuabilul/plătitorul renunță la acest drept și notifică acest fapt organului fiscal.**

(8) Contribuabilul/**plătitorul** poate prezenta clarificările prevăzute la alin. (6) sau poate exprima punctul de vedere prevăzut la alin. (7) în termen de 60 de zile lucrătoare de la data solicitării clarificărilor necesare ori de la data comunicării proiectului soluției fiscale individuale anticipate sau acordului de preț în avans.

(9) În soluționarea cererii contribuabilului/**plătitorului** se emite soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans. În situația în care contribuabilul/**plătitorul** nu este de acord cu soluția fiscală individuală anticipată sau cu acordul de preț în avans emis, **transmite**, în termen de **30** zile de la comunicare, o notificare la organul fiscal emitent. Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans pentru care contribuabilul/**plătitorul** a transmis o notificare nu produce niciun efect juridic.

(10) Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans se comunică contribuabilului/**plătitorului** căruia îi sunt destinate, precum și organului fiscal competent pentru administrarea creanțelor fiscale datorate de contribuabilul/plătitorul solicitant.

(11) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans sunt opozabile și obligatorii față de organele fiscale, numai dacă termenii și condițiile acestora au fost respectate de contribuabil/**plătitor**.

(12) Termenul pentru emiterea unui acord de preț în avans este de 12 luni în cazul unui acord unilateral, respectiv de 18 luni în cazul unui acord bilateral sau multilateral, după caz. Termenul pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate este de până la 3 luni. Dispozițiile art. 70 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(13) Contribuabilul/**plătitorul**, titular al unui acord de preț în avans, are obligația de a depune anual la organul **fiscal** emitent al acordului un raport privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului în anul de raportare. Raportul se depune până la termenul prevăzut de lege pentru depunerea situațiilor financiare anuale.

(14) **În perioada de valabilitate acordul de preț în avans poate fi modificat prin prelungirea valabilității, extindere sau, după caz, revizuire la solicitarea titularului acordului, prin depunerea unei cereri în acest sens. Prolungirea valabilității acordului de preț în avans poate avea loc atunci când contribuabilul/plătitorul solicită aceasta în situația existenței aceluiași termen și condiții. Extinderea poate avea loc în situația în care contribuabilul/plătitorul solicită includerea în acordul de preț în avans încheiat a altor tranzacții cu entități afiliate. Revizuirea poate avea loc în situația în care intervin circumstanțe și elemente de fapt ce nu au fost previzionate sau au fost inexact previzionate la momentul emiterii acordului de preț în avans și care pot influența termenii și condițiile acordului.**

(15) **Acordul de preț în avans poate fi emis unilateral, bilateral sau multilateral. Acordul de preț în avans unilateral este emis de organul fiscal competent din România. Acordul de preț în avans bilateral sau multilateral este emis în comun de către organul fiscal competent din România și autoritățile fiscale competente din statele în a căror jurisdicție se află entitățile afiliate contribuabilului/plătitorului solicitant. Acordul de preț în avans bilateral/multilateral poate fi emis numai pentru tranzacții cu contribuabili/plătitori care provin din țări cu care România are încheiate convenții pentru evitarea dublei impunerii. În acest caz sunt aplicabile prevederile referitoare la "Procedura amiabilă" prevăzute în convențiile pentru evitarea dublei impunerii.**

(16) Emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate se supune unei taxe de emiter după cum urmează:

a) de 3.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru contribuabilii mari; b) de 1.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru celelalte categorii de contribuabili/plătitori.

(17) Emiterea unui acord de preț în avans se supune unei taxe de emiter/modificare, după cum urmează:

a) 20.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru contribuabilii mari. În cazul modificării acordului taxa este 15.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății;

b) 10.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru celelalte categorii de contribuabili/plătitori. În cazul în care valoarea consolidată a tranzacțiilor incluse în acord depășește echivalentul a 4.000.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului, sau contribuabilul/plătitorul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de emiter este cea prevăzută la lit. a). În

cazul modificării acordului, taxa este de 6.000 de euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății. În cazul în care valoarea consolidată a tranzacțiilor incluse în acord depășește echivalentul a 4.000.000 de euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului, sau contribuabilul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de emisie este cea prevăzută la lit. a).

(18) Eventualele diferențe de taxă datorate potrivit alin. (17), se achită la data depunerii raportului privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului în care se constată depășirea plafonului sau încadrarea la categoria "mari contribuabili".

(19) Contribuabilul/plătitorul solicitant are dreptul la restituirea taxei achitate în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea soluției fiscale individuale anticipate, respectiv emiterea/modificarea acordului de preț în avans.

(20) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans nu mai sunt valabile dacă prevederile legale de drept material fiscal în baza cărora a fost luată decizia se modifică.

(21) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans, precum și respingerea cererii de emisie a soluției fiscale individuale anticipate și acordului de preț în avans se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(22) Prin ordin al ministrului finanțelor publice se stabilește procedura privind emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau acordului de preț în avans, precum și conținutul cererii pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de preț în avans și a cererii de modificare, extindere sau revizuire a acordului de preț în avans.

ARTICOLUL 47

Îndreptarea erorilor materiale din actele administrative fiscale

(1) Organul fiscal poate îndrepta erorile materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică actelor administrative fiscale pentru care s-au exercitat căile de atac prevăzute de lege, iar soluția este definitivă.

(3) Prin erori materiale, în sensul prezentului articol, se înțelege orice greșeli de redactare, omisiuni sau mențiuni greșite din actele administrative fiscale, cu excepția acelor care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.

(4) În cazul în care după comunicarea actului administrativ fiscal organul fiscal constată, din oficiu, că există erori materiale în cuprinsul său, acesta comunică contribuabilului/plătitorului un act de îndreptare a erorii materiale.

(5) În situația în care îndreptarea erorii materiale este solicitată de contribuabil/plătitor, organul fiscal procedează astfel:

a) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale este întemeiată, emite și comunică contribuabilului/plătitorului actul de îndreptare a erorii materiale;

b) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale nu este întemeiată, respinge cererea printr-o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(6) Actul de îndreptare a erorii materiale și decizia de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale urmează regimul juridic al actului inițial și pot fi contestate în condițiile legii în care putea fi contestat actul inițial.

ARTICOLUL 48

Prevederi aplicabile actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale

Dispozițiile art. 40 alin. (5), 41, 42 și 47 se aplică în mod corespunzător și actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale, cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel.

CAPITOLUL IV

Administrarea și aprecierea probelor

SECȚIUNEA 1 Dispoziții generale

ARTICOLUL 49 Mijloace de probă

(1) Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea unei stări de fapt fiscale, inclusiv înregistrări audio-video, date și informații aflate în orice mediu de stocare, precum și alte mijloace materiale de probă, care nu sunt interzise de lege.

(2) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:

a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabililor și a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

c) folosirea înscrisurilor;

d) efectuarea de cercetări la fața locului;

e) efectuarea, în condițiile legii, de controale curente, operative și inopinate sau controale tematice, după caz.

(3) Probele administrate vor fi coroborate și apreciate ținându-se seama de forța lor doveditoare recunoscută de lege.

ARTICOLUL 50

Dreptul organului fiscal de a solicita prezența contribuabilului/plătitorului la sediul său

(1) Organul fiscal poate solicita prezența contribuabilului/plătitorului la sediul său pentru a da informații și lămuriri necesare stabilirii situației sale fiscale reale. Odată cu această solicitare, când este cazul, organul fiscal **indică** și documentele pe care contribuabilul/plătitorul este obligat să le prezinte.

(2) Solicitarea se face în scris și cuprinde în mod obligatoriu:

a) data, ora și locul la care contribuabilul/plătitorul este obligat să se prezinte;

b) baza legală a solicitării;

c) scopul solicitării;

d) documentele pe care contribuabilul/plătitorul este obligat să le prezinte.

(3) La stabilirea datei la care contribuabilul/plătitorul trebuie să se prezinte la sediul organului fiscal, acesta va avea în vedere un termen rezonabil care să dea posibilitatea contribuabilului/plătitorului să-și îndeplinească obligația.

(4) Contribuabilul/plătitorul poate solicita amânarea datei stabilite de către organul fiscal potrivit prezentului articol, pentru motive justificate.

ARTICOLUL 51

Comunicarea informațiilor între organele fiscale

Dacă într-o procedură de **administrare** se constată fapte care prezintă importanță pentru alte raporturi juridice fiscale, organele fiscale își vor comunica reciproc informațiile deținute.

SECȚIUNEA a 2-a Informații și expertize

ARTICOLUL 52 Obligația de a furniza informații

(1) Contribuabilul/plătitorul sau altă persoană împuternicită de acesta are obligația de a furniza organului fiscal informațiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale. În același scop, organul fiscal are dreptul să solicite informații și altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, iar acestea au obligația de a furniza informațiile solicitate. Informațiile furnizate de alte persoane se iau în considerare numai în măsura în care sunt confirmate și de alte mijloace de probă.

(2) Cererea de furnizare a informațiilor se formulează în scris. În cerere organul fiscal trebuie să specifice natura informațiilor solicitate pentru determinarea stării de fapt fiscale și documentele care susțin informațiile furnizate.

(3) Declarația persoanelor obligate potrivit alin. (1) să furnizeze informații va fi, după caz, prezentată sau consemnată în scris.

(4) În situația în care persoana obligată să furnizeze informația în scris este, din motive independente de voința sa, în imposibilitate de a scrie, organul fiscal întocmește un proces-verbal.

ARTICOLUL 53

Furnizarea periodică de informații

(1) Contribuabilii/**plătitorii** sunt obligați să furnizeze periodic organelor fiscale informații referitoare la activitatea desfășurată.

(2) Furnizarea informațiilor prevăzute la alin. (1) se face prin completarea unei declarații pe proprie răspundere.

(3) Natura informațiilor, periodicitatea, precum și modelul declarațiilor se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

ARTICOLUL 54

Obligații declarative cu privire la rezidenții altor state membre UE

(1) Plătitorii de venituri de natura celor prevăzute la art. 270 alin. (1) lit. a), b), c) și d) au obligația să depună o declarație privind veniturile plătite fiecărui beneficiar care este rezident al altor state membre ale Uniunii Europene, până în ultima zi a lunii februarie a anului curent, pentru anul expirat.

(2) Contribuabilii rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene care obțin venituri din proprietăți imobiliare situate în România au obligația să depună o declarație privind veniturile realizate până în data de 25 mai al anului curent, pentru anul expirat.

(3) Modelul și conținutul declarațiilor prevăzute la alin. (1) și (2) se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(4) În scopul realizării schimbulului automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 270, **organele fiscale ale autorităților administrației publice locale** au obligația de a transmite organelor fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, informații cu privire la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene pe teritoriul respectivei unități administrativ-teritoriale. Transmiterea și conținutul informațiilor, precum și termenele și procedura de realizare a acestora se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. **Organele fiscale ale autorităților administrației publice locale** transmit organelor fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, la cererea acestora și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.

(5) În scopul transmiterii de către **organele fiscale ale autorităților administrației publice locale** a informațiilor prevăzute la alin. (4), rezidenții din alte state membre ale Uniunii Europene care dobândesc proprietatea unui bun imobil în România au obligația depunerii declarației fiscale în condițiile și la termenele prevăzute de Codul fiscal. Modelul și conținutul declarației se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(6) Organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală au obligația de a comunica organelor fiscale din cadrul **autorităților administrației publice locale**, prin schimb automat, informații cu relevanță fiscală disponibile, stabilite pe bază de protocol.

(7) Organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală au obligația de a comunica organelor fiscale din cadrul **autorităților administrației publice locale**, la cererea acestora și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.

ARTICOLUL 55

Obligația instituțiilor de credit de a furniza informații

(1) **Instituțiile de credit** sunt obligate să comunice Agenției Naționale de Administrare Fiscală lista titularilor persoane fizice, juridice sau orice alte entități fără personalitate juridică ce deschid ori închid conturi, forma juridică pe care aceștia o au și domiciliul sau sediul acestora. Comunicarea se face bilunar, cu referire la conturile deschise sau închise în perioada anterioară acesteia.

(2) Ministerul Finanțelor Publice împreună cu Banca Națională a României **elaborează** proceduri privind transmiterea informațiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Agenției Naționale de Administrare Fiscală , la cererea justificată a **organelor fiscale ale autorităților administrației publice locale** sau a altor autorități publice centrale și locale, **transmite** informațiile **primites potrivit** alin. (1), în scopul îndeplinirii de către aceste autorități a atribuțiilor prevăzute de lege.

(4) Instituțiile de credit au obligația ca, la solicitarea organelor fiscale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, să comunice toate rulajele și/sau soldurile conturilor deschise la acestea, **informațiile și documentele privind operațiunile derulate prin respectivele conturi**, datele de identificare ale persoanelor care dețin dreptul de semnătură, precum și dacă **contribuabilul/plătitorul** are sau nu închiriate casete de valori. Solicitarea se face pentru fiecare titular în parte. Prin excepție de la prevederile art. 11 alin. (3), informațiile astfel obținute sunt utilizate doar în scopul îndeplinirii atribuțiilor specifice ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală. **Aceste informații pot fi transmise autorităților fiscale ale altor țări, în condiții de reciprocitate în baza unor instrumente juridice internaționale semnate de România și care cuprind prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și/sau recuperarea creanțelor fiscale .**

ARTICOLUL 56

Expertiza

(1) Ori de câte ori consideră necesar, organul fiscal are dreptul să apeleze la serviciile unui expert pentru întocmirea unei expertize. Organul fiscal este obligat să comunice contribuabilului/**plătitorului** numele expertului.

(2) Contribuabilul/**plătitorul** poate să numească un expert pe cheltuiala proprie.

(3) Experții au obligația să păstreze secretul fiscal asupra datelor și informațiilor pe care le dobândesc.

(4) Expertiza se întocmește în scris.

(5) Onorariile stabilite pentru expertizele prevăzute de prezentul articol **se plătesc din bugetul** organului fiscal care a apelat la serviciile expertului.

(6) Dacă organul fiscal nu este lămurit prin expertiza efectuată, poate dispune întregirea expertizei sau o nouă expertiză.

SECȚIUNEA a 3-a

Înscrierile și cercetarea la fața locului

ARTICOLUL 57

Prezentarea de înscrieri

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale, contribuabilul/**plătitorul** are obligația să pună la dispoziție organului fiscal registre, evidențe, documente de afaceri și orice alte înscrieri. În același scop, organul fiscal are dreptul să solicite înscrieri și altor persoane cu care contribuabilul/**plătitorul** are sau a avut raporturi economice sau juridice.

(2) Organul fiscal poate solicita punerea la dispoziție a înscrierilor la sediul său ori la domiciliul fiscal al persoanei obligate să le prezinte.

(3) Organul fiscal are dreptul să rețină, în scopul protejării împotriva înstrăinării sau distrugerii, indiferent de mediul în care sunt stocate, documente, acte, înscrieri, registre și documente financiar-contabile **în original** sau orice element material care face dovada stabilirii, înregistrării și achitării obligațiilor fiscale de către contribuabili/**plătitori**, pe o perioadă de maximum 30 de zile. În cazuri excepționale, cu aprobarea conducătorului organului fiscal, perioada de reținere poate fi prelungită cu maximum 90 de zile. **Contribuabilul/plătitorul are dreptul să solicite copii ale documentelor reținute atâta timp cât acestea sunt în posesia organului fiscal.**

(4) Dovada reținerii documentelor prevăzute la alin. (3) o constituie actul întocmit de organul fiscal, în care sunt specificate toate elementele necesare individualizării probei sau dovezii respective, precum și mențiunea că aceasta a fost reținută, potrivit dispozițiilor legale, de către organul fiscal. Actul se întocmește în două exemplare și se semnează de organul fiscal și de contribuabil/**plătitor**, un exemplar comunicându-i-se contribuabilului/**plătitorului**.

(5) În cazul în care pentru stabilirea stării de fapt fiscale contribuabilul/**plătitorul** pune la dispoziția organului fiscal înscrisuri sau alte documente, în original, acestea se înapoiază contribuabilului/**plătitorului**, păstrându-se în copie, conform cu originalul, numai înscrisuri relevante din punct de vedere fiscal. Conformitatea cu originalul a copiilor se efectuează de către contribuabil/**plătitor** prin înscrierea mențiunii "conform cu originalul" și prin semnătura acestuia.

(6) Ori de câte ori contribuabilul/**plătitorul** depune la organul fiscal un document semnat de către o persoană fizică sau juridică care exercită activități specifice unor profesii reglementate cum ar fi consultanță fiscală, audit financiar, expertiză contabilă, evaluare, documentul trebuie să conțină în mod obligatoriu și datele de identificare ale persoanei în cauză.

ARTICOLUL 58

Cercetarea la fața locului

(1) În condițiile legii, organul fiscal poate efectua o cercetare la fața locului, întocmind în acest sens proces-verbal.

(2) **Procesul verbal cuprinde cel puțin următoarele elemente:**

a) **data și locul unde este încheiat;**

b) **numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite, precum și denumirea organului fiscal din care face parte acesta;**

c) **temeiul legal în baza căruia s-a efectuat cercetarea la fața locului;**

d) **constatările efectuate la fața locului;**

e) **susținerile contribuabilului/plătitorului, ale experților sau ale altor persoane care au participat la efectuarea cercetării;**

f) **semnătura persoanei împuternicite, precum și a persoanelor prevăzute la lit. e). În caz de refuz al semnării de către persoanele prevăzute la lit. e), se va face mențiune despre aceasta în procesul-verbal;**

g) **alte mențiuni considerate relevante.**

(3) **În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală prin ordin al președintelui pot fi stabilite și alte elemente pe care să le cuprindă procesul verbal.**

(4) Contribuabilii/**plătitorii** au obligația să permită **persoanelor** împuternicite de organul fiscal pentru a efectua o cercetare la fața locului, precum și experților folosiți pentru această acțiune intrarea acestora pe terenuri, în încăperi și în orice alte incinte, în măsura în care acest lucru este necesar pentru a face constatări în interes fiscal.

(5) Deținătorii terenurilor ori incintelor respective **trebuie** înștiințați în timp util despre cercetare, **cu excepția controlului inopinat**. Persoanele fizice trebuie informate asupra dreptului de a refuza intrarea în domiciliu sau reședință.

(6) În caz de refuz, intrarea în domiciliul sau în reședința persoanei fizice se face cu autorizarea instanței judecătorești competente, dispozițiile privind ordonanța președințială din Codul de procedură civilă fiind aplicabile.

(7) La cererea organului fiscal, organele de poliție, jandarmerie ori alți agenți ai forței publice sunt obligați să îi acorde sprijinul pentru aplicarea prevederilor prezentului articol.

SECȚIUNEA a 4-a

Dreptul de a refuza furnizarea de dovezi

ARTICOLUL 59

Dreptul rudelor de a refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize și prezentarea unor înscrisuri

(1) Soțul/soția și rudele contribuabilului/**plătitorului** până la gradul al treilea inclusiv pot refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize, precum și prezentarea unor înscrisuri.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) trebuie înștiințate asupra acestui drept.

ARTICOLUL 60

Dreptul altor persoane de a refuza furnizarea de informații

(1) Pot refuza să furnizeze informații cu privire la datele de care au luat cunoștință în exercitarea activității lor preoții, avocații, notarii publici, consultanții fiscali, executorii judecătorești, auditorii, experții contabili, medicii și psihoterapeuții, cu excepția informațiilor cu privire la îndeplinirea obligațiilor prevăzute de legislația fiscală în sarcina lor, **precum și a informațiilor necesare clarificării și stabilirii situației fiscale reale a contribuabililor/plătitorilor cu care a avut sau are raporturi juridice.**

(2) Sunt asimilate persoanelor prevăzute la alin. (1) asistenții, precum și persoanele care participă la activitatea profesională a acestora.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1), cu excepția preoților, pot furniza informații, cu acordul persoanei despre care au fost solicitate informațiile.

SECȚIUNEA a 5-a **Colaborarea dintre autoritățile publice**

ARTICOLUL 61

Obligația autorităților și instituțiilor publice de a furniza informații și de a prezenta acte

(1) Autoritățile publice, instituțiile publice și de interes public, centrale și locale, precum și serviciile deconcentrate ale autorităților publice centrale vor furniza informații și acte organelor fiscale, la cererea acestora.

(2) În realizarea scopului prezentului cod, organele fiscale pot accesa on-line baza de date a autorităților publice și instituțiilor prevăzute la alin. (1), pentru informațiile stabilite pe bază de protocol.

ARTICOLUL 62

Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public

(1) Autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public sunt obligate să colaboreze în realizarea scopului prezentului cod.

(2) Nu constituie activitate de colaborare acțiunile întreprinse de autoritățile prevăzute la alin. (1), în conformitate cu atribuțiile ce le revin potrivit legii.

(3) Organul fiscal care solicită colaborarea răspunde pentru legalitatea solicitării, iar autoritatea solicitată răspunde pentru datele furnizate.

(4) La solicitarea unei instituții publice, efectuată în scopul soluționării unei cereri a unei persoane fizice sau juridice, organul fiscal competent transmite instituției publice solicitante informații cu privire la situația fiscală a persoanei în cauză.

ARTICOLUL 63

Condiții și limite ale colaborării

(1) Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public se realizează în limita atribuțiilor ce le revin potrivit legii.

(2) Dacă autoritatea publică, instituția publică sau de interes public solicitată refuză colaborarea, autoritatea publică superioară ambelor organe va decide. Dacă o asemenea autoritate nu există, decizia va fi luată de autoritatea superioară celei solicitate.

ARTICOLUL 64

Colaborarea interstatală dintre autoritățile publice

(1) În baza convențiilor internaționale, organele fiscale **colaborează** cu autoritățile fiscale similare din alte state.

(2) În lipsa unei convenții, organele fiscale pot acorda sau pot solicita colaborarea altei autorități fiscale din alt stat pe bază de reciprocitate.

SECȚIUNEA a 6-a **Sarcina probei**

ARTICOLUL 65

Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului/**plătitorului** constituie probe la stabilirea bazei de impozitare. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impozitare.

ARTICOLUL 66

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

- (1) Contribuabilul/**plătitorul** are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.
- (2) Organul fiscal are sarcina de a motiva actele administrative fiscale emise pe bază de probe sau constatări proprii.

ARTICOLUL 67

Dovedirea titularului dreptului de proprietate în scopul impozitării

- (1) În cazul în care constată că anumite bunuri, venituri sau alte valori care, potrivit legii, constituie bază impozabilă sunt deținute de persoane care în mod continuu beneficiază de câștigurile sau de orice foloase obișnuite aduse de acestea și că persoanele respective declară în scris că nu sunt proprietarii bunurilor, veniturilor sau valorilor în cauză, fără să arate însă care sunt titularii dreptului de proprietate, organul fiscal procedează la stabilirea provizorie a obligației fiscale corespunzătoare în sarcina acelor persoane.
- (2) În condițiile legii, obligația fiscală privind baza impozabilă prevăzută la alin. (1) **poate** fi stabilită în sarcina titularilor dreptului de proprietate. Tot astfel aceștia datorează despăgubiri persoanelor care au făcut plata pentru stingerea obligației stabilite potrivit alin. (1).

CAPITOLUL V

Termene

ARTICOLUL 68

Calcularea termenelor

Termenele de orice fel privind exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor prevăzute de Codul de procedură fiscală, precum și de alte dispoziții legale aplicabile în materie, dacă legislația fiscală nu dispune altfel, se calculează potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

ARTICOLUL 69

Prelungirea termenelor

Termenele pentru depunerea declarațiilor fiscale și termenele stabilite în baza legii de un organ fiscal pot fi prelungite în situații temeinic justificate, potrivit competenței stabilite prin ordin al **ministrului finanțelor publice**.

ARTICOLUL 70

Termenul de soluționare a cererilor contribuabililor/plătitorilor

- (1) Cererile depuse de către contribuabil/**plătitor la organele fiscale se soluționează de către acestea** în termen de 45 de zile de la înregistrare.
- (2) În situațiile în care, pentru soluționarea cererii, **este necesară administrarea de probe suplimentare relevante pentru luarea deciziei, acest termen se prelungește cu perioada cuprinsă între data solicitării probei și data obținerii acesteia.**
- (3) **În situația în care, pe baza analizei de risc, soluționarea cererii necesită efectuarea inspecției fiscale, termenul de soluționare a cererii este de 90 de zile de la înregistrarea cererii. Inspecția fiscală pentru soluționarea cererii este o inspecție fiscală parțială în sensul art. 105.**

ARTICOLUL 71

Cazul de forță majoră și cazul fortuit

(1) Termenele prevăzute de lege pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale, după caz, nu încep să curgă sau se suspendă în situația în care îndeplinirea acestor obligații a fost împiedicată de ivirea unui caz de forță majoră sau a unui caz fortuit.

(2) Obligațiile fiscale se consideră a fi îndeplinite în termen, fără perceperea de dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz, ori aplicarea de sancțiuni prevăzute de lege, dacă acestea se execută în termen de 60 de zile de la încetarea evenimentelor prevăzute la alin. (1).

CAPITOLUL VI

Transmiterea cererilor de către contribuabili/plătitori și identificarea acestora în mediul electronic

ARTICOLUL 72

Transmiterea cererilor la organul fiscal prin mijloace electronice de transmitere la distanță

(1) Contribuabilii pot transmite organului fiscal competent cereri, înscrisuri sau orice alte documente și prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile alin. (4) ori (5).

(2) Data depunerii cererii, înscrisului sau documentului este data înregistrării acesteia/acestuia, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de registratura electronică a Ministerului Finanțelor Publice sau a autorității administrației publice locale, după caz.

(3) În sensul prezentului cod, prin registratură electronică se înțelege sistemul electronic de înregistrare și tranzacționare a documentelor și a informațiilor primite sau emise de organul fiscal prin mijloace electronice.

(4) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabili organelor fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de transmitere a cererilor, înscrisurilor ori documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(5) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabili organelor fiscale ale autorităților administrației publice locale, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de transmitere a cererilor, înscrisurilor ori documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice. Pentru organul fiscal al unei autorități a administrației publice locale, consiliul local stabilește, prin hotărâre, în funcție de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanță ce pot fi utilizate de către contribuabil.

ARTICOLUL 73

Identificarea contribuabililor/plătitorilor în mediul electronic

Contribuabilii care depun cereri, înscrisuri sau documente la organul fiscal, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, se identifică în relația cu organul fiscal astfel:

a) persoanele juridice, asocierile și alte entități fără personalitate juridică, precum și persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent ori exercită profesii libere se identifică numai cu certificate digitale calificate;

b) persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. a), se identifică prin intermediul furnizorilor de servicii publice de autentificare electronică autorizați potrivit legii sau prin diverse dispozitive, cum ar fi certificat digital calificat, credențiale de tip utilizator/parolă însoțite de liste de coduri de autentificare de unică folosință, telefon mobil, digipass ori alte dispozitive stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul identificării acestor persoane în relația cu organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, sau, după caz, prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, în cazul identificării acestor persoane în relația cu organele fiscale ale autorităților administrației publice locale. În aceste cazuri, cererile, înscrisurile sau documentele se consideră semnate dacă sunt îndeplinite toate condițiile din ordinele prevăzute la art. 72 alin. (4) și (5).

TITLUL IV Înregistrarea fiscală

ARTICOLUL 74

Sfera activității de înregistrare fiscală

(1) **Înregistrarea fiscală reprezintă activitatea de atribuire a codului de identificare fiscală, de organizare a registrului contribuabililor/plătitorilor și de eliberare a certificatului de înregistrare fiscală.**

(2) **Cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel**, atribuirea codului de identificare fiscală se face exclusiv de către organul fiscal din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pe baza declarației de înregistrare fiscală.

ARTICOLUL 75

Obligația de înregistrare fiscală

(1) Orice persoană sau entitate care este subiect într-un raport juridic fiscal se înregistrează fiscal primind un cod de identificare fiscală. Codul de identificare fiscală este:

a) pentru persoanele juridice, precum și pentru asocieri și alte entități fără personalitate juridică, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

b) **pentru persoanele fizice** și juridice, precum și pentru alte entități care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerțului, codul unic de înregistrare atribuit potrivit legii speciale;

c) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

d) pentru persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. c), codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;

e) pentru persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal.

(2) În scopul administrării impozitului pe venit, în cazul persoanelor fizice care sunt contribuabili potrivit dispozițiilor din Codul fiscal privind impozitul pe venit, codul de identificare fiscală este codul numeric personal.

(3) Prin excepție de la dispozițiile art. 18 alin. (1), pentru **persoanele fizice** prevăzute la alin. (1) lit. e), precum și pentru persoanele juridice nerezidente, care realizează numai venituri supuse regulilor de impunere la sursă, iar impozitul reținut este final, atribuirea codului de identificare fiscală se poate face de organul fiscal, la solicitarea plătitorului de venit.

(4) Au obligația depunerii declarației de înregistrare fiscală și persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d) și e) care au calitatea de angajator.

(5) Persoanele fizice care dețin cod numeric personal și sunt supuse impozitului pe venit se înregistrează fiscal la data depunerii primei declarații fiscale.

(6) Declarația de înregistrare fiscală se depune în termen de 30 de zile de la:

a) data înființării potrivit legii, în cazul persoanelor juridice, asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică;

b) data eliberării actului legal de funcționare, data începerii activității, data obținerii primului venit sau dobândirii calității de angajator, după caz, în cazul persoanelor fizice.

(7) În scopul administrării creanțelor fiscale, organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală pot să înregistreze, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, un subiect de drept fiscal care nu și-a îndeplinit obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii.

(8) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, odată cu depunerea declarației de înregistrare fiscală, aceștia au obligația să indice sediul permanent desemnat potrivit dispozițiilor din Codul fiscal. În cazul înregistrării fiscale declarația de înregistrare fiscală se depune la organul fiscal în raza căruia se află sediul permanent ce urmează a fi desemnat.

(9) În cazurile prevăzute la alin. (3) și (7), atribuirea codului de identificare fiscală se face pe baza cererii depuse de solicitant, cu excepția cazului în care înregistrarea fiscală se efectuează din oficiu.

(10) Declarația de înregistrare fiscală va fi însoțită de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în aceasta.

ARTICOLUL 76

Declaraarea filialelor și sediilor secundare

(1) Contribuabilii/**plătitorii** au obligația de a declara organului fiscal competent **din cadrul** Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 30 de zile, înființarea de sedii secundare.

(2) Contribuabilii/**plătitorii** cu domiciliul fiscal în România au obligația de a declara în termen de 30 de zile înființarea de filiale și sedii secundare în străinătate.

(3) În sensul prezentului articol, prin sediu secundar se înțelege un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea contribuabilului/**plătitorului**, cum ar fi: birou, magazin, atelier, depozit și altele asemenea.

(4) Prin sediu secundar se înțelege și un șantier de construcții, un proiect de construcție, ansamblu sau montaj ori activități de supervizare legate de acestea, numai dacă șantierul, proiectul sau activitățile durează mai mult de 6 luni. **Sunt sedii secundare sediile permanente definite potrivit Codului fiscal.**

(5) Contribuabilii/**plătitorii** care înregistrează sediile secundare ca plătitoare de salarii și de venituri asimilate salariilor potrivit Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, nu au obligația declarării acestor sedii potrivit prezentului articol.

(6) Declarația este însoțită de o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală a contribuabilului/plătitorului de care aparține sediul secundar sau filiala, precum și de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în aceasta.

ARTICOLUL 77

Forma și conținutul declarației de înregistrare fiscală

(1) Declarația de înregistrare fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal din **cadrul** Agenției Naționale de Administrare Fiscală și **este** însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta.

(2) Declarația de înregistrare fiscală va cuprinde: datele de identificare a contribuabilului/**plătitorului**, **datele privind vectorul fiscal**, datele privind sediile secundare, datele de identificare a împuternicitului, datele privind situația juridică a contribuabilului/**plătitorului**, precum și alte informații necesare administrării **creanțelor fiscale**.

ARTICOLUL 78

Certificatul de înregistrare fiscală

(1) Pe baza declarației de înregistrare fiscală depuse potrivit art. 74 alin. (2) sau, după caz, a cererii depuse potrivit art. 75 alin. (9), organul fiscal eliberează certificatul de înregistrare fiscală, în termen de 10 zile de la data depunerii declarației sau a cererii. În certificatul de înregistrare fiscală se înscrie obligatoriu codul de identificare fiscală.

(2) Eliberarea certificatelor de înregistrare fiscală nu este supusă taxelor de timbru.

(3) În cazul pierderii, furtului sau distrugerii certificatului de înregistrare fiscală, organul fiscal **eliberează** un duplicat al acestuia, în baza cererii contribuabililor/**plătitorilor** și a dovezii de publicare a pierderii, furtului sau distrugerii în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(4) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile, în mod corespunzător și pentru certificatul de înregistrare în scopuri de TVA.

ARTICOLUL 79

Modificări ulterioare înregistrării fiscale

(1) Modificările ulterioare ale datelor din declarația de înregistrare fiscală trebuie aduse la cunoștință organului fiscal competent **din cadrul** Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 15 de zile de la data producerii acestora, prin completarea și depunerea declarației de mențiuni.

(2) În cazul modificărilor intervenite în datele declarate inițial și înscrise în certificatul de înregistrare fiscală, contribuabilii/**plătitorii** depun, odată cu declarația de mențiuni, și certificatul de înregistrare fiscală, în vederea anulării acestuia și eliberării unui nou certificat.

(3) Declarația de mențiuni este însoțită de documente care atestă modificările intervenite.

(4) **Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător ori de câte ori contribuabilul/plătitorul constată erori în declarația de înregistrare fiscală.**

ARTICOLUL 80

Modificări ulterioare înregistrării fiscale în cazul persoanelor fizice sau juridice ori altor entități supuse înregistrării în registrul comerțului

(1) Modificările intervenite în datele declarate inițial de **persoanele fizice, juridice** sau de alte entități care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerțului se fac potrivit **dispozițiilor legii speciale.**

(2) **În cazul persoanelor sau entităților prevăzute la alin (1) modificările intervenite în datele declarate inițial în vectorul fiscal se declară la organul fiscal.**

ARTICOLUL 81

Radierea înregistrării fiscale

(1) **Radierea înregistrării fiscale reprezintă activitatea de retragere a codului de identificare fiscală și a certificatului de înregistrare fiscală.**

(2) **La încetarea calității de subiect de drept fiscal persoanele sau entitățile înregistrate fiscal prin declarație de înregistrare fiscală potrivit art. 75, trebuie să solicite radierea înregistrării fiscale, prin depunerea unei declarații de radiere. Declarația se depune în termen de 30 de zile de la încetarea calității de subiect de drept fiscal și trebuie însoțită de certificatul de înregistrare fiscală în vederea anulării acestuia.**

(3) **Radierea înregistrării fiscale se efectuează din oficiu, de către organul fiscal, în cazul decesului persoanei fizice sau, după caz, al încetării persoanei juridice al altei entități.**

(4) **Radierea înregistrării fiscale se poate efectua și din oficiu, de către organul fiscal, și când acesta constată îndeplinirea condițiilor de radiere a înregistrării și nu s-a depus declarație de radiere.**

(5) **Codul de identificare retras ca urmare a radierii înregistrării fiscale, poate fi utilizat ulterior radierii numai pentru îndeplinirea, de către succesorii persoanelor/entităților care și-au încetat existența, a obligațiilor fiscale aferente perioadelor în care persoana/entitatea a avut calitatea de subiect de drept fiscal.**

ARTICOLUL 82

Registrul contribuabililor/plătitorilor

(1) Organul fiscal competent **din cadrul** Agenției Naționale de Administrare Fiscală organizează evidența **contribuabililor/plătitorilor în cadrul registrului contribuabililor/plătitorilor**, care conține:

a) datele de identificare a contribuabilului/**plătitorului**;

b) **date privind vectorul fiscal**;

c) alte informații necesare administrării creanțelor fiscale.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) se completează pe baza informațiilor comunicate de contribuabili/**plătitori**, de oficiul registrului comerțului, de serviciul de evidență a populației, de la alte autorități și instituții, precum și din constatările proprii ale organului fiscal.

(3) Datele din registrul contribuabililor/**plătitorilor** pot fi modificate din oficiu ori de câte ori se constată că acestea nu corespund stării de fapt reale și vor fi comunicate contribuabililor/**plătitorilor**.

(4) **Tipurile de obligații fiscale pentru care, potrivit legii, contribuabilul/plătitorul are obligația declarării lor ce formează vectorul fiscal sunt stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.**

ARTICOLUL 83

Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați

(1) Contribuabilii/**plătitorii** persoane juridice, sau orice entități fără personalitate juridică se declară inactivi și acestora le sunt aplicabile prevederile din Codul fiscal **privind efectele inactivității** dacă se află în una dintre următoarele situații:

- a) nu își îndeplinesc, pe parcursul unui semestru calendaristic, nicio obligație declarativă prevăzută de lege;
- b) se sustrag **controalelor** efectuate **de organele fiscale** prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu permit organului fiscal identificarea acestuia;
- c) organele fiscale au constatat că nu funcționează la domiciliul fiscal declarat;
- d) inactivitatea temporară înscrisă la registrul comerțului;
- e) au sediul social stabilit temporar la sediul profesional al avocatului.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), organele fiscale pot declara contribuabilul/plătitorul inactiv în termen de maxim 6 luni de la încheierea ultimului semestru pentru care nu a fost îndeplinită nicio obligație declarativă potrivit legii.

(3) Declararea contribuabililor/**plătitorilor** inactivi, precum și reactivarea acestora se fac de către organul fiscal **din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, prin decizie, emisă conform competențelor și procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care se comunică contribuabilului/**plătitorului**.

(4) Contribuabilii/**plătitorii** declarați inactivi se reactivează dacă îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții:

- a) își îndeplinesc toate obligațiile declarative prevăzute de lege;
- b) nu înregistrează obligații fiscale restante;
- c) organele fiscale au constatat că funcționează la domiciliul fiscal declarat.

(5) În cazul contribuabililor/plătitorilor prevăzuți la alin. (1) lit. d), în vederea reactivării, pe lângă condițiile prevăzute la alin. (4) trebuie să aibă radiată inactivitatea de la registrul comerțului.

(6) Condiția prevăzută la alin. (4) lit. a) se consideră îndeplinită și în cazul în care obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organele fiscale.

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (4), contribuabilii/**plătitorii** pentru care s-a deschis procedura insolvenței în formă simplificată, contribuabilii/**plătitorii** care au intrat în faliment sau contribuabilii/**plătitorii** pentru care s-a pronunțat ori a fost adoptată o hotărâre de dizolvare se reactivează de organul fiscal, la cererea acestora, după îndeplinirea obligațiilor declarative.

(8) Ori de câte ori se constată că un contribuabil/**plătitor** a fost declarat inactiv din eroare, organul fiscal emitent anulează decizia de declarare a contribuabilului/**plătitorului** ca inactiv, cu efect pentru viitor și pentru trecut.

(9) Agenția Națională de Administrare Fiscală organizează evidența contribuabililor/**plătitorilor** declarați inactivi/reactivați în cadrul Registrului contribuabililor/**plătitorilor** inactivi/reactivați, care conține:

- a) datele de identificare a contribuabilului/**plătitorului**;
- b) data declarării ca inactiv a contribuabilului/**plătitorului**;
- c) data reactivării;
- d) denumirea organului fiscal care a emis decizia de declarare în inactivitate/reactivare;
- e) alte mențiuni.

(10) Registrul contribuabililor/**plătitorilor** inactivi/reactivați este public și se afișează pe site-ul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(11) Înscrierea în registrul prevăzut la alin. (10) se face de către organul fiscal emitent, după comunicarea deciziei de declarare în inactivitate/reactivare, în termen de cel mult 5 zile de la data comunicării.

(12) Decizia de declarare în inactivitate/reactivare produce efecte față de terți din ziua următoare datei înscrierii în registrul prevăzut la alin. (9).

(13) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

TITLUL V

Stabilirea creanțelor fiscale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ARTICOLUL 84

Sfera și actele de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Stabilirea creanțelor fiscale reprezintă activitatea de determinare a materiei impozabile, de calculare a bazei de impozitare și a creanțelor fiscale.

(2) Creanțele fiscale se stabilesc astfel:

a) prin declarație de impunere, în condițiile art. 86 alin. (4) și art. 92 alin. (2);

b) prin decizie de impunere emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.

(3) Dispozițiile alin. (2) sunt aplicabile și în cazurile în care **creanțele fiscale** sunt scutite la plată conform reglementărilor legale, precum și în cazul unei rambursări de taxă pe valoarea adăugată.

ARTICOLUL 85

Stabilirea creanțelor fiscale sub rezerva verificării ulterioare

(1) Cuantumul **creanțelor fiscale** se stabilește sub rezerva verificării ulterioare, **cu excepția cazului în care stabilirea a avut loc ca urmare a unei inspecții fiscale.**

(2) Decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare poate fi desființată sau modificată, din inițiativa organului fiscal sau la solicitarea contribuabilului/**plătitorului**, pe baza constatărilor organului fiscal competent.

(3) Rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripție sau ca urmare a inspecției fiscale.

(4) În situația în care contribuabilul/**plătitorul** corectează **declarațiile de impunere** în condițiile art. 95 alin.

(5), se redeschide rezerva verificării ulterioare **pentru elementele de bază de impozitare ce fac obiectul corecției.**

CAPITOLUL II

Dispoziții privind decizia de impunere

ARTICOLUL 86

Decizia de impunere

(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent.

(2) Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta modifică **baza de impozitare** ca urmare a **unei verificări documentare, a unei inspecții fiscale sau a unei verificări a situației fiscale personale, efectuate în condițiile legii.**

(3) Decizia de impunere se emite, dacă este necesar, și în cazul în care nu s-a emis decizie referitoare la baza de impozitare potrivit art. 89.

(4) **Declarația de impunere** întocmită potrivit art. 92 alin. (2) este asimilată cu o decizie de impunere, sub rezerva unei verificări ulterioare și produce efectele juridice ale înștiințării de plată de la data depunerii acesteia.

(5) În situația în care legea nu prevede obligația de calculare a impozitului, declarația **de impunere** este asimilată unei decizii referitoare la **baza de impozitare.**

(6) Decizia de impunere și decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii constituie și înștiințări de plată, de la data comunicării acestora, în condițiile în care se stabilesc sume de plată.

ARTICOLUL 87

Forma și conținutul deciziei de impunere

Decizia de impunere trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 40. Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la art. 40 alin. (2), și **tipul creanței fiscale, baza de impozitare, precum și cuantumul acesteia, pentru fiecare perioadă impozabilă.**

ARTICOLUL 88

Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

- a) deciziile privind rambursări de taxă pe valoarea adăugată și deciziile privind restituiri de **creanțe fiscale**;
- b) deciziile referitoare la bazele de **impozitare**;
- c) deciziile referitoare la **obligațiile fiscale accesorii**;
- d) deciziile privind nemodificarea bazei de **impozitare**.

ARTICOLUL 89

Deciziile referitoare la bazele de impozitare

(1) Bazele de **impozitare** se stabilesc separat, prin decizie referitoare la bazele de **impozitare**, în următoarele situații:

- a) când venitul impozabil este realizat de mai multe persoane. Decizia cuprinde și repartizarea venitului impozabil pe fiecare persoană care a participat la realizarea venitului;
- b) când sursa venitului impozabil se află pe raza altui organ fiscal decât cel competent teritorial. În acest caz competența de a stabili baza de impunere o deține organul fiscal pe raza căruia se află sursa venitului.

(2) Dacă venitul impozabil este realizat de mai multe persoane, atunci acestea pot să-și numească un împuternicit comun în relația cu organul fiscal.

ARTICOLUL 90

Decizii privind stabilirea unor creanțe bugetare

(1) **Creanțele bugetare reprezentând prejudicii/plăți nelegale din fonduri publice se stabilesc prin decizie, de către autoritățile competente, în măsura în care legea specială nu prevede altfel.**

(2) **Decizia prevăzută la alin. (1) este asimilată unei decizii de impunere.**

CAPITOLUL III

Dispoziții privind declarația fiscală

ARTICOLUL 91

Obligația de a depune declarație fiscală

(1) Declarația fiscală se depune de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal sau altor **legi speciale**, la termenele stabilite de acestea.

(2) **În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru care legea nu prevede termenul de depunere a declarației fiscale, acest termen se stabilește prin ordin al ministrului finanțelor publice.**

(3) Obligația de a depune **declarația de impunere** se menține și în cazurile în care:

- a) a fost efectuată plata obligației fiscale;
- b) obligația fiscală respectivă este scutită la plată, conform reglementărilor legale;
- c) pentru obligația fiscală nu rezultă, în perioada de raportare, sume de plată, dar există obligația declarativă, conform legii;

d) veniturile sunt obținute în România de contribuabili nerezidenți și care potrivit convențiilor de evitare a dublei impuneri nu sunt impozabile în România.

(4) În caz de inactivitate temporară sau în cazul obligațiilor de declarare a unor venituri care, potrivit legii, sunt scutite la plata impozitului pe venit, organul fiscal competent poate aproba, la cererea contribuabilului/**plătitorului**, alte termene sau condiții de depunere a declarațiilor fiscale, în funcție de necesitățile administrării obligațiilor fiscale. Asupra termenelor și condițiilor **decide** organul fiscal potrivit competențelor aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) **Contribuabilii/plătitorii care au sedii secundare înregistrate fiscal ca plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor, au obligația de a declara, în numele sediilor secundare, impozitul pe venitul din salarii datorat, potrivit legii, de acestea.**

(6) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin mai multe sedii permanente, obligația de declarare prevăzută la alin. (5) se îndeplinește prin sediul permanent desemnat potrivit prevederilor din Codul fiscal.

ARTICOLUL 92

Forma și conținutul declarației fiscale

- (1) Declarația fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal.
- (2) În **declarația de impunere contribuabilul/plătitorul** trebuie să calculeze cuantumul obligației fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.
- (3) Contribuabilul/**plătitorul** are obligația de a completa declarațiile fiscale înscriind corect, complet și cu bună-credință informațiile prevăzute de formular, corespunzătoare situației sale fiscale. Declarația fiscală se semnează de **către contribuabil/plătitor sau, după caz, reprezentantul legal ori împuternicitul acestuia.**
- (4) Obligația de semnare a declarației fiscale se consideră a fi îndeplinită și în următoarele situații:
 - a) în cazul transmiterii declarațiilor fiscale prin sistemul electronic de plăți;
 - b) în cazul transmiterii declarațiilor fiscale prin sisteme electronice de transmitere la distanță în condițiile art. 93 alin. (1).
- (5) Declarația fiscală trebuie însoțită de documentația cerută de prevederile legale.
- (6) **În cazul creanțelor fiscale administrate de către organele fiscale din cadrul** Agenției Naționale de Administrare Fiscală, **prin ordin al ministrului finanțelor publice se pot stabili tipurile de creanțe fiscale pentru care organul fiscal poate transmite contribuabililor/plătitorilor formularele de declarare a creanțelor fiscale**, instrucțiunile de completare a acestora, alte informații utile, precum și plicurile preadresate. În acest caz, contravaloarea corespondenței se suportă de către organul fiscal.

ARTICOLUL 93

Depunerea declarațiilor fiscale

- (1) Declarația fiscală se depune la registratura organului fiscal competent sau se comunică prin poștă cu confirmare de primire. Declarația fiscală poate fi transmisă prin mijloace electronice sau prin sisteme de transmitere la distanță. În cazul **creanțelor fiscale** administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, procedura privind transmiterea declarațiilor prin mijloace electronice sau prin sisteme de transmitere la distanță se stabilește prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.
- (2) Declarațiile fiscale pot fi redactate de organul fiscal sub formă de proces-verbal, dacă din motive independente de voința contribuabilului/**plătitorului** acesta este în imposibilitatea de a scrie.
- (3) Data depunerii declarației fiscale este data înregistrării acesteia la organul fiscal sau data depunerii la poștă, după caz. În situația în care declarația fiscală se depune prin mijloace electronice de transmitere la distanță, data depunerii declarației este data înregistrării acesteia pe pagina de internet a organului fiscal, astfel cum rezultă din mesajul electronic de confirmare transmis ca urmare a primirii declarației.
- (4) Data depunerii declarației prin mijloace electronice de transmitere la distanță este data înregistrării acesteia pe portal, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacționare a informațiilor, cu condiția validării conținutului declarației. În cazul în care declarația nu este validată, data depunerii declarației este data validării astfel cum rezultă din mesajul electronic.
- (5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în situația în care declarația fiscală a fost depusă până la termenul legal, iar din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacționare a informațiilor rezultă că aceasta nu a fost validată ca urmare a detectării unor erori în completarea declarației, data depunerii declarației este data din mesajul transmis inițial în cazul în care contribuabilul/**plătitorul** depune o declarație validă până în ultima zi a lunii în care se împlinesc termenul legal de depunere.

ARTICOLUL 94

Certificarea declarațiilor fiscale depuse la organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

- (1) Contribuabilii/**plătitorii** pot opta pentru certificarea declarațiilor fiscale, inclusiv a declarațiilor fiscale rectificative, anterior depunerii acestora la organul fiscal, de către un consultant fiscal care a dobândit această

calitate potrivit reglementărilor legale cu privire la organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală și care este înscris ca membru activ în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală.

(2) Certificarea declarațiilor fiscale se realizează cu/fără rezerve, potrivit normelor de certificare aprobate, în condițiile legii, de Camera Consultanților Fiscali, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice. Documentele care se încheie ca urmare a certificării trebuie să cuprindă obligatoriu explicații cu privire la cuantumul și natura creanței fiscale declarate, precum și, după caz, cauzele care au generat rectificarea, iar în cazul unei certificări cu rezerve, motivația acesteia.

(3) Prin ordin al ministrului finanțelor publice, la propunerea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, se aprobă procedura de depunere la organul fiscal a documentului de certificare întocmit de consultantul fiscal potrivit normelor prevăzute la alin. (2), precum și procedura privind schimbul de informații între Agenția Națională de Administrare Fiscală și Camera Consultanților Fiscali.

(4) Certificarea declarațiilor fiscale de către un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal are ca efect lipsa certificării.

(5) Organul fiscal notifică contribuabilul/**plătitorul** în cazul în care constată că a fost depusă o declarație fiscală certificată de un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal, potrivit legii. În cazul în care certificarea nu se depune în termen de 30 de zile de la notificare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).

(6) Certificarea declarațiilor fiscale de către un consultant fiscal reprezintă un criteriu de evaluare în analiza de risc efectuată de organul fiscal în scopul selectării contribuabililor/**plătitorilor** pentru inspecția fiscală.

ARTICOLUL 95

Corectarea declarațiilor fiscale

(1) **Declarațiile de impunere** pot fi corectate de către contribuabil/**plătitor**, pe perioada termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

(2) Declarațiile informative pot fi corectate de către contribuabil/**plătitor** indiferent de perioada la care se referă.

(3) Declarațiile prevăzute la alin. (1) și (2) pot fi corectate prin depunerea unei declarații rectificative.

(4) În cazul taxei pe valoarea adăugată, corectarea erorilor din deconturile de taxă se realizează potrivit prevederilor Codului fiscal. Erorile materiale din decontul de taxă pe valoarea adăugată se corectează potrivit procedurii aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) Declarațiile **de impunere** nu pot fi depuse și nu pot fi corectate după anularea rezervei verificării ulterioare, cu excepția situațiilor în care corecția se datorează îndeplinirii sau neîndeplinirii unei condiții prevăzute de lege care impune corectarea bazei de **impozitare** și/sau a **creanței fiscale** aferente. În acest caz, contribuabilul/plătitorul trebuie să menționeze în declarația de impunere rectificativă temeiul legal pentru corectarea bazei de impozitare și/sau a creanței fiscale aferente.

(6) În situația în care în timpul inspecției fiscale contribuabilul/**plătitorul** depune sau corectează **declarațiile de impunere** aferente perioadelor și **creanțelor fiscale** ce fac obiectul inspecției fiscale, acestea nu vor fi luate în considerare de organul fiscal.

CAPITOLUL IV

Stabilirea bazei de impozitare prin estimare

ARTICOLUL 96

Dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare prin estimare

(1) Organul fiscal stabilește baza de impozitare și **creanța fiscală aferentă**, prin estimarea rezonabilă a bazei de **impozitare**, folosind orice probă și mijloc de probă prevăzute de lege, ori de câte ori acesta nu poate determina situația fiscală corectă.

(2) Stabilirea prin estimare a bazei de **impozitare** se efectuează în situații cum ar fi:

a) în situația prevăzută la art. 97 alin. (1)-(3);

b) în situațiile în care organele fiscale constată că evidențele contabile sau fiscale ori declarațiile fiscale sau documentele și informațiile prezentate în cursul inspecției fiscale sunt incorecte, incomplete, precum și în situația în care acestea nu există sau nu sunt puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală.

(3) În situațiile în care, potrivit legii, organele fiscale sunt îndreptățite să stabilească prin estimare bazele de impozitare, acestea identifică acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale. **Organele fiscale au obligația de a menționa în actul de impunere motivele de fapt și temeiul de drept care au determinat folosirea estimării, precum și criteriile de estimare.**

(4) **În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și** în scopul stabilirii prin estimare a bazei de impozitare, organele fiscale pot folosi metode de stabilire prin estimare a bazelor de **impozitare**, aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) În situația în care contribuabilii/**plătitorii** prevăzuți la art. 296²¹ alin. (1) lit. a) - e) din Codul fiscal nu depun declarația privind venitul asigurat la sistemul public de pensii, organul fiscal stabilește prin estimare baza lunară de calcul a contribuției de asigurări sociale la nivelul minim prevăzut la art. 296²² alin. (1) din Codul fiscal. Dispozițiile art. 97 alin. (1)-(3) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(6) Cuantumul **creanțelor fiscale** rezultate din aplicarea prevederilor prezentului articol sunt stabilite sub rezerva verificării ulterioare, cu excepția celor stabilite în cadrul unei inspecții fiscale.

ARTICOLUL 97

Stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale ca urmare a nedepunerii declarației de impunere

(1) Nedepunerea **declarației de impunere** dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea **din oficiu a creanțelor fiscale prin decizie de impunere**. Stabilirea din oficiu nu se poate face înainte de împlinirea unui termen de 15 zile de la înștiințarea contribuabilului/**plătitorului** privind depășirea termenului legal de depunere a **declarației de impunere**. Aceste prevederi nu sunt aplicabile după începerea inspecției fiscale pentru obligațiile fiscale nedeclareate.

(2) Stabilirea din oficiu a creanței fiscale se face prin estimarea bazei de **impozitare**, potrivit art. 96. Organul fiscal procedează la estimarea creanței fiscale ori de câte ori informațiile deținute de organul fiscal nu permit estimarea bazei de impozitare.

(3) **Pentru creanțele fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, înștiințarea pentru nedepunerea declarațiilor și stabilirea din oficiu a **creanțelor fiscale** nu se face în cazul contribuabililor/**plătitorilor** inactivi, atât timp cât se găsesc în această situație.

(4) Contribuabilul/**plătitorul** poate depune **declarația de impunere pentru creanțele fiscale** ce au format obiectul deciziei de impunere **emisă potrivit alin. (1)**, în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei, **sub sancțiunea decăderii**. Decizia de impunere se **anulează** de organul fiscal la data depunerii **declarației de impunere**.

CAPITOLUL V

Despre evidențele fiscale și contabile

ARTICOLUL 98

Obligația de a conduce evidența fiscală

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale și a **obligațiilor fiscale datorate**, contribuabilii/**plătitorii** sunt obligați să conducă evidențe fiscale, potrivit actelor normative în vigoare.

(2) În vederea stabilirii prețurilor de transfer, contribuabilii/**plătitorii** care desfășoară tranzacții cu persoane afiliate au obligația să întocmească dosarul prețurilor de transfer. La solicitarea organului fiscal competent contribuabilii/**plătitorii** au obligația de a prezenta dosarul prețurilor de transfer. Cuantumul tranzacțiilor pentru care contribuabilii/**plătitorii** au obligația întocmirii dosarului prețurilor de transfer, termenele pentru

întocmirea acestuia, conținutul dosarului prețurilor de transfer, precum și condițiile în care se solicită acesta, se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Sunt evidențe fiscale registrele, situațiile, precum și orice alte înscrisuri care, potrivit legislației fiscale, trebuie întocmite în mod obligatoriu în scopul stabilirii stării de fapt fiscale și a creanțelor **fiscale**, cum ar fi: jurnalul pentru vânzări, jurnalul pentru cumpărări, registrul de evidență fiscală și altele asemenea.

ARTICOLUL 99

Reguli pentru conducerea evidenței contabile și fiscale

(1) Evidențele contabile și fiscale **se păstrează**, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului/**plătitorului**, la sediul social ori la sediile secundare ale acestuia, inclusiv pe suport electronic, sau pot fi încredințate spre păstrare unei societăți autorizate, potrivit legii, să presteze servicii de arhivare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), evidențele contabile și fiscale ale exercițiului financiar în curs se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabililor/**plătitorilor**, la sediul social ori la sediile secundare ale acestora sau, în perioada 1 - 25 a lunii următoare perioadei fiscale de raportare, la sediul persoanei fizice ori juridice autorizate pentru prelucrarea lor în vederea întocmirii declarațiilor fiscale.

(3) Dispozițiile legale privind păstrarea, arhivarea și limba folosită pentru evidențele contabile sunt aplicabile și pentru evidențele fiscale.

(4) În cazul în care evidențele contabile și fiscale sunt ținute cu ajutorul sistemelor electronice de gestiune, pe lângă datele arhivate în format electronic contribuabilul/**plătitorul** este obligat să păstreze și să prezinte aplicațiile informatice cu ajutorul cărora le-a generat.

(5) Contribuabilii/**plătitorii** sunt obligați să evidențieze veniturile realizate și cheltuielile efectuate din activitățile desfășurate, prin întocmirea registrelor sau a oricăror alte documente prevăzute de lege.

(6) Contribuabilii/**plătitorii** sunt obligați să utilizeze pentru activitatea desfășurată documente primare și de evidență contabilă stabilite prin lege, achiziționate numai de la unitățile stabilite prin normele legale în vigoare, și să completeze integral rubricile formularelor, corespunzător operațiunilor înregistrate.

(7) Organul fiscal poate lua în considerare orice evidențe relevante pentru **impozitare** ținute de contribuabil/**plătitor**.

CAPITOLUL VI

Prescripția dreptului de a stabili creanțe fiscale

ARTICOLUL 100

Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili **creanțe fiscale** se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 21, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili **creanțe fiscale** se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

ARTICOLUL 101

Înteruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale

(1) Termenele de prescripție prevăzute la art. 100 se înterup:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru înteruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) la data depunerii de către contribuabil/**plătitor** a **declarației de impunere** după expirarea termenului legal de depunere a acesteia;

c) la data la care contribuabilul/**plătitorul** corectează **declarația de impunere** sau efectuează un alt act voluntar de recunoaștere a **creanței fiscale datorate**.

(2) Termenele de prescripție prevăzute la art. 100 se suspendă:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
 - b) pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale și data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale;
 - c) pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale și data emiterii deciziei de soluționare a contestației, în cazul în care decizia de impunere este contestată potrivit prevederilor prezentului cod;
 - d) pe timpul cât contribuabilul/**plătitorul** se sustrage de la efectuarea inspecției fiscale;
 - e) pe perioada cuprinsă între data declarării unui contribuabil/**plătitor** inactiv și data reactivării acestuia.
- (3) Dispozițiile dreptului comun privitoare la prescripția extinctivă sunt aplicabile în mod corespunzător.

ARTICOLUL 102

Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale

Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a **creanței fiscale**, procedează la încetarea procedurii de emitere a titlului de creanță fiscală.

TITLUL VI Controlul fiscal

CAPITOLUL I Inspecția fiscală

ARTICOLUL 103

Obiectul inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală reprezintă activitatea ce are ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor **în legătură cu stabilirea creanțelor fiscale** de către contribuabili/**plătitori**, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de **impozitare și a situațiilor de fapt aferente, stabilirea diferențelor de obligații fiscale**.

(2) **În scopul efectuării inspecției fiscale, organele de inspecție fiscală procedează la:**

- a) examinarea documentelor aflate în dosarul fiscal al contribuabilului/**plătitorului**;
- b) verificarea concordanței dintre datele din declarațiile fiscale cu cele din evidența contabilă a contribuabilului/**plătitorului**;
- c) analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse și, după caz, a descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legislației fiscale;
- d) verificarea, constatarea și investigarea fiscală a actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului/**plătitorului** supus inspecției sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor **prevăzute de legislația fiscală și contabilă**;
- e) solicitarea de informații de la terți;
- f) verificarea locurilor unde se realizează activități generatoare de venituri impozabile **ori unde se află bunurile impozabile**;
- g) **solicitarea de explicații scrise de la reprezentantul legal al contribuabilului/plătitorului sau împuternicitul acestuia, după caz, ori de câte ori acestea sunt necesare în timpul inspecției fiscale, pentru clarificarea și definitivarea constatărilor**;
- h) discutarea constatărilor **cu reprezentantul legal al contribuabilului/plătitorului sau cu împuternicitul acestuia, după caz**;
- i) stabilirea corectă a bazei de **impozitare**, a diferențelor datorate în plus sau în minus, după caz, față de **obligația** fiscală declarată și/sau stabilită, după caz, **de către contribuabil/plătitor**;

j) sancționarea potrivit legii a faptelor **reprezentând încălcări ale legislației fiscale și contabile** constatate și dispunerea de măsuri pentru prevenirea și combaterea abaterilor de la prevederile **legislației fiscale și contabile**;

k) dispunerea măsurilor asigurătorii în condițiile legii;

l) aplicarea de sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal.

(3) Nu intră în atribuțiile inspecției fiscale efectuarea de constatări tehnico-științifice sau orice alte verificări solicitate de organele de urmărire penală în vederea lămuririi unor fapte ori împrejurări ale cauzelor aflate în lucru la aceste instituții.

ARTICOLUL 104

Persoanele supuse inspecției fiscale

Inspecția fiscală se exercită asupra **oricăror** persoane și **entități**, indiferent de forma lor de organizare, care au obligații de stabilire, reținere sau plată a **creanțelor fiscale** prevăzute de lege.

ARTICOLUL 105

Formele și întinderea inspecției fiscale

(1) Formele de inspecție fiscală sunt:

a) inspecția fiscală generală, care reprezintă activitatea de verificare a tuturor obligațiilor fiscale **și a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce revin unui contribuabil/plătitor**, pentru o perioadă de timp determinată;

b) inspecția fiscală parțială, care reprezintă activitatea de verificare a uneia sau mai multor obligații fiscale **precum și a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă, ce revin unui contribuabil/plătitor** pentru o perioadă de timp determinată.

(2) **Organul de inspecție fiscală decide asupra efectuării unei inspecții fiscale generale sau parțiale, precum și a perioadei fiscale verificate, pe baza analizei de risc.**

(3) Inspecția fiscală se poate extinde asupra tuturor raporturilor relevante pentru impozitare, dacă acestea prezintă interes pentru aplicarea legislației fiscale.

ARTICOLUL 106

Metode de control

(1) **Pentru efectuarea inspecției fiscale se pot folosi următoarele metode de control:**

a) **verificarea prin sondaj**, care constă în activitatea de verificare selectivă a documentelor și operațiunilor semnificative, în care sunt reflectate modul de calcul, de evidențiere și de plată a **obligațiilor fiscale**;

b) controlul electronic, care constă în activitatea de verificare a contabilității și a surselor acesteia, prelucrate în mediu electronic, utilizând metode de analiză, evaluare și testare asistate de instrumente informatice specializate.

(2) **Selectarea documentelor și a operațiunilor semnificative se apreciază de inspector prin utilizarea metodelor și procedurilor de sondaj aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.**

ARTICOLUL 107

Perioada supusă inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili **creanțe fiscale**.

(2) Perioada supusă inspecției fiscale începe de la sfârșitul perioadei controlate anterior, în condițiile alin. (1).

ARTICOLUL 108

Reguli privind inspecția fiscală

(1) Activitatea de inspecție fiscală **efectuată de către organele de inspecție din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală** se organizează și se desfășoară în baza unor programe anuale, trimestriale și lunare aprobate în condițiile stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

- (2) Inspekția fiscală se exercită pe baza principiilor independenței, unicității, autonomiei, ierarhizării, teritorialității și descentralizării.
- (3) Inspekția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare **tip de creanță fiscală** și pentru fiecare perioadă supusă impozitării.
- (4) La începerea inspekției fiscale, organul de inspekție fiscală trebuie să prezinte contribuabilului/**plătitorului** legitimația de inspekție și ordinul de serviciu semnat de conducătorul **organului de inspekție fiscală**. Începerea inspekției fiscale trebuie consemnată în registrul unic de control.
- (5) Inspekția fiscală are în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și raporturile juridice care sunt relevante pentru **impozitare**.
- (6) Inspekția fiscală se efectuează în așa fel încât să afecteze cât mai puțin activitatea curentă a contribuabililor/**plătitorilor** și să utilizeze eficient timpul destinat inspekției fiscale.
- (7) La finalizarea inspekției fiscale, contribuabilul/**plătitorul** este obligat să dea o declarație scrisă, pe propria răspundere, din care să rezulte că au fost puse la dispoziție toate documentele și informațiile solicitate pentru inspekția fiscală. În declarație se menționează și faptul că au fost restituite toate documentele solicitate și puse la dispoziție de contribuabil/**plătitor**.
- (8) Contribuabilul/**plătitorul** are obligația să îndeplinească măsurile prevăzute în actul întocmit cu ocazia inspekției fiscale, în termenele și condițiile stabilite de organele de inspekție fiscală.

ARTICOLUL 109

Competența de efectuare a inspekției fiscale

- (1) **Inspekția fiscală se exercită exclusiv, nemijlocit și neîngrădit de organul fiscal competent. Organele fiscale care sunt competente să efectueze inspekția fiscală sunt denumite în sensul prezentului capitol organe de inspekție fiscală.**
- (2) **În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, prin ordin al președintelui se pot constitui, la nivelul aparatului central, structuri care au competență în efectuarea inspekției fiscale pe întreg teritoriul țării.**
- (3) **În cazul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, competența de efectuare a inspekției fiscale prevăzută la alin. (1) se poate delega altui organ fiscal din cadrul acestei autorități, în condițiile stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.**
- (4) **În cazul delegării competenței potrivit alin. (3), organul de inspekție fiscală căruia i s-a delegat competența înștiințează contribuabilul/plătitorul despre delegarea de competență.**

ARTICOLUL 110

Selectarea contribuabililor/plătitorilor pentru inspekție fiscală

- (1) Selectarea contribuabililor/plătitorilor ce urmează a fi supuși inspekției fiscale este efectuată de către organul de inspekție fiscală competent, în funcție de nivelul riscului. Nivelul riscului se stabilește pe baza analizei de risc.
- (2) Contribuabilul/**plătitorul** nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită.

ARTICOLUL 111

Avizul de inspekție fiscală

- (1) Înaintea desfășurării inspekției fiscale, organul de **inspekție** fiscală are obligația să înștiințeze, **în scris**, contribuabilul/**plătitorul** în legătură cu acțiunea care urmează să se desfășoare, prin transmiterea unui aviz de inspekție fiscală.
- (2) Avizul de inspekție fiscală se comunică **contribuabilului/plătitorului**, înainte de începerea inspekției fiscale, astfel:
- cu 30 de zile pentru marii contribuabili;
 - cu 15 zile pentru ceilalți contribuabili/**plătitori**.
- (3) Contribuabilul/**plătitorul** poate renunța la beneficiul perioadei de comunicare a avizului de inspekție fiscală prevăzut la alin. (2).

- (4) Avizul de inspecție fiscală se comunică la începerea inspecției fiscale în următoarele situații:
- a) în cazul efectuării unei inspecții fiscale la un contribuabil/**plătitor** aflat în procedura de insolvență;
 - b) în cazul în care, ca urmare a unui **control inopinat**, se impune începerea imediată a inspecției fiscale;
 - c) pentru extinderea inspecției fiscale la perioade **sau creanțe fiscale**, altele decât cele cuprinse în avizul de inspecție fiscală;
 - d) în cazul refacerii inspecției fiscale ca urmare a unei decizii de soluționare a contestației;**
 - e) în cazul unor cereri ale contribuabilului/plătitorului pentru a căror soluționare, urmare analizei de risc, este necesară efectuarea inspecției fiscale.**
- (5) În cazul prevăzut la alin. (2), după primirea avizului de inspecție fiscală, contribuabilul/**plătitorul** poate solicita, o singură dată, pentru motive justificate, amânarea datei de începere a inspecției fiscale. Amânarea se aprobă sau se respinge prin decizie. **În cazul în care cererea de amânare a fost admisă, în decizie se menționează și data la care a fost reprogramată inspecția fiscală.**
- (6) În cazul prevăzut la alin. (4), contribuabilul/plătitorul poate solicita suspendarea inspecției fiscale. Prevederile art. 116 sunt aplicabile în mod corespunzător.
- (7) Avizul de inspecție fiscală cuprinde:
- a) temeiul juridic al inspecției fiscale;
 - b) data de începere a inspecției fiscale;
 - c) obligațiile **fiscale, alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă, precum** și perioadele ce urmează a fi supuse inspecției fiscale;
 - d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a inspecției fiscale.

ARTICOLUL 112

Începerea inspecției fiscale

- (1) În situația în care data de începere a inspecției fiscale înscrisă în aviz este ulterioară împlinirii termenului prevăzut la art. 111 alin. (2), inspecția fiscală nu poate începe înainte de data înscrisă în aviz.
- (2) Data începerii inspecției fiscale este data menționată în registrul unic de control. În cazul contribuabililor/**plătitorilor** care nu dețin sau nu prezintă organelor de inspecție fiscală registrul unic de control, această dată se înscrie într-un proces-verbal de constatare.
- (3) Dacă inspecția fiscală nu poate începe în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data prevăzută în aviz, contribuabilul/**plătitorul este** înștiințat, în scris, asupra noii date de începere a inspecției fiscale.

ARTICOLUL 113

Obligația de colaborare a contribuabilului/plătitorului

- (1) La începerea inspecției fiscale, contribuabilul/**plătitorul** trebuie informat că poate numi persoane care să dea informații. Dacă informațiile contribuabilului/**plătitorului** sau cele ale persoanei numite de acesta sunt insuficiente, atunci **organul de inspecție fiscală** se poate adresa și altor persoane pentru obținerea de informații.
- (2) Contribuabilul/**plătitorul** are obligația să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale. Acesta este obligat să dea informații, să prezinte la locul de desfășurare a inspecției fiscale toate documentele, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal.
- (3) Pe toată durata exercitării inspecției fiscale contribuabilii/**plătitorii** supuși acesteia au dreptul de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică.

ARTICOLUL 114

Locul și timpul desfășurării inspecției fiscale

- (1) Inspecția fiscală se desfășoară, de regulă, în spațiile de lucru ale contribuabilului/**plătitorului**. Contribuabilul/**plătitorul** trebuie să pună la dispoziție un spațiu adecvat, precum și logistica necesară desfășurării inspecției fiscale.
- (2) Dacă nu există un spațiu de lucru adecvat pentru derularea inspecției fiscale, atunci activitatea de inspecție **se poate** desfășura la sediul organului fiscal sau în orice alt loc stabilit de comun acord cu contribuabilul/**plătitorul**.

(3) Indiferent de locul unde se desfășoară inspecția fiscală, **organul de inspecție fiscală** are dreptul să inspecteze locurile în care se desfășoară activitatea, **sau unde se află bunurile impozabile**, în prezența contribuabilului/**plătitorului** sau a unei persoane desemnate de acesta.

(4) Inspecția fiscală se desfășoară, de regulă, în timpul programului de lucru al contribuabilului/**plătitorului**. Inspecția fiscală se poate desfășura și în afara programului de lucru al contribuabilului/**plătitorului**, cu acordul scris al acestuia și cu aprobarea conducătorului organului de inspecție fiscală.

ARTICOLUL 115

Durata efectuării inspecției fiscale

(1) Durata efectuării inspecției fiscale este stabilită de organele de inspecție fiscală, în funcție de obiectivele inspecției, și nu poate fi mai mare de **3 luni**.

(2) În cazul marilor contribuabili sau al celor care au sedii secundare, durata inspecției nu poate fi mai mare de **6 luni**.

ARTICOLUL 116

Suspendarea inspecției fiscale

(1) Conducătorul **organului de inspecție fiscală** competent poate **aproba** suspendarea unei inspecții fiscale ori de câte ori sunt motive justificate pentru aceasta.

(2) Condițiile și modalitățile de suspendare a unei inspecții fiscale **se stabilesc** prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) **Suspendarea se aduce la cunoștința contribuabilului/plătitorului.**

(4) **Inspecția fiscală se reia la data la care încetează motivul care a determinat suspendarea acesteia. Data reluării inspecției fiscale se aduce la cunoștința contribuabilului/plătitorului.**

(5) **Perioadele în care inspecția fiscală este suspendată nu sunt incluse în calculul duratei acesteia.**

ARTICOLUL 117

Reverificarea

(1) Prin excepție de la prevederile art. 108 alin. (3), conducătorul organului de inspecție fiscală poate decide reverificarea **unor tipuri de obligații fiscale pentru o anumită perioadă impozabilă.**

(2) Prin reverificare se înțelege inspecția fiscală efectuată ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute **organelor de inspecție fiscală** la data efectuării inspecției fiscale, care influențează rezultatele acesteia.

(3) Prin date suplimentare se înțelege informații, documente sau alte înscrisuri obținute ca urmare a unor **controale inopinate** ori comunicate organului fiscal de către organele de urmărire penală sau de alte autorități publice ori obținute în orice mod de organele de inspecție, de natură să modifice rezultatele inspecției fiscale anterioare.

(4) La începerea acțiunii de reverificare, organul de inspecție fiscală este obligat să comunice contribuabilului/**plătitorului** decizia de reverificare, care poate fi contestată în condițiile prezentului cod. Decizia se comunică în condițiile prevăzute la art. 111 alin. (2) – (4).

(5) Decizia de reverificare conține, pe lângă elementele prevăzute la art. 40 și elementele prevăzute la art. 111 alin. (7) lit. b)-d).

ARTICOLUL 118

Dreptul contribuabilului/plătitorului de a fi informat

(1) Contribuabilul/**plătitorul trebuie** informat pe parcursul desfășurării inspecției fiscale despre aspectele constatate în cadrul acțiunii de inspecție fiscală iar la încheierea acesteia despre constatările și consecințele lor fiscale.

(2) Organul de inspecție fiscală comunică contribuabilului/**plătitorului** proiectul de raport de inspecție fiscală, **în format electronic sau pe suport de hârtie**, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere. În acest scop, odată cu comunicarea proiectului de raport, organul de inspecție fiscală comunică și data, ora și locul la care va avea loc discuția finală.

(3) Contribuabilul/plătitorul poate renunța la discuția finală, notificând acest fapt organului de inspecție fiscală.

(4) Contribuabilul/**plătitorul** are dreptul să își prezinte, în scris, punctul de vedere cu privire la constatările inspecției fiscale, în termen de **5 zile** lucrătoare de la data încheierii inspecției fiscale. **În cazul marilor contribuabili termenul de prezentare a punctului de vedere este de 7 zile lucrătoare. Termenul poate fi prelungit pentru motive justificate cu acordul conducătorului organului de inspecție fiscală.**

(5) Data încheierii inspecției fiscale este data programată pentru discuția finală cu contribuabilul/**plătitorul** sau data notificării de către contribuabil/**plătitor** că renunță la acest drept.

ARTICOLUL 119

Sesizarea organelor de urmărire penală

(1) Organele **de inspecție fiscală sesizează** organele de urmărire penală în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecției fiscale și care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracțiuni, în condițiile prevăzute de legea penală.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) organele de inspecție **fiscală** au obligația de a întocmi proces-verbal semnat de organul de inspecție **fiscală** și de către contribuabilul/**plătitorul** supus inspecției, cu sau fără explicații ori obiecțiuni din partea contribuabilului/**plătitorului**. În cazul în care cel supus **inspecției fiscale** refuză să semneze procesul-verbal, organul de inspecție fiscală **consemnează** despre aceasta în procesul-verbal. În toate cazurile procesul-verbal **trebuie** comunicat contribuabilului/**plătitorului**.

(3) Procesul verbal întocmit potrivit alin. (2) reprezintă act de sesizare și stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală.

ARTICOLUL 120

Rezultatul inspecției fiscale

(1) Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările inspecției fiscale din punct de vedere faptic și legal și consecințele lor fiscale.

(2) Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și **obligațiile fiscale** verificate. În cazul în care contribuabilul/**plătitorul** și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 118 alin. (4), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la acest punct de vedere.

(3) La raportul de inspecție fiscală se anexează, ori de câte ori este cazul, acte privind constatări efectuate la sediul contribuabilului/plătitorului sau la sediile secundare ale acestuia, cum ar fi procese-verbale încheiate cu ocazia controalelor inopinate sau de cercetare la fața locului și alte asemenea acte.

(4) Raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:

a) deciziei de impunere, pentru diferențe **în plus sau în minus** de obligații fiscale aferente perioadelor verificate;

b) deciziei de nemodificare a bazei de **impozitare**, dacă nu se constată diferențe ale bazelor de impozitare și respectiv de obligații fiscale;

c) deciziei de modificare a bazei de impozitare dacă se constată diferențe ale bazelor de impozitare dar fără stabilirea de diferențe de obligații fiscale.

(5) Deciziile prevăzute la alin. (4) se emit în termen de **25 de zile** lucrătoare de la data încheierii inspecției fiscale.

(6) Deciziile prevăzute la alin. (4) se comunică contribuabilului/plătitorului în condițiile art. 41.

ARTICOLUL 121

Decizia de impunere provizorie

(1) Pe perioada desfășurării inspecției fiscale, organele de inspecție fiscală pot emite decizii de impunere provizorii pentru obligațiile fiscale suplimentare principale aferente unei perioade și unui tip de obligație verificate. În acest caz, prin excepție de la art. 120, nu se întocmește raport de inspecție fiscală.

(2) Deciziile de impunere provizorii prevăzute la alin. (1) se emit la cererea contribuabilului, în scopul plății obligațiilor fiscale suplimentare.

(3) Obligațiile fiscale stabilite prin decizii de impunere provizorii se includ în deciziile întocmite în condițiile art. 120 și se contestă împreună cu acestea. Sumele plătite de contribuabil se regularizează în decizia de impunere emisă potrivit art. 134.

(4) Termenul de plată pentru obligațiile fiscale suplimentare stabilite în deciziile de impunere provizorii este cel din decizia de impunere prevăzută la art. 134.

CAPITOLUL II **Controlul inopinat**

ARTICOLUL 122 **Obiectul controlului inopinat**

(1) Organele fiscale pot efectua un control fără înștiințarea prealabilă a contribuabililor/plătitorilor, denumit în continuare control inopinat.

(2) Controlul inopinat constă în:

a) verificarea faptică și documentară, în principal, ca urmare a unor informații cu privire la existența unor fapte de încălcare a legislației fiscale;

b) verificarea documentelor și operațiunilor impozabile ale unui contribuabil/plătitor, în corelație cu cele deținute de persoana sau entitatea supusă unui control fiscal, denumită control încrucișat;

c) verificarea unor elemente ale bazei de impozitare sau cu privire la situația fiscală faptică.

ARTICOLUL 123

Reguli privind desfășurarea controlului inopinat

(1) La începerea controlului inopinat, organul de control este obligat să prezinte contribuabilului/plătitorului legitimația de control, ordinul de serviciu și avizul de control inopinat.

(2) Avizul de control inopinat cuprinde numele sau denumirea și datele de identificare ale contribuabilului/plătitorului supus controlului, data controlului, perioada desfășurării, precum și obiectul acestuia.

(3) Efectuarea controlului inopinat trebuie consemnată în registrul unic de control, potrivit legii.

(4) La finalizarea controlului inopinat se încheie proces-verbal, care constituie mijloc de probă în sensul art. 49. Un exemplar al procesului verbal se comunică contribuabilului/plătitorului.

(5) Contribuabilul/plătitorul își poate exprima punctul de vedere față de constatările menționate în procesul verbal în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.

(6) Prevederile art. 103 alin. (2) lit. a), e), f), g) și k), 108 alin. (8), 111, 113, 114, 118 și 119 sunt aplicabile în mod corespunzător și în cazul controlului inopinat.

CAPITOLUL III **Controlul antifraudă**

ARTICOLUL 124

Reguli privind controlul operativ și inopinat

(1) Controlul operativ și inopinat se efectuează de către inspectorii antifraudă, cu excepția celor din cadrul Direcției de combatere a fraudelor, în condițiile legii.

(2) Controlul operativ și inopinat se poate efectua și în scopul realizării de operațiuni de control tematic care reprezintă activitatea de verificare prin care se urmărește constatarea, analizarea și evaluarea unui risc fiscal specific uneia sau mai multor activități economice determinate.

(3) La începerea controlului operativ și inopinat, inspectorul antifraudă este obligat să prezinte **persoanei controlate** legitimația de control și ordinul de serviciu .

(4) Ori de câte ori controlul operativ și inopinat se efectuează la sediul social sau sediile secundare ale contribuabilului/**plătitorului** acesta se consemnează în registrul unic de control, potrivit legii.

(5) La finalizarea controlului operativ și inopinat se încheie acte de control, în condițiile legii.

CAPITOLUL IV **Verificarea situației fiscale personale**

ARTICOLUL 125

Obiectul și regulile privind verificarea persoanelor fizice

- (1) Organul fiscal **din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală** are dreptul de a efectua o verificare fiscală a ansamblului situației fiscale personale a persoanelor fizice cu privire la impozitul pe venit.
- (2) Pentru verificarea situației fiscale personale a persoanelor fizice, organele fiscale efectuează următoarele activități preliminare:
- a) analiza de risc pentru stabilirea riscului probabil pentru un grup de persoane fizice sau pentru cazuri punctuale, la solicitarea unor instituții ori autorități publice;
 - b) selectarea grupului de persoane care vor fi supuse verificării fiscale prealabile documentare;
 - c) verificarea fiscală prealabilă documentară.
- (3) Competența de exercitare a verificării situației fiscale personale se stabilește prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Aparatul central al Agenției Naționale de Administrare Fiscală are competență în efectuarea verificării persoanelor fizice, potrivit prezentului capitol, pe întregul teritoriu al țării.
- (4) Prin situație fiscală personală se înțelege totalitatea drepturilor și a obligațiilor de natură patrimonială, a fluxurilor de trezorerie și a altor elemente de natură să determine starea de fapt fiscală reală a persoanei fizice pe perioada verificată.
- (5) Verificarea fiscală prealabilă documentară constă în compararea între, pe de o parte, veniturile declarate de persoana fizică sau de plătitorii de venit și, pe de altă parte, veniturile estimate determinate în baza situației fiscale personale a **persoanei fizice**. **Această verificare se efectuează având în vedere documentele și informațiile deținute/obținute de organul fiscal care au relevanță pentru determinarea situației fiscale, fără notificarea persoanei fizice.**
- (6) Dacă organul fiscal constată o diferență semnificativă între, pe de o parte, veniturile declarate de **persoana fizică** sau de plătitorii de venit și, pe de altă parte, veniturile estimate determinate în baza situației fiscale personale, acesta continuă verificarea prevăzută la alin. (1) prin comunicarea avizului de verificare. Diferența este semnificativă dacă între veniturile estimate calculate în baza situației fiscale personale și veniturile declarate de **persoana fizică** sau de plătitorii de venit este o diferență mai mare de 10% **din veniturile declarate**, dar nu mai puțin de 50.000 lei.
- (7) În situația în care organul fiscal constată diferențe semnificative conform alin. (6), acesta solicită **persoanei fizice** prezentarea, în termen de cel mult 60 de zile de la comunicarea avizului de verificare, sub sancțiunea decăderii, de documente justificative sau alte clarificări relevante pentru situația sa fiscală. Termenul se poate prelungi cu 30 de zile, o singură dată, la solicitarea justificată a **persoanei fizice**, cu acordul organului fiscal.
- (8) Persoana supusă verificării are obligația de a depune o declarație de patrimoniu și de venituri la solicitarea organului fiscal. În situația în care solicitarea are loc odată cu comunicarea avizului de verificare, declarația se depune în termenul prevăzut la alin. (7). În acest caz, solicitarea se anexează la avizul de verificare. În situația în care solicitarea are loc pe perioada verificării, declarația se depune în termen de 15 zile de la data comunicării solicitării.
- (9) Elementele de patrimoniu și de venituri ce trebuie declarate de persoana **fizică** supusă verificării, precum și modelul declarației se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice.
- (10) Metodele indirecte pentru stabilirea bazei de **impozitare** ajustate sunt următoarele:
- a) *metoda sursei și cheltuirii fondului*. Metoda constă în compararea utilizărilor de fonduri cu sursele fondurilor și veniturile declarate în perioada supusă verificării;
 - b) *metoda fluxurilor de trezorerie*. Metoda constă în analiza depunerilor în conturile bancare și financiare și a fluxurilor de numerar pentru a stabili mișcările de disponibilități bănești și asocierea acestora cu sursele de venit și utilizarea lor;
 - c) *metoda patrimoniului*. Metoda constă în determinarea venitului impozabil pe baza creșterii valorii patrimoniului net al **persoanei fizice** pe parcursul unui an fiscal. Creșterea sau descreșterea valorii patrimoniului net se determină prin compararea valorii patrimoniului net la începutul perioadei cu cea de la sfârșitul perioadei.

(11) Organul fiscal apreciază asupra metodei indirecte folosite și a întinderii acesteia, în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(12) Ori de câte ori pe parcursul verificării situației fiscale personale organul fiscal apreciază că sunt necesare noi documente sau informații relevante pentru verificare, le poate solicita persoanei fizice, în condițiile prezentului cod. În acest caz, organul fiscal stabilește un termen rezonabil, care nu poate fi mai mic de 10 zile, pentru prezentarea documentelor și/sau a informațiilor solicitate.

(13) Pe parcursul derulării verificării situației fiscale personale, persoana fizică supusă verificării are dreptul să prezinte orice documente justificative sau explicații pentru stabilirea situației fiscale reale. Cu ocazia prezentării documentelor justificative sau explicațiilor, concluziile se consemnează într-un document semnat de ambele părți. În cazul în care persoana fizică verificată refuză semnarea documentului, se consemnează refuzul de semnare.

(14) La începerea verificării situației fiscale personale, persoana fizică verificată este informată că poate numi persoane care să dea informații.

(15) Dacă informațiile persoanei fizice verificate sau cele ale persoanei numite de aceasta sunt insuficiente, atunci organul fiscal se poate adresa și altor persoane pentru obținerea de informații, în condițiile prezentului cod.

(16) Persoana fizică verificată trebuie informată pe parcursul desfășurării verificării situației fiscale personale asupra constatărilor rezultate din verificare.

ARTICOLUL 126

Drepturile și obligațiile organelor fiscale

În scopul verificării situației fiscale personale, organul fiscal poate proceda la:

- a) solicitarea, în condițiile legii, de informații de la autorități și instituții publice;
- b) analiza tuturor informațiilor, documentelor și a altor mijloace de probă referitoare la situația fiscală a persoanei fizice verificate;
- c) confruntarea informațiilor obținute prin administrarea mijloacelor de probă cu cele din declarațiile fiscale depuse, conform legii, de persoana fizică verificată sau, după caz, de plătitorii de venit ori terțe persoane;
- d) solicitarea, în condițiile legii, de informații, clarificări, explicații, documente și alte asemenea mijloace de probă de la persoana fizică verificată și/sau de la persoane cu care aceasta a avut ori are raporturi economice sau juridice;
- e) discutarea constatărilor organului fiscal cu persoana fizică verificată și/sau cu împuterniciții acesteia;
- f) stabilirea, dacă este cazul, a bazei de impozitare ajustată pe fiecare categorie de venit, precum și a obligațiilor fiscale corespunzătoare acesteia;
- g) dispunerea măsurilor asigurătorii, în condițiile legii.

ARTICOLUL 127

Perioada supusă verificării situației fiscale personale

(1) Perioada pentru care se determină starea de fapt fiscală a persoanei fizice verificate este perioada impozabilă definită de Codul fiscal.

(2) Verificarea situației fiscale personale se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili creanțe fiscale.

ARTICOLUL 128

Locul și durata desfășurării verificării situației fiscale personale

(1) Verificarea situației fiscale personale se desfășoară la sediul organului fiscal sau, la cererea persoanei fizice supuse verificării, la domiciliul său ori la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență potrivit art. 113 alin. (3).

(2) Solicitarea scrisă a persoanei fizice pentru desfășurarea verificării la domiciliul său sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență se depune la organul fiscal înainte de data

începerii verificării fiscale înscrisă în avizul de verificare. Cererea se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare.

(3) Pentru efectuarea verificării la domiciliul persoanei fizice sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate ori juridică trebuie ca spațiul pus la dispoziția organului fiscal să fie adecvat pentru efectuarea verificărilor. Prin spațiu adecvat desfășurării verificărilor se înțelege asigurarea unui spațiu, în limita posibilității persoanei fizice, care să permită desfășurarea activităților legate de controlul documentelor și elaborarea actului de control.

(4) Durata efectuării verificării **situației fiscale personale** este stabilită de organul fiscal și nu poate fi mai mare de 6 luni **de la data începerii verificării fiscale**, respectiv de 12 luni în cazul în care sunt necesare informații din străinătate. (5) Perioadele prevăzute de lege sau stabilite de organul fiscal pentru prezentarea documentelor și/sau a informațiilor solicitate nu sunt incluse în calculul duratei verificării fiscale.

ARTICOLUL 129

Avizul de verificare

(1) Avizul de verificare prevăzut la art. 125 alin. (6) cuprinde:

- a) temeiul juridic al verificării;
- b) data de începere a verificării;
- c) perioada ce urmează a fi supusă verificării;
- d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a verificării. Amânarea se poate solicita o singură dată, pentru motive justificate;
- e) solicitarea de informații și înscrisuri relevante pentru verificare.

(2) Cererea de amânare prevăzută la alin. (1) lit. d) se soluționează în termen de maximum 5 zile de la data înregistrării acesteia. În situația în care organul fiscal a aprobat amânarea datei de începere a verificării fiscale, comunică persoanei fizice data la care a fost reprogramată acțiunea de verificare fiscală.

(3) Prin avizul de verificare, persoana fizică este înștiințată că are dreptul de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică.

ARTICOLUL 130

Suspendarea verificării

(1) Verificarea situației fiscale personale poate fi suspendată când este îndeplinită una dintre următoarele condiții și numai dacă neîndeplinirea acesteia împiedică finalizarea verificării:

- a) pentru efectuarea unei expertize potrivit prezentului cod;
- b) pentru efectuarea de cercetări în vederea identificării persoanei fizice sau a stabilirii realității unor tranzacții;
- c) la solicitarea scrisă a persoanei fizice ca urmare a apariției unei situații obiective, confirmată de organul fiscal desemnat pentru efectuarea verificării, care conduce la imposibilitatea continuării verificării. Pe parcursul unei verificări, persoana fizică poate solicita suspendarea acesteia doar o singură dată;
- d) pentru solicitarea unor informații suplimentare de la terțe persoane sau de la autoritățile fiscale similare din alte state membre ale Uniunii Europene ori din state cu care România are încheiate convenții internaționale pentru schimburi de informații în scopuri fiscale;
- e) la propunerea structurii care coordonează activitatea de verificare fiscală a persoanelor fizice, pentru valorificarea unor informații rezultate din alte verificări, primite de la alte autorități sau instituții publice ori de la terți.

(2) Data de la care se suspendă acțiunea de verificare este comunicată persoanei fizice prin decizie de suspendare.

(3) După încetarea condițiilor care au generat suspendarea, verificarea situației fiscale personale este reluată, data acesteia fiind comunicată în scris persoanei fizice.

ARTICOLUL 131

Dreptul de colaborare al persoanei fizice verificate

Persoana fizică verificată are dreptul să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale, în condițiile legii. Aceasta are dreptul să dea informații, să prezinte înscrisuri relevante pentru verificarea fiscală, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal.

ARTICOLUL 132

Reverificarea

(1) Verificarea situației fiscale personale se efectuează o singură dată pentru impozitul pe venit și pentru fiecare perioadă impozabilă.

(2) Prin excepție de la alin. (1), conducătorul organului fiscal competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă de la data încheierii verificării fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție apar date suplimentare necunoscute organelor fiscale la data efectuării verificării.

ARTICOLUL 133

Sesizarea organelor de urmărire penală

Ori de câte ori organele fiscale, în cadrul constatărilor efectuate cu ocazia verificării situației fiscale personale, au indicii care ar putea întruni elementele constitutive ale unei infracțiuni, sesizează organele de urmărire penală, în condițiile prevăzute de legea penală.

ARTICOLUL 134

Raportul de verificare și decizia de impunere

(1) Rezultatul verificării se consemnează într-un raport scris în care se prezintă constatările din punct de vedere faptic și legal. Raportul stă la baza emiterii deciziei de impunere sau, după caz, a unei decizii de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de **impozitare**.

(2) La raportul privind rezultatele verificării se anexează documentele care au stat la baza constatărilor, documentele întâlnirilor și orice alte acte care au legătură cu constatările efectuate în cauză. Documentele prezentate de persoana fizică verificată se predau organului fiscal, sub semnătură.

(3) La finalizarea verificării situației fiscale personale, organul fiscal prezintă persoanei fizice constatările și consecințele lor fiscale, acordându-i acesteia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere potrivit art. 9 alin. (1), cu excepția cazului în care bazele de impunere nu au suferit nicio modificare în urma verificării sau a cazului în care persoana fizică renunță la acest drept și notifică, în scris, acest fapt organelor fiscale.

(4) Data, ora și locul prezentării concluziilor se comunică, în scris, persoanei fizice, în timp util.

(5) Persoana fizică are dreptul să prezinte, în scris, punctul de vedere cu privire la constatările verificării situației fiscale personale, punct de vedere ce se anexează la raportul de verificare și asupra căruia organul fiscal se pronunță în cuprinsul raportului.

(6) Decizia de impunere sau de încetare a procedurii de verificare se comunică persoanei fizice verificate.

(7) În cazul în care se constată că declarațiile fiscale, documentele și informațiile prezentate în cadrul procedurii de verificare sunt incorecte, incomplete, false sau dacă persoana fizică verificată refuză, în cadrul aceleiași proceduri, prezentarea documentelor pentru verificare ori acestea nu sunt prezentate în termenul legal sau persoana se sustrage prin orice alte mijloace de la verificare, organele fiscale stabilesc baza de impunere ajustată pentru impozitul pe venit și emit decizia de impunere.

ARTICOLUL 135

Alte norme aplicabile

Dispozițiile prezentului capitol se completează cu dispozițiile Capitolului I în măsura în care nu contravin regulilor speciale privind verificarea situației fiscale personale.

CAPITOLUL V Verificarea documentară

ARTICOLUL 136

Sfera și obiectul verificării documentare

- (1) Pentru stabilirea corectă a situației fiscale a contribuabililor/**plătitorilor**, organul fiscal poate proceda la o verificare documentară.
- (2) Verificarea documentară constă în efectuarea unei analize de coerență a situației fiscale a contribuabilului/**plătitorului**, pe baza documentelor existente la dosarul fiscal al contribuabilului/**plătitorului**, precum și pe baza oricăror informații și documente transmise de terți sau deținute de organul fiscal, care au relevanță pentru determinarea situației fiscale.

ARTICOLUL 137

Rezultatul verificării documentare

- (1) În situația în care, ca urmare a verificării documentare, organul fiscal constată diferențe față de **creanțele fiscale, veniturile sau bunurile impozabile și/sau informațiile în legătură cu acestea** declarate de contribuabili/**plătitori**, **acesta înștiințează contribuabilul/plătitorul despre constatările efectuate**. Odată cu **înștiințarea**, organul fiscal solicită și documentele pe care contribuabilul/**plătitorul** trebuie să le prezinte în vederea clarificării situației fiscale.
- (2) În cazul în care documentele solicitate potrivit alin. (1) nu au fost prezentate de contribuabil/**plătitor** în termen de 30 de zile de la comunicarea **înștiințării** sau documentele prezentate nu sunt suficiente pentru clarificarea situației fiscale, organul fiscal **stabilește** diferențele de **creanțe fiscale** datorate prin emiterea unei **decizii de impunere** sau dispune măsurile necesare respectării prevederilor legale, după caz.
- (3) **Decizia de impunere** prevăzută la alin. (2) este o decizie sub rezerva verificării ulterioare.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale privind controlul fiscal

ARTICOLUL 138

Dispoziții finale privind controlul fiscal

- (1) **Delimitarea competențelor diferitelor structuri de control din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală se realizează prin ordin al ministrului finanțelor publice la propunerea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.**
- (2) **Structurile de control din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală au obligația de a colabora în scopul efectuării controlului fiscal prevăzut de prezentul titlu, în condițiile stabilite prin ordinul prevăzut la alin. (1).**

TITLUL VII

Colectarea creanțelor fiscale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ARTICOLUL 139

Colectarea creanțelor fiscale

- (1) În sensul prezentului titlu, colectarea **reprezintă totalitatea activităților** care au ca scop stingerea creanțelor fiscale.

(2) Colectarea creanțelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanță **fiscală** sau al unui titlu executoriu, după caz.

(3) Titlurile de creanță fiscală pot fi:

- a) declarația de impunere;
- b) decizia de impunere;
- c) decizia referitoare la obligații **fiscale** accesorii;
- d) declarația vamală;
- e) decizia prin care se stabilesc și se individualizează **drepturile vamale**;
- f) decizia de atragere a răspunderii solidare emisă potrivit art. 26.

ARTICOLUL 140

Evidența creanțelor fiscale

(1) În scopul exercitării activității de colectare a creanțelor fiscale, organele fiscale **din cadrul** Agenției Naționale de Administrare Fiscală organizează, pentru fiecare contribuabil/**plătitor**, evidența creanțelor fiscale și modul de stingere a acestora. **Evidența se organizează de organele fiscale competente pe baza titlurilor de creanță fiscală și a actelor referitoare la stingerea creanțelor fiscale.**

(2) Contribuabilii/**plătitorii** au acces la informațiile din evidența creanțelor fiscale **la cererea acestora adresată organelor fiscale competente. În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, accesul se efectuează** potrivit procedurii aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

ARTICOLUL 141

Scadența creanțelor fiscale

(1) Creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de Codul fiscal sau de alte legi care le reglementează.

(2) Pentru creanțele fiscale administrate de **organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, care nu au **scadența** prevăzută **de lege**, aceasta **se stabilește** prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(3) Pentru creanțele fiscale stabilite pe baza **declarațiilor de impunere care se plătesc în contul unic** și care au **scadența** diferită de data de 25, aceasta se înlocuiește cu data de 25 a lunii prevăzute de actul normativ care le reglementează.

ARTICOLUL 142

Prevederi speciale privind scadența și declararea creanțelor fiscale

(1) Creanțele fiscale pentru care, potrivit Codului fiscal sau altor legi care le reglementează, scadența **și/sau** termenul de declarare se împlinesc la 25 decembrie sunt scadente **și/sau** se declară până la data de 21 decembrie. În situația în care data de 21 decembrie este zi nelucrătoare, creanțele fiscale sunt scadente **și/sau** se declară până în ultima zi lucrătoare anterioară datei de 21 decembrie.

(2) Obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal prin decizii de plăți anticipate comunicate după expirarea termenelor de plată prevăzute de Codul fiscal, în cazul contribuabililor care nu au avut obligația efectuării de plăți anticipate în anul precedent întrucât nu au realizat venituri, sunt scadente în termen de 5 zile de la data comunicării deciziei de plăți anticipate.

ARTICOLUL 143

Termenele de plată

(1) Pentru diferențele de obligații fiscale principale și pentru obligațiile fiscale accesorii, stabilite potrivit legii, termenul de plată se stabilește în funcție de data comunicării **deciziei**, astfel:

- a) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 1 - 15 din lună, termenul de plată este până la data de 5 a lunii următoare, **inclusiv**;
- b) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 16 - 31 din lună, termenul de plată este până la data de 20 a lunii următoare, **inclusiv**.

(2) Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător și în cazul deciziei de atragere a răspunderii solidare emisă potrivit art. 26.

(3) Pentru obligațiile fiscale eșalonate sau amânate la plată, precum și pentru accesoriile acestora termenul de plată se stabilește prin documentul prin care se acordă înlesnirea.

ARTICOLUL 144

Certificatul de atestare fiscală emis de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

(1) Certificatul de atestare fiscală se emite de organul fiscal competent la solicitarea contribuabilului/**plătitorului**. Certificatul se emite și din oficiu sau la solicitarea altor autorități publice, în cazurile și în condițiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, **precum și la solicitarea oricărei persoane care deține titluri de participare la o societate.**

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în **evidența creanțelor fiscale** a organului fiscal competent și cuprinde creanțele fiscale **restante** existente în sold în ultima zi a lunii anterioare depunerii cererii, denumită lună de referință, și **nestinse** până la data eliberării acestuia.

(3) În situația în care certificatul de atestare fiscală se emite în primele 5 zile lucrătoare ale lunii, acesta cuprinde creanțele fiscale **restante**, existente în sold la sfârșitul lunii anterioare lunii de referință și **nestinse** până la data eliberării acestuia.

(4) Creanțele fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu se înscriu în certificatul de atestare fiscală.

(5) În certificatul de atestare fiscală **se înscriu** orice alte mențiuni cu privire la situația fiscală a contribuabilului/**plătitorului**, prevăzute prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(6) Organul fiscal emitent înscrie în certificatul de atestare fiscală sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul/**plătitorul** solicitant le are de încasat de la autorități contractante definite potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006. Înscrierea se face în baza unui document eliberat de autoritatea contractantă prin care se certifică că sumele sunt certe, lichide și exigibile.

(7) Certificatul de atestare fiscală se emite în termen de 5 zile lucrătoare de la data depunerii cererii și poate fi utilizat de persoana interesată pe o perioadă de până la 30 de zile de la data eliberării. În cazul persoanelor fizice, perioada în care poate fi utilizat este de până la 90 de zile de la data eliberării. Pe perioada de utilizare, certificatul poate fi prezentat de contribuabil/**plătitor**, în original sau în copie legalizată, oricărui solicitant.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (7), în situația contribuabililor/plătitorilor supuși unei inspecții fiscale și care solicită eliberarea unui certificat de atestare fiscală în scopul radierii din registrele în care au fost înregistrați, certificatul de atestare fiscală se emite în termen de 5 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impozitare, după caz.

(9) Autoritățile/instituțiile publice care solicită contribuabilului/plătitorului prezentarea unui certificat de atestare fiscală în vederea participării la o anumită procedură prevăzută de lege utilizează informațiile înscrise în certificat potrivit scopului respectivei proceduri.

(10) Eliberarea certificatului de atestare fiscală nu este supusă taxelor extrajudiciare de timbru.

ARTICOLUL 145

Publicitatea debitorilor care înregistrează obligații fiscale restante

(1) Organele fiscale au obligația de a publica pe pagina de internet proprie lista debitorilor persoane fizice și juridice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și cuantumul acestor obligații.

(2) Lista se publică trimestrial până în ultima zi a primei luni din trimestrul următor celui de raportare și cuprinde obligațiile fiscale restante la sfârșitul trimestrului și neachitate la data publicării listei, al căror plafon se stabilește astfel:

a) în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, prin ordin al ministrului finanțelor publice;

b) în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale, prin hotărârea a consiliului local.

(3) Înainte de publicare, obligațiile fiscale restante se notifică debitorilor. Obligațiile fiscale ale sediilor secundare plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor se notifică persoanei în structura căreia acestea funcționează.

(4) În termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organele fiscale competente operează modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații.

(5) Prevederile prezentului articol nu se aplică:

a) persoanelor juridice în privința cărora a fost declanșată procedura insolvenței, potrivit legii;

b) obligațiile fiscale stabilite prin titluri de creanță împotriva cărora contribuabilul a exercitat căile de atac prevăzute de lege, până la soluționarea căilor de atac.

CAPITOLUL II

Stingerea creanțelor fiscale prin plată, compensare și restituire

ARTICOLUL 146

Dispoziții privind efectuarea plății

(1) Plățile către organele fiscale se efectuează prin intermediul băncilor, trezoreriilor și al altor instituții autorizate să deruleze operațiuni de plată.

(2) **În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, debitorii efectuează plata acestora într-un cont unic, prin utilizarea unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru obligațiile fiscale datorate bugetului de stat și a unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru celelalte obligații fiscale. Tipurile de obligații fiscale supuse acestor prevederi se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.**

(3) Distribuirea sumelor din contul unic se face de organul fiscal competent, distinct pe fiecare buget sau fond, după caz, proporțional cu obligațiile fiscale datorate.

(4) În cazul în care suma plătită nu acoperă obligațiile fiscale datorate unui buget sau fond, distribuirea în cadrul fiecărui buget sau fond se face în următoarea ordine:

a) pentru toate impozitele și contribuțiile sociale cu reținere la sursă;

b) pentru toate celelalte obligații fiscale principale;

c) pentru obligațiile fiscale accesorii aferente obligațiilor prevăzute la lit. a) și b).

(5) Metodologia de distribuire a sumelor plătite în contul unic și de stingere a obligațiilor fiscale se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(6) Plata obligațiilor fiscale, altele decât cele prevăzute la alin. (2), se efectuează de către debitori, distinct pe fiecare tip de creanță fiscală.

(7) **Plata obligațiilor fiscale se efectuează de debitor. Plata poate fi efectuată în numele debitorului și de către o altă persoană decât acesta.**

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (3), în cazul în care debitorii beneficiază de înlesniri la plată potrivit reglementărilor legale în vigoare ori se află sub incidența Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, distribuirea sumelor achitate în contul unic se efectuează de către organul fiscal competent, potrivit ordinii prevăzute la art. 148 alin. (1) sau (5), după caz, indiferent de tipul de creanță.

(9) În cazul stingerii prin plată a obligațiilor fiscale, momentul plății este:

a) în cazul plăților în numerar, data înscrisă în documentul de plată eliberat de **organul fiscal** sau organele ori persoanele abilitate de **acesta**;

b) în cazul plăților efectuate prin mandat poștal, data poștei, înscrisă pe mandatul poștal;

c) în cazul plăților efectuate prin decontare bancară, data la care băncile debitează contul **persoanei care efectuează plata** pe baza instrumentelor de decontare specifice, astfel cum această informație este transmisă prin mesajul electronic de plată de către instituția bancară inițiatore, potrivit reglementărilor specifice în vigoare, cu excepția situației prevăzute la art. 159, data putând fi dovedită prin extrasul de cont;

d) în cazul plăților efectuate prin intermediul cardurilor bancare, data la care a fost efectuată tranzacția, astfel cum este confirmată prin procedura de autorizare a acesteia. **În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, procedura și tipurile de creanțe fiscale care pot fi plătite prin intermediul cardurilor bancare se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

ARTICOLUL 147

Dispoziții privind corectarea erorilor din documentele de plată întocmite de debitori

(1) **Plata obligațiilor fiscale efectuată din eroare într-un cont bugetar eronat este valabilă.** La cererea debitorului, organul fiscal **competent efectuează** îndreptarea erorilor din documentele de plată întocmite **de debitor**, în suma și din contul debitorului înscrise în documentul de plată, cu condiția debitării contului acestuia și a creditării unui cont bugetar.

(2) **Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care plata s-a efectuat în alt buget decât cel al cărui venit este creanța fiscală plătită, cu condiția ca plata să nu fi stins creanțele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepția cazului în care în evidența fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puțin la nivelul plății eronate.** În acest caz, cererea de îndreptare a erorii din documentul de plată se depune la organul fiscal sau autoritatea la care s-a efectuat plata.

(3) **În cazul plăților efectuate în alt buget, la cererea debitorului, unitatea Trezoreriei Statului dispune transferul sumelor plătite eronat către bugetul căruia obligația fiscală este datorată.**

(4) **Prin excepție de la prevederile alin. (2), în situația în care plata obligațiilor fiscale s-a efectuat utilizând un cod de identificare fiscală eronat, eroarea din documentul de plată poate fi corectată cu condiția ca plata să nu fi stins creanțele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepția cazului în care în evidența fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puțin la nivelul plății eronate.** În acest caz, cererea de îndreptare a erorii se depune de cel care a efectuat plata..

(5) **Cererea de îndreptare a erorilor din documentele de plată întocmite de debitori** poate fi depusă în termen de 5 ani, sub sancțiunea decăderii. Termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a efectuat plata.

(6) Procedura de îndreptare a erorilor din documentele de plată se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice sau, după caz, ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice.

ARTICOLUL 148

Ordinea stingerii datoriilor

(1) Dacă un **debitor** datorează mai multe tipuri de **obligații fiscale**, iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate **obligațiile**, atunci **se stinge obligația fiscală** pe care o stabilește **debitorul** sau care este distribuită potrivit prevederilor art. 146, după caz, stingerea efectuându-se, de drept, în următoarea ordine:

a) toate obligațiile fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi obligațiile fiscale accesorii, în ordinea vechimii;

b) obligațiile cu scadențe viitoare, la solicitarea **debitorului**.

(2) Vechimea obligațiilor fiscale de plată se stabilește astfel:

a) în funcție de scadență, pentru obligațiile fiscale principale;

b) **în funcție de termenul de plată prevăzut la art. 143 alin. (1)**, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de organele competente, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii;

c) în funcție de data depunerii la organul fiscal a declarațiilor fiscale rectificative, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/**plătitor**.

(3) **Pentru beneficiarii unei eşalonări la plată, ordinea de stingere este următoarea:**

a) **ratele de eşalonare și dobânzile aferente, precum și obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea valabilității eşalonării;**

b) **sumele datorate în contul următoarelor rate din graficul de plată a obligațiilor de a căror plată depinde menținerea valabilității eşalonării, până la concurența cu suma eşalonată la plată sau până la concurența cu suma achitată, după caz, împreună cu dobânzile aferente calculate până la data stingerii ratelor.**

(4) Pentru beneficiarii unei amânări la plată, ordinea de stingere este următoarea:

a) obligațiile fiscale datorate, altele decât cele care fac obiectul amânării la plată;

b) obligațiile fiscale amânate la plată.

(5) Pentru debitorii care se află sub incidența Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, ordinea de stingere este următoarea:

a) obligații fiscale cu termene de plată după data deschiderii procedurii insolvenței, în ordinea vechimii, cu excepția celor prevăzute în planul de reorganizare confirmat;

b) sume datorate în contul ratelor din programele de plăți ale obligațiilor fiscale, cuprinse în planul de reorganizare judiciară confirmat, precum și obligațiile accesorii datorate pe perioada reorganizării, dacă în plan s-au prevăzut calcularea și plata acestora;

c) obligații fiscale datorate și neachitate cu termene de plată anterioare datei la care s-a deschis procedura insolvenței, în ordinea vechimii, până la stingerea integrală a acestora, în situația contribuabililor aflați în stare de faliment;

d) alte obligații fiscale în afara celor prevăzute la lit. a) - c).

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul contribuabililor care beneficiază de ajutor de stat sub formă de subvenții de la bugetul de stat pentru completarea veniturilor proprii, potrivit legii, se sting cu prioritate obligațiile fiscale aferente perioadei fiscale la care se referă subvenția, indiferent dacă plata este efectuată din subvenție sau din veniturile proprii.

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul obligațiilor fiscale de plată stabilite de organele de inspecție fiscală, precum și a amenzilor de orice fel, se stinge cu prioritate obligația fiscală sau amenda pe care o alege contribuabilul.

(8) Organul fiscal competent **comunică** debitorului modul în care a fost efectuată stingerea datoriilor prevăzută la alin. (1), cu cel puțin 5 zile înainte de următorul termen de plată a obligațiilor fiscale.

ARTICOLUL 149

Reguli speciale privind stingerea creanțelor fiscale prin plată sau compensare

(1) Plățile efectuate de către debitori nu se distribuie și nu sting obligațiile fiscale înscrise în titluri executorii pentru care executarea silită este suspendată în condițiile art. 212 alin. (1) lit. a) și d) și art. 212 alin. (7), cu excepția situației în care contribuabilul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 148 alin. (7).

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul stingerii obligațiilor fiscale prin compensare.

ARTICOLUL 150

Compensarea

(1) Prin compensare se sting creanțele statului sau unităților administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor acestora reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat cu creanțele debitorului reprezentând sume de rambursat, de restituit sau de plată de la buget, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, cu condiția ca respectivele creanțe să fie administrate de aceeași autoritate publică, inclusiv unitățile subordonate acesteia.

(2) Creanțele fiscale ale debitorului se compensează cu obligații datorate aceluiași buget, urmând ca din diferența rămasă să fie compensate obligațiile datorate altor bugete, în mod proporțional, cu respectarea condițiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Creanțele fiscale rezultate din raporturi juridice vamale se compensează cu creanțele fiscale ale debitorului reprezentând sume de restituit de aceeași natură. Eventualele diferențe rămase se compensează cu alte obligații fiscale ale debitorului, în ordinea prevăzută la alin. (2).

(4) Dacă legea nu prevede altfel, compensarea operează de drept la data la care creanțele există deodată, fiind deopotrivă certe, lichide și exigibile.

(5) În sensul prezentului articol, creanțele sunt exigibile:

a) la data scadenței, potrivit art. 141 sau art. 142, **după caz**;

b) la termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, în limita sumei aprobate la rambursare prin decizia emisă de organul fiscal potrivit legii;

- c) la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal potrivit legii, pentru cererile de restituire a accizei sau taxei pe valoarea adăugată, după caz, depuse potrivit Codului fiscal;
- d) la data comunicării deciziei, pentru obligațiile fiscale principale, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii stabilite de organele competente prin decizie;
- e) la data depunerii la organul fiscal a **declarațiilor de impunere** rectificative, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil;
- f) la data comunicării actului de individualizare a sumei, pentru obligațiile de plată de la buget;
- g) la data primirii, în condițiile legii, de către organul fiscal a titlurilor executorii emise de alte instituții, în vederea executării silite;
- h) la data nașterii dreptului la restituire pentru sumele de restituit potrivit art. 151, astfel:
1. la data plății pentru sumele achitate în plus față de obligațiile fiscale datorate;
 2. la data prevăzută de lege pentru depunerea declarației anuale de impozit pe profit, în cazul impozitului pe profit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului anual cu plățile anticipate neachitate;
 3. la data emiterii deciziei de impunere anuală, în cazul impozitului pe venit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului anual cu plățile anticipate neachitate;
 4. la data procesului-verbal de distribuire, pentru sumele rămase după efectuarea distribuirii prevăzute la art. 237;
 5. la data prevăzută de lege pentru depunerea declarației fiscale, în cazul sumelor de restituit rezultate din regularizarea prevăzută la art. 153;
 6. la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal potrivit legii, pentru celelalte cazuri de sume de restituit.
- (6) Creanțele fiscale rezultate din cesiunea notificată potrivit prevederilor art. 28 se sting prin compensare cu obligațiile cesionarului la data notificării cesiunii.
- (7) Compensarea se constată de către organul fiscal competent, la cererea debitorului sau din oficiu. Dispozițiile art. 148 privind ordinea stingerii datoriilor sunt aplicabile în mod corespunzător.
- (8) Organul fiscal competent comunică debitorului decizia cu privire la efectuarea compensării, în termen de 7 zile de la data efectuării operațiunii.
- (9) Se compensează în condițiile prezentului articol suma negativă a taxei pe valoarea adăugată solicitată la rambursare de reprezentantul unui grup fiscal constituit potrivit Codului fiscal cu obligațiile fiscale ale membrilor grupului fiscal, în următoarea ordine:**
- a) **obligațiile fiscale ale reprezentantului grupului fiscal;**
 - b) **obligațiile fiscale ale celorlalți membri ai grupului fiscal, la alegerea organului fiscal.**
- (10) În cazul în care taxa pe valoarea adăugată de plată se stinge prin regularizare cu suma negativă de taxă, potrivit Codului fiscal, data stingerii taxei de plată este data prevăzută de lege pentru depunerea decontului în care s-a efectuat regularizarea.**

ARTICOLUL 151

Restituiri de sume

- (1) Se restituie, la cerere, **contribuabilului/plătitorului orice sumă plătită sau încasată fără a fi datorată.**
- (2) **În măsura în care plata sumelor reprezentând creanțe fiscale se constată că a fost făcută fără a fi datorată, cel pentru care s-a făcut astfel plata are dreptul la restituirea sumei respective.**
- (3) **Prevederile prezentului articol se aplică și pentru sumele de restituit ca urmare a aplicării, potrivit legii, a scutirii indirecte sau a altor asemenea scutiri.**
- (4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se restituie **din oficiu** următoarele sume:
 - a) cele de restituit reprezentând diferențe de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice, **care se restituie** în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere;
 - b) cele încasate prin poprire, în plus față de creanțele fiscale pentru care s-a înființat poprirea, care se restituie în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încasării.

(5) Diferențele de impozit pe venit de restituit mai mici de 5 lei **rămân** în evidența fiscală spre a fi compensate cu datorii viitoare, urmând a se restitui atunci când suma cumulată a acestora depășește limita menționată.

(6) Prin excepție de la alin. (5), diferențele mai mici de 5 lei se vor putea restitui în numerar numai la solicitarea contribuabilului.

(7) În cazul restituirii sumelor în valută confiscate, aceasta se realizează conform legii, în lei la cursul de referință al pieței valutare pentru euro, comunicat de Banca Națională a României, de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care se dispune restituirea.

(8) Dacă **contribuabilul/plătitorul** înregistrează obligații fiscale restante, **restituirea/rambursarea** se efectuează numai după efectuarea compensării potrivit prezentului cod.

(9) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mică decât obligațiile fiscale restante ale **contribuabilului/plătitorului**, se efectuează compensarea până la concurența sumei de rambursat sau de restituit.

(10) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mare decât suma reprezentând obligații fiscale restante ale **contribuabilului/plătitorului**, compensarea se efectuează până la concurența obligațiilor fiscale restante, diferența rezultată restituindu-se **contribuabilului/plătitorului**.

ARTICOLUL 152

Prevederi speciale privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată

(1) Taxa pe valoarea adăugată solicitată la rambursare prin deconturile cu sumă negativă de taxă pe valoare adăugată cu opțiune de rambursare, **depuse în cadrul termenului legal de depunere**, se rambursează de organul fiscal potrivit procedurii și condițiilor aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) În cazul deconturilor cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare, depuse după termenul legal de depunere, taxa din acestea se preia în decontul perioadei următoare.

(3) Organul fiscal decide în condițiile prevăzute în ordin dacă efectuează inspecția fiscală anterior sau ulterior aprobării rambursării, în baza unei analize de risc.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), în cazul decontului cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare pentru care suma solicitată la rambursare este de până la 45.000 lei, organul fiscal rambursează taxa cu efectuarea, ulterior, a inspecției fiscale.

(5) Dispozițiile alin. (4) nu se aplică:

a) în cazul în care contribuabilul/**plătitorul** are înscrise în cazierul fiscal fapte care sunt sancționate ca infracțiuni;

b) în cazul în care organul fiscal, pe baza informațiilor deținute, constată că există riscul unei rambursări necuvenite.

(6) În cazul decontului cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată depus în numele unui grup fiscal constituit potrivit Codului fiscal, dispozițiile alin.(5) sunt aplicabile atât pentru reprezentantul grupului fiscal, cât și pentru membrii acestuia.

(7) Ori de câte ori, în condițiile prezentului articol, rambursarea se aprobă cu inspecție fiscală ulterioară, inspecția fiscală se decide în baza unei analize de risc.

ARTICOLUL 153

Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe venit reținut la sursă

(1) În situația în care plătitorul a reținut la sursă un impozit pe venit în cuantum mai mare decât cel legal datorat, restituirea acestuia se efectuează de către plătitor, la cererea contribuabilului depusă în termenul de prescripție a dreptului de a cere restituirea prevăzut la art. 199.

(2) Sumele restituite de către plătitor se regularizează de către acesta cu obligațiile fiscale de același tip datorate în perioada fiscală în care s-a efectuat restituirea. Pentru diferențele de restituit sunt aplicabile prevederile art. 150 sau 151, după caz.

(3) În cazul contribuabililor nerezidenți care depun certificatul de rezidență fiscală ulterior reținerii la sursă a impozitului de către plătitorul de venit, restituirea și regularizarea potrivit prezentului articol se efectuează chiar dacă pentru perioada fiscală în care creanța fiscală restituită a fost datorată s-a ridicat rezerva verificării ulterioare ca urmare a efectuării inspecției fiscale.

- (4) Pentru impozitul pe venit care se regularizează potrivit prezentului articol, plătitorul nu depune declarație rectificativă.
- (5) În situația în care plătitorul nu mai există, restituirea impozitului pe venit reținut la sursă în cuantum mai mare decât cel legal datorat se efectuează de către organul fiscal competent, în baza cererii de restituire depusă de contribuabil. Prin organ fiscal competent se înțelege organul fiscal competent pentru administrarea creanțelor fiscale ale contribuabilului solicitant.
- (6) Plătitorul are obligația de a corecta, dacă este cazul, declarațiile informative corespunzătoare regularizării efectuate.

ARTICOLUL 154

Obligația băncilor supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială

Băncile supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială și care efectuează plățile dispuse în limita încasărilor vor deconta zilnic, cu prioritate, sumele reprezentând obligații fiscale cuprinse în ordinele de plată emise de debitori și/sau creanțe fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi transmisă de organele fiscale.

CAPITOLUL III

Dobânzi, penalități de întârziere și penalități de nedeclarare

ARTICOLUL 155

Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

- (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor **fiscale principale**, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.
- (2) Nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.
- (3) Pentru diferențele de obligații fiscale stabilite prin declarații de impunere rectificative sau decizii de impunere, nu se datorează obligații fiscale accesorii dacă anterior stabilirii obligațiilor fiscale, debitorul a efectuat o plată iar suma plătită nu a stins alte obligații fiscale. Aceste dispoziții sunt aplicabile și în situația în care debitorul a efectuat plata obligației fiscale iar declarația de impunere a fost depusă ulterior efectuării plății.**
- (4) Dobânzile și penalitățile de întârziere se fac venit la bugetul în căruia îi aparține creanța principală.
- (5) Dobânzile și penalitățile de întârziere se stabilesc prin decizii, cu excepția situației prevăzute la art. 206 alin. (8).

ARTICOLUL 156

Dobânzi

- (1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.
- (2) Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate din corectarea declarațiilor sau modificarea unei decizii de impunere, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale pentru care s-a stabilit diferența și până la data stingerii acesteia inclusiv.
- (3) În situația în care diferențele rezultate din corectarea declarațiilor **de impunere** sau modificarea unei decizii de impunere sunt negative în raport cu sumele stabilite inițial, se datorează dobânzi pentru suma datorată după corectare ori modificare, începând cu ziua imediat următoare scadenței și până la data stingerii acesteia inclusiv.
- (4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se datorează dobânzi după cum urmează:
- a) **pentru creanțele fiscale** stinse prin executare silită, până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire inclusiv. În cazul plății prețului în rate, dobânzile se calculează până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire a avansului. Pentru suma rămasă de plată, dobânzile sunt datorate de către cumpărător;

b) **pentru obligațiile fiscale** datorate de către debitorul declarat insolubil care nu are venituri și bunuri urmăribile, până la data trecerii în evidența separată, potrivit prevederilor art. 243.

(5) Nivelul dobânzii este de 0,03 % pentru fiecare zi de întârziere.

ARTICOLUL 157

Dobânzi în cazul impozitelor pentru care perioada fiscală este anuală

(1) Pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale reprezentând impozite **pentru care perioada fiscală este anuală**, se datorează dobânzi după cum urmează:

a) **în anul fiscal de impunere, pentru obligațiile fiscale stabilite, potrivit legii, de organul fiscal sau de contribuabili, inclusiv cele reprezentând plăți anticipate, dobânzile se calculează din ziua următoare termenului de scadență și până la data stingerii sau, după caz, până la data de 31 decembrie, inclusiv;**

b) pentru sumele neachitate în anul de impunere potrivit lit. a), dobânzile se calculează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor până la data stingerii acestora inclusiv;

c) în cazul în care **obligația fiscală stabilită** prin decizia de impunere anuală sau **declarația de impunere anuală**, după caz, este mai mică decât cea stabilită prin deciziile de plăți anticipate sau **declarațiile depuse în cursul anului de impunere**, dobânzile se recalculează, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui de impunere, la soldul neachitat în raport cu impozitul anual stabilit prin decizia de impunere anuală sau **declarația de impunere anuală**, urmând a se face regularizarea dobânzilor în mod corespunzător;

d) **pentru diferențele de impozit rămase de achitat conform deciziei de impunere anuală sau declarației de impunere anuală, dobânzile se datorează începând cu ziua următoare termenului de scadență prevăzut de lege. În cazul impozitului pe venit, această regulă se aplică numai dacă declarația de venit a fost depusă până la termenul prevăzut de lege. În situația în care declarația de venit nu a fost depusă până la termenul prevăzut de lege, dobânda se datorează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui de impunere.**

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care contribuabilii nu-și îndeplinesc obligațiile declarative iar creanța fiscală se stabilește de organul fiscal prin decizie, precum și în cazul declarației depuse potrivit art. 97 alin. (4). În acest caz, în scopul aplicării alin. (1) lit. a), creanța aferentă unei perioade fiscale, stabilită de organul fiscal, se repartizează pe termenele de plată corespunzătoare din anul de impunere, cu excepția cazului în care obligațiile fiscale au fost stabilite în anul fiscal de impunere.

(3) În cazul în care, în cadrul unei proceduri de control fiscal, organul fiscal stabilește diferențe de impozit suplimentare, dobânzile se calculează la diferența de impozit începând cu 1 ianuarie a anului următor celui de impunere.

ARTICOLUL 158

Penalități de întârziere

(1) Penalitățile de întârziere **se calculează** pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 156 alin. (2) - (4) și art. 157 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) Nivelul penalității de întârziere este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor.

ARTICOLUL 159

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul plăților efectuate prin decontare bancară

(1) Nedecontarea de către unitățile bancare a sumelor convenite bugetului general consolidat în termen de 3 zile lucrătoare de la data debitării contului plătitorului nu îl exonerează pe plătitor de obligația de plată a sumelor respective și atrage pentru acesta dobânzi și penalități de întârziere la nivelul celor prevăzute la art. 156 și 158, după termenul de 3 zile.

(2) Pentru recuperarea sumelor datorate bugetului și nedecontate de unitățile bancare, precum și a dobânzilor și penalităților de întârziere prevăzute la alin. (1), plătitorul se poate îndrepta împotriva unității bancare respective.

ARTICOLUL 160

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul compensării

În cazul creanțelor fiscale stinse prin compensare, dobânzile și penalitățile de întârziere sau majorările de întârziere, după caz, se calculează până la data prevăzută la art. 150 alin. (4).

ARTICOLUL 161

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul deschiderii procedurii insolvenței

În cazul **debitorilor** cărora li s-a deschis procedura insolvenței, pentru creanțele fiscale născute anterior sau ulterior datei deschiderii procedurii insolvenței se datorează dobânzi și penalități de întârziere potrivit legii care reglementează această procedură.

ARTICOLUL 162

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul debitorilor pentru care s-a pronunțat o hotărâre de dizolvare

(1) Pentru creanțele fiscale născute anterior sau ulterior datei înregistrării hotărârii de dizolvare a **debitorului** în registrul comerțului, începând cu această dată nu se mai datorează și nu se calculează dobânzi și penalități de întârziere.

(2) În cazul în care prin hotărâre judecătorească **definitivă** a fost desființat actul care a stat la baza înregistrării dizolvării, se calculează dobânzi și penalități de întârziere între data înregistrării în registrul comerțului a actelor de dizolvare și data rămânerii **definitive** a hotărârii de desființare.

ARTICOLUL 163

Penalitatea de nedeclarare în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

(1) Pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate de contribuabili/plătitori și stabilite de organele de inspecție fiscală prin decizii de impunere, contribuabilii/plătitorii datorează o penalitate de nedeclarare, astfel:

a) de 10% din obligațiile fiscale principale nedeclarate de contribuabil/ plătitori și stabilite de organele de inspecție fiscală prin decizii de impunere, dacă suma stabilită nu depășește 10% față de fiecare creanță fiscală declarată de contribuabil/ plătitori în declarația aferentă unei perioade fiscale;

b) de 25% din obligațiile fiscale principale nedeclarate de contribuabil și stabilite de organele de inspecție fiscală prin decizii de impunere, dacă suma stabilită depășește 10% față de fiecare creanță fiscală declarată de contribuabil în declarația aferentă unei perioade fiscale.

(2) Cu excepția situației prevăzute la alin. (4), penalitatea de nedeclarare este 100.000 lei ori de câte ori prin aplicarea procentelor potrivit alin. (1) aceasta depășește 100.000 lei.

(3) Penalitatea de nedeclarare stabilită potrivit alin. (1) sau (2) se reduce, la cererea contribuabilului, cu 50% dacă obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie:

a) se sting prin plată sau compensare până la termenul prevăzut la art. 143 alin. (1);

b) sunt eșalonate la plată, în condițiile legii. În acest caz, reducerea se acordă la finalizarea eșalonării la plată.

(4) Penalitatea de nedeclarare prevăzută la alin. (1) se majorează cu 100% în cazul în care obligațiile fiscale principale au rezultat ca urmare a săvârșirii unor fapte de evaziune fiscală, constatate de organele judiciare, potrivit legii.

(5) Aplicarea penalității de nedeclarare prevăzută de prezentul articol nu înlătură obligația de plată a dobânzilor și penalităților de întârziere prevăzute de prezentul cod.

(6) Penalitatea de nedeclarare este creanță fiscală accesorie în sensul prezentului cod și constituie venit al bugetului de stat. Penalitatea de nedeclarare prevăzută la alin. (1) se stabilește prin decizie care constituie act administrativ fiscal în condițiile prezentului cod.

(7) Organul fiscal nu stabilește penalitatea de nedeclarare prevăzută de prezentul articol dacă aceasta este mai mică de 50 de lei.

(8) Penalitatea de nedeclarare nu se aplică dacă obligațiile fiscale principale nedeclarate de contribuabil/plătitor și stabilite de organele de inspecție fiscală prin decizii de impunere rezultă din

aplicarea unor prevederi ale legislației fiscale , de către contribuabil/plătitor, potrivit interpretării administrației fiscale cuprinsă în norme, instrucțiuni, circulare sau opinii.

(9) Aplicarea penalității de nedeclarare potrivit alin. (1) sau, după caz, neaplicarea acesteia potrivit alin. (7) sau (8), se consemnează și motivează în raportul de inspecție fiscală. Prevederile art. 118 alin.

(4) și ale art. 120 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(10) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

ARTICOLUL 164

Dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget

(1) Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget, contribuabilii/**plătitorii** au dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 151 alin. (4) sau la art. 70, după caz, până la data stingerii prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabililor/**plătitorilor**.

(2) În cazul creanțelor contribuabilului/**plătitorului** rezultate din anularea unui act administrativ fiscal prin care au fost stabilite obligații fiscale de plată și care au fost stinse anterior anulării, contribuabilul/ **plătitorul** este îndreptățit la dobândă începând cu ziua în care a operat stingerea creanței fiscale individualizată în actul administrativ anulat și până în ziua restituirii sau compensării creanței contribuabilului/ **plătitorului** rezultată în urma anulării actului administrativ fiscal. Această prevedere nu se aplică în situația în care contribuabilul/ **plătitorul** a solicitat acordarea de despăgubiri, în condițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și în situația prevăzută la art. 97 alin. (4).

(3) Nivelul dobânzii este cel prevăzut la art. 156 alin. (5) și se suportă din același buget din care se restituie ori se rambursează, după caz, sumele solicitate de **contribuabili/plătitori**.

CAPITOLUL IV

Înlesniri la plată

ARTICOLUL 165

Instituirea posibilității acordării înlesnirilor la plată

(1) Organele fiscale pot acorda la cererea **debitorilor una din următoarele înlesniri**:

a) eșalonări la plată pe o perioadă de cel mult 5 ani;

b) amânări la plată pe o perioadă de cel mult 6 luni, dar care nu poate depăși data de 15 decembrie a anului în care se acordă.

(2) Asocierile fără personalitate juridică care, potrivit legii, au calitatea de debitor sunt asimilate persoanelor juridice.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru **debitorii** care înregistrează obligații fiscale în sumă totală mai mare de 300 milioane lei, perioada de eșalonare poate fi de până la 7 ani.

ARTICOLUL 166

Obiectul înlesnirilor la plată

(1) **Înlesnirile la plată** se acordă pentru toate obligațiile fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscală dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de **prezentul capitol**.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și pentru obligațiile fiscale preluate de **organele fiscale de la alt organ fiscal** sau de la altă autoritate publică ca urmare a transferului de competență, în situația în care acesta are loc pe perioada derulării unei **înlesniri la plată**. În acest scop, organul fiscal competent comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative preluate ca urmare a transferului de competență, precum și deciziile referitoare la obligațiile **fiscale** accesorii aferente.

(3) În sensul prezentului **capitol**, amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul de stat sau la **bugetul local** sunt asimilate obligațiilor fiscale.

(4) **Înlesnirile la plată** nu se acordă pentru:

- a) obligațiile fiscale care au făcut obiectul unei eșalonări **sau amânări** acordate în temeiul prezentului **capitol**, care și-a pierdut valabilitatea;
 - b) obligațiile fiscale care au **scadența și/sau termenul de plată** după data eliberării certificatului de atestare fiscală;
 - c) obligațiile fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, intră sub incidența art. 150, în limita sumei de rambursat/de restituit/de plată de la buget;
 - d) obligațiile fiscale stabilite prin acte administrative fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, sunt suspendate în condițiile art. 14 sau 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. În cazul în care suspendarea executării actului administrativ fiscal încetează după data comunicării unei decizii de eșalonare **sau amânare** la plată, **debitorul** poate solicita includerea în eșalonare sau **amânare** a obligațiilor fiscale ce au făcut obiectul suspendării, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente. În acest scop, organul fiscal competent comunică **debitorului** o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative pentru care a încetat suspendarea executării, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente.
- (5) În cazul creanțelor administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, înlesnirile la plată nu se acordă și pentru obligațiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice și 1.500 lei în cazul persoanelor juridice.
- (6) Perioada de eșalonare **sau amânare** la plată se stabilește de organul fiscal competent în funcție de cuantumul obligațiilor fiscale și de capacitatea financiară de plată a **debitorului**. Perioada de eșalonare **sau amânare** la plată acordată nu poate fi mai mare decât perioada de eșalonare **sau amânare** la plată solicitată.

ARTICOLUL 167

Condiții de acordare a înlesnirilor la plată

- (1) Pentru acordarea **unei înlesniri** la plată, **debitorii** trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:
- a) să se afle în dificultate generată de lipsa temporară de disponibilități bănești și să aibă capacitate financiară de plată pe perioada de eșalonare **sau amânare** la plată. Aceste situații se apreciază de organul fiscal competent pe baza programului de restructurare sau de redresare financiară ori altor informații și/sau documente relevante, prezentate de **debitor** sau deținute de organul fiscal;
 - b) să aibă constituită garanția potrivit art. 174;
 - c) să nu se afle în procedura insolvenței, potrivit prevederilor Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare;
 - d) să nu se afle în dizolvare potrivit prevederilor legale în vigoare;
 - e) să nu li se fi stabilit răspunderea în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, și/sau răspunderea solidară, potrivit prevederilor art. 25 și 26. Prin excepție, dacă actele prin care s-a stabilit răspunderea sunt definitive în sistemul căilor administrative și judiciare de atac, iar suma pentru care a fost atrasă răspunderea a fost achitată, condiția se consideră îndeplinită.
- (2) **În cazul creanțelor administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pe lângă condițiile prevăzute la alin. (1) debitorii** trebuie să aibă depuse toate declarațiile fiscale, potrivit vectorului fiscal. Această condiție trebuie îndeplinită la data eliberării certificatului de atestare fiscală.
- (3) **Condiția prevăzută la alin. (2) se consideră îndeplinită și în cazul în care pentru perioadele în care nu s-au depus declarații fiscale, obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organele fiscale.**

ARTICOLUL 168

Cererea de acordare a înlesnirii la plată

- (1) Cererea de acordare a eșalonării **sau amânării** la plată, denumită în continuare cerere, se depune la registratura organului fiscal competent sau se transmite prin poștă cu confirmare de primire și se soluționează de organul fiscal competent, în termen de 60 de zile de la data înregistrării cererii.
- (2) **În cazul creanțelor administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, conținutul cererii, precum și documentele justificative care se anexează acesteia se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice.

ARTICOLUL 169

Retragerea cererii de acordare a înlesnirii la plată

- (1) Cererea poate fi retrasă de **debitor** până la emiterea deciziei de eşalonare **sau amânare** la plată sau a deciziei de respingere. Organul fiscal competent comunică **debitorului** decizia prin care se ia act de retragerea cererii.
- (2) Prin retragerea cererii, **debitorul** nu pierde dreptul de a depune o nouă cerere.

ARTICOLUL 170

Prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale

În cazul în care în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscală și data comunicării deciziei de eşalonare **sau amânare** la plată **debitorul** efectuează plăți în conturile bugetare aferente tipurilor de creanțe fiscale ce fac obiectul eşalonării **sau amânării** la plată, se sting mai întâi obligațiile exigibile în această perioadă și apoi obligațiile cuprinse în certificatul de atestare fiscală în condițiile art. 187 alin. (2) sau (3), după caz.

ARTICOLUL 171

Alte prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

- (1) Pentru deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare depuse până la data eliberării certificatului de atestare fiscală, precum și pe perioada eşalonării/amânării la plată se aplică dispozițiile art. 150.
- (2) Prin excepție de la prevederile art. 150 alin. (5) lit. b), în cazul deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare depuse în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscală și data emiterii deciziei de eşalonare **sau amânare** la plată, momentul exigibilității sumei de rambursat este data emiterii deciziei de rambursare.
- (3) Prin data emiterii deciziei de rambursare, prevăzută la alin. (2), se înțelege data înregistrării acesteia la organul fiscal competent.
- (4) Diferențele de obligații fiscale rămase nestinse în urma soluționării deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare se comunică **debitorului** printr-o înștiințare de plată.

ARTICOLUL 172

Eliberarea certificatului de atestare fiscală

- (1) După primirea cererii, organul fiscal competent eliberează, din oficiu, certificatul de atestare fiscală pe care îl comunică **debitorului**. Eliberarea certificatului de atestare fiscală în scopul acordării eşalonării **sau amânării** la plată nu este supusă taxei extrajudiciare de timbru.
- (2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii.
- (3) **În cazul creanțelor administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală** termenul de eliberare a certificatului de atestare fiscală este de cel mult 10 zile lucrătoare în cazul cererilor depuse de **debitorii** persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere.
- (4) Prin excepție de la prevederile art. 144 și art. 323, certificatul de atestare fiscală cuprinde obligațiile fiscale **restante** existente în sold la data eliberării acestuia.
- (5) Atunci când există diferențe între sumele solicitate de către **debitor** în cerere și cele înscrise în certificatul de atestare fiscală, se procedează la punerea de acord a acestora.

(6) Prin excepție de la prevederile art. 144 alin. (7) și art. 323, certificatul de atestare fiscală are valabilitate de 90 de zile de la data eliberării.

ARTICOLUL 173

Modul de soluționare a cererii

- (1) Cererea **debitorului** se soluționează de organul fiscal competent prin decizie de eşalonare **sau amânare** la plată ori decizie de respingere, după caz.
- (2) Cuantumul și termenele de plată a ratelor de eşalonare se stabilesc prin grafice de eşalonare care fac parte integrantă din decizia de eşalonare la plată. În sensul art. 150 ratele sunt exigibile la aceste termene de plată.
- (3) Cererea se soluționează prin decizie de respingere în oricare dintre următoarele situații:
 - a) în cazul cererilor depuse pentru obligațiile prevăzute la art. 166 alin. (4) și (5);
 - b) nu sunt îndeplinite condițiile de acordare prevăzute la art. 167 alin. (1);
 - c) **debitorul** nu depune documentele justificative necesare soluționării cererii;
 - d) cererea și documentele aferente nu prezintă nicio modificare față de condițiile de acordare a eşalonării **sau amânării** la plată dintr-o cerere anterioară care a fost respinsă;
 - e) în cazul stingerii în totalitate, până la data emiterii deciziei de eşalonare **sau amânare** la plată, a obligațiilor fiscale care au făcut obiectul cererii de eşalonare **sau amânare** la plată.
- (4) După eliberarea certificatului de atestare fiscală și, după caz, punerea de acord a sumelor potrivit art. 172 alin. (5), organul fiscal competent verifică încadrarea cererii în prevederile prezentului **capitol** și comunică **debitorului** decizia de respingere sau acordul de principiu privind eşalonarea **sau amânarea** la plată, după caz.

ARTICOLUL 174

Garanții

- (1) În termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acordului de principiu, **debitorii** trebuie să constituie garanții. La cererea temeinic justificată a **debitorului**, organul fiscal competent poate aproba prelungirea acestui termen cu cel mult 30 de zile.
- (2) Pentru obligațiile fiscale eşalonate **sau amânate** la plată, precum și cele care fac obiectul amânării la plată potrivit art. 188, de până la 5.000 lei în cazul persoanelor fizice și, respectiv, 20.000 lei în cazul persoanelor juridice, nu este necesară constituirea de garanții.
- (3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), următoarele categorii de **debitori nu trebuie** să constituie garanții:
 - a) instituțiile publice, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și prin Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, după caz;
 - b) autoritățile/serviciile publice autonome înființate prin lege organică;
 - c) unitățile și instituțiile de drept public prevăzute la art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare;
 - d) instituțiile de învățământ superior de stat.
- (4) În situația în care **debitorii** prevăzuți la alin. (3) lit. c) dețin în proprietate bunuri a căror valoare acoperă valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), după caz, acestea constituie garanții în condițiile prezentului **articol**.
- (5) Prin acordul de principiu organul fiscal stabilește perioada de eşalonare **sau amânare** la plată, data până la care este valabilă garanția în cazul în care aceasta este constituită sub forma scrisorii de garanție, precum și cuantumul garanției, cu menționarea sumelor eşalonate **sau amânate** la plată, a dobânzilor datorate pe perioada de eşalonare **sau amânare** la plată și a procentului prevăzut la alin. (13), corespunzător perioadei de eşalonare.
- (6) Garanțiile pot consta în:
 - a) mijloace bănești consemnate pe numele **debitorului** la dispoziția organului fiscal, la o unitate a Trezoreriei Statului;
 - b) scrisoare de garanție **potrivit art. 191**;

c) instituirea sechestrului asiguratoriu asupra bunurilor proprietate a **debitorului**;

d) încheierea unui contract de ipotecă sau gaj în favoarea organului fiscal competent pentru executarea obligațiilor fiscale ale **debitorului** pentru care există un acord de eșalonare **sau amânare** la plată, având ca obiect bunuri proprietate a unei terțe persoane. Aceste bunuri trebuie să fie libere de orice sarcini, cu excepția cazului în care acestea sunt sechestrate exclusiv de către organul fiscal competent, cu respectarea limitelor prevăzute la alin. (16).

(7) Pot forma obiect al garanțiilor constituite potrivit alin. (6) bunurile mobile care nu au durata normală de funcționare expirată potrivit Legii nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și bunurile mobile care, deși au durata normală de funcționare expirată, au fost supuse reevaluării potrivit regulilor contabile în vigoare.

(8) Bunul ce constituie obiect al garanției prevăzute la alin. (6) lit. d) nu poate să mai constituie obiect al unei garanții pentru eșalonarea **sau amânarea** la plată a obligațiilor unui alt **debitor**.

(9) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor proprietate **debitorului** deja sechestrate de organul fiscal acoperă valoarea prevăzută la alin. (13) sau (15), după caz, cu condiția prezentării unui raport de evaluare cu valori actualizate ale bunurilor sechestrate la data depunerii cererii, în termenul prevăzut la alin. (1). Dispozițiile alin. (11) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(10) În situația în care valoarea bunurilor deja sechestrate de organul fiscal nu acoperă valoarea prevăzută la alin. (13) sau (15), după caz, **debitorul** constituie garanție potrivit prevederilor alin. (1), pentru diferența de valoare neacoperită.

(11) Bunurile oferite drept garanție potrivit alin. (6) lit. c) și d) se evaluează de un expert evaluator independent, care întocmește un raport de evaluare. În cazul bunurilor imobile a căror valoare stabilită în raportul de evaluare este mai mare decât valoarea orientativă stabilită prin expertiza întocmită de camera notarilor publici, valoarea bunurilor se determină la nivelul valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camera notarilor publici. În cazul bunurilor mobile a căror valoare stabilită în raportul de evaluare este vădit disproporționată față de valoarea de piață a acestora, organul fiscal competent poate efectua o nouă evaluare, potrivit prevederilor art. 56. În acest caz, termenul de soluționare a cererii se prelungește cu perioada cuprinsă între data depunerii raportului de evaluare și data efectuării noii evaluări.

(12) Pentru bunurile oferite drept garanție potrivit alin. (6) lit. c) și d), **debitorul** depune la organul fiscal competent, în termenul prevăzut la alin. (1), raportul de evaluare și alte documente stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(13) Garanțiile constituite sub formele prevăzute la alin. (6) trebuie să acopere sumele eșalonate **sau amânate la plată**, dobânzile datorate pe perioada eșalonării **sau amânării** la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată, astfel:

a) pentru eșalonări de la 13 la 24 de luni, procentul este de 4%;

b) pentru eșalonări de la 25 la 36 de luni, procentul este de 8%;

c) pentru eșalonări de la 37 la 48 de luni, procentul este de 12%;

d) pentru eșalonări de peste 49 de luni, procentul este de 16%.

(14) Prin excepție de la prevederile alin. (13), garanțiile constituite sub formele prevăzute la alin. (6) lit. a) și b) trebuie să acopere sumele eșalonate **sau amânate** la plată, precum și dobânzile datorate pe perioada eșalonării **sau amânării** la plată.

(15) În scopul constituirii garanției sub forma prevăzută la alin. (6) lit. c), dacă bunurile sunt ipotecate/gajate în favoarea altor creditori, valoarea acestor bunuri trebuie să acopere valoarea pentru care s-a constituit ipoteca/gajul, precum și sumele eșalonate **sau amânate** la plată, dobânzile datorate pe perioada eșalonării **sau amânării** la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată.

(16) În scopul constituirii garanției sub forma prevăzută la alin. (6) lit. d), valoarea acestor bunuri trebuie să acopere obligațiile fiscale ale garantului pentru care organul fiscal competent a instituit sechestrul, precum și sumele eșalonate sau amânate la plată ale **debitorului**, dobânzile datorate pe perioada eșalonării **sau amânării** la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată.

(17) Perioada de valabilitate a scrisorii de garanție trebuie să fie cu cel puțin 3 luni mai mare decât scadența ultimei rate din eșalonarea la plată **sau, după caz, decât data până la care a fost aprobată amânarea la plată.**

(18) Pe parcursul derulării eșalonării sau amânării la plată, garanția se poate înlocui sau redimensiona în funcție de valoarea ratelor rămase de achitat **sau sumelor rămase de achitat din amânarea la plată**, la cererea **debitorului**. În acest caz, procentajul suplimentar al garanției care se ia în calcul la stabilirea valorii garanției este cel în vigoare la data înlocuirii sau redimensionării garanției, corespunzător perioadei de timp rămase din eșalonarea la plată acordată.

(19) Organul fiscal competent eliberează garanțiile după comunicarea deciziei de finalizare a eșalonării **sau amânării** la plată, prevăzută la art. 175 alin. (3), cu excepția situației prevăzute la art. 182 alin. (3).

(20) În cazul în care contribuabilul solicită înlocuirea sau redimensionarea garanției potrivit alin. (18), iar sumele rămase din eșalonarea la plată sunt mai mici decât limitele prevăzute la alin. (2), prin excepție de la prevederile alin. (19), organul fiscal eliberează garanțiile

(21) În cazul în care, pe parcursul derulării eșalonării sau amânării la plată, garanția constituită potrivit alin. (15) se execută de către un alt creditor, iar sumele distribuite din valorificare, în favoarea organului fiscal competent, nu acoperă valoarea garanțiilor prevăzute la alin. (13), **debitorul** are obligația reîntregirii acesteia, pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din eșalonarea **sau amânarea** la plată.

(22) În cazul în care, pe parcursul derulării eșalonării **sau amânării** la plată, bunul care face obiectul garanției constituite potrivit alin. (6) lit. d) și alin. (16) se execută de către organul fiscal pentru obligațiile de plată ale garantului, **debitorul** are obligația constituirii de garanții pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din eșalonarea sau **amânarea** la plată. În acest caz, până la constituirea garanției, sumele rămase după efectuarea distribuirii sunt indisponibilizate în favoarea organului fiscal urmând a stinge obligațiile rămase din eșalonarea **sau amânarea** la plată dacă garanția nu este constituită în termenul prevăzut la art. 175 alin. (1) lit. m).

(23) La cererea **debitorului**, organul fiscal competent poate executa garanția constituită sub formele prevăzute la alin. (6) lit. a) și c) sau poate aproba valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților în condițiile art. 227, în situația în care se stinge întreaga sumă eșalonată **sau amânată** la plată.

ARTICOLUL 175

Condiții de menținere a valabilității înlesnirilor la plată

(1) Eșalonarea **sau amânarea** la plată acordată pentru obligațiile fiscale își menține valabilitatea în următoarele condiții:

a) să se declare **și** să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale administrate de **organul fiscal** cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eșalonare **sau amânare** la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea sau amânarea la plată potrivit art. 176. Eșalonarea **sau amânarea** la plată își menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt declarate **și/sau** achitate până la data de 25 a lunii următoare scadenței prevăzute de lege, inclusiv, sau până la finalizarea eșalonării **sau amânării** la plată în situația în care acest termen se împlinește după data stingerii în totalitate a obligațiilor fiscale eșalonate **sau amânate** la plată;

b) să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal competent prin decizie, cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eșalonare **sau amânare** la plată, cu excepția situației în care **debitorul** a solicitat eșalonarea **sau amânarea** la plată potrivit art. 176. Eșalonarea **sau amânarea** la plată își menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt achitate în cel mult 30 de zile de la termenul de plată prevăzut de lege sau până la finalizarea perioadei de eșalonare **sau amânare** la plată în situația în care termenul de 30 de zile se împlinește după această dată;

c) să se achite diferențele de obligații fiscale **rezultate din** declarații rectificative în termen de cel mult 30 de zile de la data depunerii declarației, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea sau amânarea la plată potrivit art. 176;

d) să se respecte quantumul și termenele de plată din graficul de eșalonare. Eșalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă rata de eșalonare este achitată până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare;

- e) să se achite obligațiile de natura celor prevăzute la art. 163 alin. (5) lit. a), pentru care au fost comunicate somații după data comunicării deciziei de eșalonare **sau amânare** la plată, în cel mult 180 de zile de la comunicarea somației sau până la finalizarea eșalonării sau **amânării** la plată în situația în care termenul de 180 de zile se împlinește după data stingerii în totalitate a obligațiilor fiscale eșalonate **sau amânate** la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea sau amânarea la plată potrivit art. 176;
- f) să achite obligațiile fiscale rămase nestinse după soluționarea deconturilor potrivit art. 171 alin. (4), în cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea sau amânarea la plată potrivit art. 176;
- g) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale ce au fost suspendate în condițiile art. 14 sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și pentru care suspendarea executării actului administrativ fiscal a încetat după data comunicării deciziei de eșalonare **sau amânare** la plată, cu excepția situației în care **debitorul** a solicitat eșalonarea **sau amânarea** la plată a acestor sume;
- h) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale stabilite de alte autorități a căror administrare a fost transferată **organului fiscal** după emiterea unei decizii de eșalonare **sau amânare** la plată, cu excepția situației în care **debitorul** a solicitat eșalonarea **sau amânarea** la plată a acestor sume;
- i) să achite sumele pentru care s-a stabilit răspunderea potrivit prevederilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, și/sau răspunderea solidară potrivit prevederilor art. 25 și 26, în cel mult 30 de zile de la data stabilirii răspunderii;
- j) să nu intre sub incidența uneia dintre situațiile prevăzute la art. 167 alin. (1) lit. c) și d);
- k) să se reîntregească garanția în condițiile prevăzute la art. 174 alin. (20), în cel mult 15 zile de la data distribuirii sumelor rezultate din valorificarea bunurilor de către alți creditori;
- l) să constituie garanția în condițiile prevăzute la art. 174 alin. (21), în cel mult 15 zile de la data comunicării, de către organul fiscal, a înștiințării cu privire la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunurilor.
- (2) În situația în care termenele prevăzute la alin. (1) se împlinesc după data finalizării eșalonării **sau amânării** la plată, obligațiile fiscale trebuie stinse până la data finalizării eșalonării **sau amânării** la plată.
- (3) În situația în care sumele eșalonate sau amânate la plată au fost stinse în totalitate și au fost respectate condițiile prevăzute la alin. (1), organul fiscal competent comunică **debitorului** decizia de finalizare a eșalonării **sau amânării** la plată.

ARTICOLUL 176

Modificarea deciziei de eșalonare sau amânare la plată în perioada de valabilitate a înlesnirii

- (1) Pe perioada de valabilitate a eșalonării **sau amânării**, decizia de eșalonare **sau amânare** la plată poate fi modificată la cererea **debitorului** prin includerea în eșalonare **sau amânare** a următoarelor obligații fiscale cuprinse în certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal competent:
- a) cele prevăzute la art. 166 alin. (4) lit. d);
- b) obligațiile fiscale stabilite de alte autorități a căror administrare a fost transferată Agenției Naționale de Administrare Fiscală după emiterea unei decizii de eșalonare **sau amânare** la plată;
- c) obligațiile fiscale principale stabilite de organul de inspecție fiscală prin decizie de impunere, precum și obligațiile fiscale accesorii aferente acestora, cu termene de plată după data comunicării deciziei de eșalonare la plată;
- d) obligațiile fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eșalonare la plată;
- e) diferențele de obligații fiscale stabilite prin declarații rectificative;
- f) creanțele stabilite de alte organe și transmise spre recuperare Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în situația în care transmiterea creanțelor se efectuează pe perioada derulării eșalonării la plată;
- g) obligațiile fiscale rămase nestinse după soluționarea deconturilor potrivit art. 171 alin. (4).
- (2) Contribuabilul poate depune cel mult două cereri de modificare a deciziei de eșalonare la plată ori într-un an de eșalonare sau, după caz, fracție de an de eșalonare, calculat începând cu data comunicării deciziei de eșalonare. Aceste prevederi nu sunt aplicabile obligațiilor fiscale prevăzute la alin. (1) lit. a) - c)

(3) Cererea se depune până la împlinirea termenului prevăzut la art. 175 alin. (1) lit. a), b), c), e), f), g), sau h), după caz, și se soluționează de organul fiscal competent prin decizie de modificare a deciziei de eşalonare **sau amânare** la plată sau decizie de respingere, după caz.

(3) Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), includerea în eşalonare **sau amânare** se efectuează cu menținerea perioadei de eşalonare **sau amânare** deja aprobate.

(4) Prin excepție de la dispozițiile alin. (3), pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), precum și pentru sumele rămase de plată din eşalonarea **sau amânarea** la plată în derulare, la cererea **debitorului**, se poate aproba și o altă perioadă de eşalonare **sau amânare**, dar care nu poate depăși perioada prevăzută la art. 165 sau 185, după caz. Dispozițiile art. 166 alin. (6) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(5) Cuantumul și termenele de plată a noilor rate de eşalonare se stabilesc prin grafice de eşalonare care fac parte integrantă din decizia de modificare a deciziei de eşalonare la plată.

(6) Odată cu depunerea cererii, **debitorul** trebuie să constituie și garanțiile prevăzute de prezentul **capitol**, corespunzător condițiilor în care urmează să se modifice decizia de eşalonare **sau amânare** la plată.

(7) **Debitorul** nu trebuie să constituie garanții în situația în care valoarea garanțiilor deja constituite acoperă obligațiile fiscale rămase din eşalonare **sau amânare** la plată, precum și obligațiile fiscale pentru care se solicită modificarea deciziei de eşalonare **sau amânare** la plată. În situația garanțiilor deja constituite potrivit art. 174 alin. (6) lit. d), se încheie un act adițional la contractul de ipotecă/gaj.

(8) Prevederile art. 188 se aplică în mod corespunzător și penalităților de întârziere aferente sumelor prevăzute la alin. (1).

(9) În situația în care cererea de modificare a deciziei de eşalonare **sau amânare la plată** se respinge, **debitorul** are obligația să plătească sumele prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

(10) Decizia de eşalonare la plată nu se modifică dacă în perioada de valabilitate a înlesnirii contribuabilul/plătitorul obține o suspendare a executării actului administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată.

ARTICOLUL 177

Renunțarea la eşalonarea sau amânarea la plată

(1) Debitorul poate renunța la eşalonarea **sau amânarea** la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunțare la eşalonare **sau amânare**.

(2) În cazul renunțării la eşalonare **sau amânare**, **debitorul** trebuie să achite obligațiile fiscale rămase din eşalonare **sau amânare**, până la data la care intervine pierderea valabilității eşalonării **sau amânării** la plată. Prevederile art. 175 alin. (3) și art. 188 alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) În cazul nerespectării obligației prevăzute la alin. (2), sunt aplicabile prevederile referitoare la pierderea valabilității eşalonării **sau amânării** la plată.

ARTICOLUL 178

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul obligațiilor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

(1) Pe perioada pentru care au fost acordate eşalonări **sau amânări** la plată, pentru obligațiile fiscale eşalonate **sau amânate** la plată, cu excepția celor prevăzute la art. 155 alin. (2), se datorează și se calculează dobânzi, la nivelul stabilit potrivit art. 156 alin. (5). Prin excepție de la prevederile art. 156 alin. (5), nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere, în situația în care **debitorul** constituie întreaga garanție sub forma scrisorii de garanție și/sau consemnare de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului.

(2) **În cazul eşalonării la plată**, dobânzile se datorează și se calculează pentru fiecare rată din graficul de eşalonare la plată începând cu data emiterii deciziei de eşalonare la plată și până la termenul de plată din grafic sau până la data achitării ratei potrivit art. 175 alin. (1) lit. d), după caz.

(3) Dobânzile datorate și calculate în cazul achitării cu întârziere a ratei potrivit art. 175 alin. (1) lit. d) se comunică prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor art. 143 alin.

(1).

(4) Penalitatea de întârziere prevăzută la art. 158 se calculează până la data emiterii deciziei de eşalonare **sau amânare** la plată.

ARTICOLUL 179

Penalitate

(1) Pentru rata de eşalonare la plată achitată cu întârziere până la următorul termen de plată din graficul de eşalonare, potrivit art. 175 alin. (1) lit. d), precum și pentru diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, potrivit art. 171 alin. (4), se percepe o penalitate, care i se comunică **debitorului** prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor art. 143 alin. (1).

(2) Nivelul penalității este de 10% din:

a) rata de eşalonare, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale accesorii eşalonate la plată, inclusiv dobânzile datorate pe perioada eşalonării la plată, după caz;

b) diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare.

(3) Penalitatea se face venit la bugetul de stat **sau bugetul local, după caz.**

ARTICOLUL 180

Pierderea valabilității înlesnirii la plată și consecințele pierderii acesteia

(1) Eşalonarea **sau amânarea** la plată își pierde valabilitatea la data la care nu sunt respectate dispozițiile art. 175 alin. (1). Organul fiscal competent emite o decizie de constatare a pierderii valabilității eşalonării **sau amânării** la plată, care se comunică **debitorului**.

(2) Pierderea valabilității eşalonării **sau amânării la plată** atrage începerea sau continuarea, după caz, a executării silite pentru întreaga sumă nestinsă.

(3) În cazul pierderii valabilității eşalonării **sau amânării** la plată, pentru sumele rămase de plată din eşalonarea **sau amânarea** la plată acordată, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale accesorii eşalonate **sau amânate** la plată, se datorează o penalitate de 10%. Prevederile art. 179 alin. (1) și (3) se aplică în mod corespunzător.

(4) **În cazul eşalonării la plată, debitorul** poate solicita organului fiscal competent menținerea unei eşalonări a cărei valabilitate a fost pierdută din cauza nerespectării condițiilor prevăzute la art. 175 alin. (1) lit. a) - j) și l), o singură dată pe perioada de valabilitate a eşalonării, dacă depune o cerere în acest scop înainte de executarea garanției de către organul fiscal competent **sau înainte de stingerea obligațiilor fiscale, după caz.** Cererea se soluționează prin emiterea unei decizii de menținere a valabilității eşalonării, cu păstrarea perioadei de eşalonare aprobate inițial.

(5) Pentru menținerea valabilității eşalonării, **debitorul** are obligația să achite obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității eşalonării, cu excepția celor care au făcut obiectul eşalonării a cărei valabilitate a fost pierdută, în termen de 90 de zile de la data comunicării deciziei. Prevederile art. 175 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ARTICOLUL 181

Dobânzi în cazul pierderii valabilității înlesnirii la plată acordată de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

În cazul pierderii valabilității eşalonării **sau amânării la plată**, pentru obligațiile fiscale principale rămase de plată din eşalonarea sau amânarea la plată acordată, se datorează de la data emiterii deciziei de eşalonare sau amânare la plată dobânzi **potrivit art. 156.**

ARTICOLUL 182

Executarea garanțiilor

(1) În cazul pierderii valabilității eşalonării **sau amânării** la plată, organul fiscal competent execută garanțiile în contul obligațiilor fiscale rămase nestinse.

(2) Dacă până la pierderea valabilității eșalonării **sau amânării** la plată nu au fost soluționate deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, garanțiile se execută și în contul obligațiilor marcate în vederea stingerii prin compensare cu sume de rambursat, în limita sumei solicitate la rambursare.

(3) În situația în care deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare nu sunt soluționate până la finalizarea eșalonării **sau amânării** la plată, organul fiscal competent execută garanțiile constituite sub formele prevăzute la art. 174 alin. (6) lit. a) și b) în contul obligațiilor marcate, până la emiterea deciziei de finalizare a eșalonării **sau amânării**. În acest caz data stingerii obligațiilor marcate este termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare. În cazul garanțiilor constituite sub formă de bunuri potrivit art. 174 alin. (6) lit. c) și d), acestea se eliberează după soluționarea deconturilor. Garanțiile constituite sub formele prevăzute la art. 174 alin. (6) lit. c) și d) se execută în situația în care după soluționarea deconturilor au rămas nestinse obligații fiscale.

ARTICOLUL 183

Suspendarea executării silite

(1) Pentru sumele care fac obiectul eșalonării **sau amânării** la plată a obligațiilor fiscale, precum și pentru obligațiile prevăzute la art. 175 alin. (1) lit. a) - c) și e) - j) nu începe sau se suspendă, după caz, procedura de executare silită, de la data comunicării deciziei de eșalonare **sau amânare** la plată. În cazul obligațiilor prevăzute la art. 175 alin. (1) lit. f) executarea silită se suspendă după comunicarea somației.

(2) Odată cu comunicarea deciziei de eșalonare **sau amânare** la plată către **debitor**, organele fiscale competente comunică, în scris, băncilor la care **debitorul** are deschise conturile bancare și/sau terților popriți care dețin/datorează sume de bani **debitorului** măsura de suspendare a executării silite prin poprire.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(4) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silite rămân indisponibilizate, **debitorul** putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

a) achitării obligațiilor **administrative** de organele fiscale competente de care depinde menținerea valabilității eșalonării sau amânării la plată;

b) achitării drepturilor salariale.

(5) În cazul terților popriți, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia **debitorului**, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului fiscal privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(6) Măsurile de executare silită începute asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietatea **debitorului** se suspendă de la data comunicării deciziei de eșalonare **sau amânare** la plată.

ARTICOLUL 184

Regimul special al obligațiilor fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar

(1) Pentru **debitorii** care au solicitat eșalonarea **sau amânarea** la plată și care trebuie să achite obligațiile fiscale **administrative de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală** într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar, autoritatea competentă nu revocă/suspendă actul pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută până la soluționarea cererii de acordare a eșalonării **sau amânării** la plată.

(2) În situația în care cererea de acordare a eșalonării **sau amânării** la plată a fost respinsă sau retrasă, **debitorii** prevăzuți la alin. (1) trebuie să achite obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar în scopul menținerii actului, în termen de 15 zile de la data comunicării deciziei de respingere sau a deciziei prin care se ia act de retragerea cererii. În acest caz, o nouă cerere de acordare a eșalonării **sau amânării** la plată se poate depune numai după achitarea acestor obligații fiscale.

(3) Pe perioada de valabilitate a eşalonării **sau amânării** la plată, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă autorizația, acordul sau alt act administrativ similar pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută.

ARTICOLUL 185

Calcularea termenelor

(1) Termenele stabilite în prezentul **capitol**, cu excepția celui prevăzut la art. 172 alin. (2), se calculează pe zile calendaristice începând cu ziua imediat următoare acestor termene și expiră la ora 24,00 a ultimei zile a termenelor.

(2) În situația în care termenele prevăzute la alin. (1) sfârșesc într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat, acestea **se prelungesc** până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

ARTICOLUL 186

Prevederi speciale pentru eșalonările sau amânările acordate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală

(1) În cazul **debitorilor** cu risc fiscal mic, organul fiscal competent poate aproba **una din următoarele înlesniri**:

a) eşalonarea la plată a obligațiilor fiscale restante, pe o perioadă de cel mult 12 luni;

b) **amânarea la plată potrivit art. 165.**

(2) **Pentru a beneficia de înlesnirile la plată prevăzute la alin. (1) debitorii** trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) **debitorul** depune o cerere la organul fiscal competent;

b) sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 167, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. a);

c) **debitorul** depune, în cel mult 30 de zile de la data comunicării certificatului de atestare fiscală, o garanție în valoare de minimum 20% din sumele ce pot face obiectul eşalonării **sau amânării** la plată, precum și a penalităților de întârziere ce pot face obiectul amânării la plată potrivit art. 188, înscrise în certificatul de atestare fiscală emis în condițiile prezentului **capitol**.

(3) În sensul prezentului articol este considerat cu risc fiscal mic **debitorul** care, la data depunerii cererii, îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

a) nu are fapte înscrise în cazierul fiscal;

b) niciunul dintre administratori și/sau asociați nu a deținut, în ultimii 5 ani anteriori depunerii cererii, calitatea de administrator sau asociat la persoane juridice care au fost lichidate sau la care a fost declanșată procedura insolvenței și la care au rămas obligații fiscale neachitate;

c) nu se află în inactivitate temporară înscrisă la registrul comerțului sau în registre ținute de instanțe judecătorești competente;

d) nu are obligații fiscale restante mai mari de 6 luni;

e) nu a înregistrat pierderi contabile în fiecare an din ultimii 3 ani consecutivi. Pierderea contabilă prevăzută de prezenta literă nu cuprinde pierderea contabilă reportată provenită din ajustările cerute de aplicarea IAS 29 "Raportarea financiară în economiile hiperinflaționiste" de către contribuabilii care aplică reglementări contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară;

f) în cazul persoanelor juridice, să fi fost înființate cu minimum 12 luni anterior depunerii cererii.

(4) Cererea depusă potrivit prevederilor alin. (1) lit. a) se soluționează de organul fiscal competent în termen de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia. Acest termen se prelungeste cu perioada cuprinsă între data comunicării certificatului de atestare fiscală de către organul fiscal competent și data depunerii garanției de către **debitor**.

(5) În condițiile prezentului articol, **debitorii** care, la data depunerii cererii, nu au obligații fiscale restante pot solicita eşalonarea sau **amânarea** la plată a obligațiilor fiscale declarate, precum și a obligațiilor fiscale stabilite prin decizie de impunere și pentru care nu s-a împlinit scadența sau termenul de plată prevăzut la art. 143 alin. (1), după caz.

(6) Prevederile art. 188 se aplică în mod corespunzător și penalităților de întârziere aferente sumelor eşalonate **sau amânate** la plată potrivit prezentului articol.

(7) În situația în care, ulterior emiterii deciziei de eşalonare **sau amânare la plată**, organul fiscal constată că informațiile cuprinse în documentele anexate la cererea depusă potrivit alin. (2) lit. a) nu corespund realității, organul fiscal emite decizia de anulare a deciziei de eşalonare **sau amânare la plată** și a deciziei de amânare la plată a penalităților de întârziere, aplicându-se în mod corespunzător dispozițiile art. 180, 181 și 182.

ARTICOLUL 187

Dispoziții finale

(1) Organul fiscal competent, care emite decizia de eşalonare **sau amânare** la plată, poate îndrepta erorile din conținutul acesteia, din oficiu sau la cererea **debitorului**, printr-o decizie de îndreptare a erorii. Decizia de îndreptare a erorii produce efecte față de **debitor** de la data comunicării acesteia, potrivit legii.

(2) În cazul în care în perioada cuprinsă între data eliberării certificatului de atestare fiscală și data comunicării deciziei de eşalonare **sau amânare** la plată s-au stins obligații fiscale prin orice modalitate prevăzută de lege și care sunt cuprinse în suma care face obiectul eşalonării **sau amânării** la plată, **debitorul** achită ratele eşalonate **sau sumele amânate** până la concurența sumei rămase de plată.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în situația în care, până la emiterea deciziei de eşalonare **sau amânare** la plată, se constată că s-au stins mai mult de 50% din obligațiile fiscale care fac obiectul eşalonării **sau amânării** la plată, la cererea **debitorului**, organul fiscal competent eliberează un nou certificat de atestare fiscală, caz în care prevederile prezentului **capitol** se aplică în mod corespunzător.

(4) Debitorul poate plăti anticipat, parțial sau total, sumele cuprinse în graficul de eşalonare la plată sau **sumele amânate** la plată. În acest caz, **debitorul** notifică organului fiscal, prin cerere, intenția de a stinge anticipat aceste sume. În cazul achitării anticipate parțiale, organul fiscal competent înștiințează **debitorul**, până la următorul termen de plată din graficul de eşalonare, cu privire la stingerea sumelor datorate în contul următoarelor rate de eşalonare aprobate până la concurența cu suma achitată.

(5) În situația în care se sting anticipat mai mult de 3 rate din graficul de eşalonare la plată, organul fiscal competent, din oficiu, reface graficul de eşalonare, până la următorul termen de plată a ratelor, cu respectarea perioadei de eşalonare aprobate. În acest caz, ratele ce fac obiectul stingerii anticipate sunt exigibile la data plății sau la data emiterii deciziei de rambursare, după caz. Noul grafic de eşalonare se comunică **debitorului** prin decizia organului fiscal.

ARTICOLUL 188

Amânarea la plată a penalităților de întârziere

(1) Pe perioada eşalonării la plată, penalitățile de întârziere, aferente obligațiilor fiscale eşalonate, se amână la plată prin decizie care se comunică **debitorului** odată cu decizia de eşalonare la plată. **Aceste prevederi se aplică, după caz, și unui procent de 50% din majorările de întârziere, reprezentând componenta de penalitate a acestora, aferente obligațiilor fiscale eşalonate.**

(2) Garanțiile ori valoarea bunurilor prevăzute la art. 174 alin. (13) - (16) trebuie să acopere și penalitățile de întârziere, precum și majorările de întârziere amânate la plată.

(3) În situația în care eşalonarea la plată se finalizează în condițiile art. 175 alin. (3), penalitățile de întârziere, precum și majorările de întârziere amânate la plată se anulează prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de finalizare a eşalonării la plată.

(4) Pierderea valabilității eşalonării la plată atrage pierderea valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și/sau a majorărilor de întârziere. În acest caz, odată cu decizia de constatare a pierderii valabilității eşalonării la plată se comunică **debitorului** și decizia de pierdere a valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și **sau** a majorărilor de întârziere.

(5) În situația în care eşalonarea la plată își pierde valabilitatea în condițiile art. 180, garanțiile se execută și în contul penalităților de întârziere și **sau** majorărilor de întârziere amânate la plată.

ARTICOLUL 189

Acte normative de aplicare

În cazul creanțelor administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, procedura de aplicare a înlesnirilor la plată se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

CAPITOLUL V Constituirea de garanții

ARTICOLUL 190 Constituirea de garanții

Organul fiscal solicită constituirea unei garanții pentru:

- a) suspendarea executării silite în condițiile art. 212 alin. (8);
- b) ridicarea măsurilor asigurătorii;
- c) asumarea obligației de plată de către altă persoană prin angajament de plată, în condițiile art. 24 lit. a);
- d) în alte cazuri prevăzute de lege.

ARTICOLUL 191 Tipuri de garanții

Garanțiile pentru luarea măsurilor prevăzute la art. 190 se pot constitui, în condițiile legii, prin:

- a) consemnarea de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului;
- b) scrisoare de garanție **emisă de o instituție de credit sau alte instituții financiare autorizate să emită scrisori de garanții. În cazul în care scrisoarea de garanție este emisă de o instituție financiară din statele membre UE sau Spațiul Economic European aceasta trebuie să fie confirmată și acceptată de o instituție de credit sau financiară din România;**
- c) ipotecă asupra unor bunuri imobile sau mobile din țară;
- d) gaj asupra bunurilor mobile.

ARTICOLUL 192 Valorificarea garanțiilor

- (1) Organul fiscal competent se îndestulează din garanțiile depuse dacă nu s-a realizat scopul pentru care acestea au fost constituite.
- (2) În cazul garanțiilor prevăzute la art. 191 lit. a) și b), organul fiscal va dispune instituției de credit/**instituției financiare** ori unității de trezorerie a statului, după caz, virarea sumei de bani în conturile de venituri bugetare corespunzătoare.
- (3) Valorificarea garanțiilor prevăzute la art. 191 lit. c) și d) se realizează prin modalitățile și procedurile prevăzute de dispozițiile art. 226 alin. (2) - (6) și ale art. 227 - 238, care se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL VI Măsuri asigurătorii

ARTICOLUL 193 Poprirea și sechestrul asigurătoriu

- (1) Măsurile asigurătorii prevăzute în prezentul capitol se dispun și se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organele fiscale competente.
- (2) Se dispun măsuri asigurătorii sub forma popririi asigurătorii și sechestrului asigurătoriu asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, **în cazuri excepționale**, când există pericolul ca acesta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.
- (3) Aceste măsuri pot fi luate și înainte de emiterea titlului de creanță, inclusiv în cazul efectuării de controale sau al antrenării răspunderii solidare. Măsurile asigurătorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât și de instanțele judecătorești ori de alte organe competente, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități. Odată cu individualizarea

creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplății, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii.

(4) Măsurile asigurătorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal precizează debitorului că prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate.

(5) Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii trebuie motivată și semnată de către conducătorul organului fiscal competent.

(6) Măsurile asigurătorii dispuse potrivit alin. (2), precum și cele dispuse de instanțele judecătorești sau de alte organe competente se duc la îndeplinire în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Bunurile perisabile și/sau degradabile sechestrate asigurătorii pot fi valorificate:

a) de către debitor cu acordul organului de executare, sumele obținute consemnându-se la dispoziția organului de executare;

b) prin vânzare în regim de urgență în condițiile art. 226 alin. (4).

(8) În cazul înființării sechestrului asigurătorii asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare se comunică pentru înscriere Biroului de carte funciară.

(9) Înscrierea face opozabil sechestrul tuturor acelorora care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv. Actele de dispoziție ce ar interveni ulterior înscrierii prevăzute la alin. (8) sunt lovite de nulitate absolută.

(10) Dacă valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acoperă integral creanța fiscală a bugetului general consolidat, măsurile asigurătorii pot fi înființate și asupra bunurilor deținute de către debitor în proprietate comună cu terțe persoane, pentru cota-parte deținută de acesta.

(11) Împotriva actelor prin care se dispun și se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii cel interesat poate face contestație în conformitate cu prevederile art. 239.

ARTICOLUL 194

Ridicarea măsurilor asigurătorii

(1) Măsurile asigurătorii instituite potrivit art. 193 se ridică, prin decizie motivată, de către creditorii fiscali, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției prevăzute la art. 191, după caz.

(2) Măsurile asigurătorii dispuse vor fi ridicate de către organul de executare competent, în tot sau în parte, în baza deciziei motivate emise de organul care le-a dispus, care va fi comunicată tuturor celor cărora le-a fost comunicată decizia de dispunere a măsurilor sau celelalte acte de executare în legătură cu acestea.

CAPITOLUL VII

Prescripția dreptului de a cere executarea silită și a dreptului de a cere restituirea

ARTICOLUL 195

Începerea termenului de prescripție

(1) Dreptul **organelor de executare** de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.

(2) Termenul de prescripție prevăzut la alin. (1) se aplică și creanțelor provenind din amenzi contravenționale.

ARTICOLUL 196

Suspendarea termenului de prescripție

Termenul de prescripție prevăzut la art. 195 se suspendă:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) în cazurile și în condițiile în care suspendarea executării este prevăzută de lege ori a fost dispusă de instanța judecătorească sau de alt organ competent, potrivit legii;

- c) pe perioada valabilității înlesnirii acordate potrivit legii;
- d) cât timp debitorul își sustrage veniturile și bunurile de la executarea silită;
- e) în alte cazuri prevăzute de lege.

ARTICOLUL 197

Înteruperea termenului de prescripție

Termenul de prescripție prevăzut la art. 195 se întrerupe:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silită sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plată a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii în orice alt mod a datoriei;
- c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silită, a unui act de executare silită;
- d) la data comunicării procesului verbal de insolvabilitate fără bunuri și venituri urmăribile;
- e) în alte cazuri prevăzute de lege.

ARTICOLUL 198

Efecte ale împlinirii termenului de prescripție

- (1) Dacă organul de executare constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor fiscale, acesta va proceda la încetarea măsurilor de realizare și la **scăderea acestora**.
- (2) Sumele achitate de debitor în contul unor creanțe fiscale, după împlinirea termenului de prescripție, nu se restituie.

ARTICOLUL 199

Prescripția dreptului de a cere restituirea

Dreptul contribuabililor **de a cere** restituirea creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere **dreptul** la restituire.

CAPITOLUL VIII

Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ARTICOLUL 200

Organele de executare silită

- (1) În cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie obligațiile fiscale datorate, organele fiscale competente, pentru stingerea acestora, procedează la acțiuni de executare silită, potrivit prezentului cod, cu excepția cazului în care există o cerere de restituire/rambursare în curs de soluționare, iar cuantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală datorată de debitor.
- (2) Organele fiscale care administrează creanțe fiscale sunt abilitate să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită.
- (3) **Creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizați în compartimente de specialitate, aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod.**
- (4) Organele prevăzute la alin. (2) și (3) sunt denumite în continuare organe de executare silită.
- (5) Organele de executare prevăzute la alin. (4) sunt competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 205 alin. (3).
- (6) Pentru efectuarea procedurii de executare silită este competent organul de executare în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmăribile, coordonarea întregii executări **revenind organului de executare competent potrivit art. 32**. În cazul în care executarea silită se face prin poprire, aplicarea măsurii de executare silită se face de către organul de executare coordonator.

(7) Coordonarea executării silită în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare cu debitorul aflat în stare de insolabilitate, în condițiile art. 25, precum și în cazul prevăzut de art. 24 lit. b) **revine organului de executare competent potrivit art. 32.**

(8) Coordonarea executării silită în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit dispozițiilor cap. IV din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, **revine organului de executare competent potrivit art. 32 în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.**

(9) Organul de executare coordonator în cazul prevăzut la art. 231 alin. (2) este cel în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal sau își desfășoară activitatea debitorul ale cărui bunuri au fost adjudecate.

(10) În cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, și pentru creanțe fiscale, prin derogare de la prevederile art. 142 din Legea nr. 85/2006, executarea silită **se efectuează potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organele de executare prevăzute de acesta. În situația în care atragerea răspunderii privește atât creanțe fiscale administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală cât și creanțe fiscale administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale, competența aparține organului fiscal care deține creanța fiscală mai mare.**

(11) Atunci când se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituie sau de sustragere de la executare silită a bunurilor și veniturilor urmăribile ale debitorului, organul de executare în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al debitorului poate proceda la indisponibilizarea și executarea silită a acestora, indiferent de locul în care se găsesc bunurile.

(12) Organul de executare coordonator sesizează în scris celelalte organe prevăzute la alin. (6), comunicându-le titlul executoriu în copie certificată, situația debitorului, contul în care se **plătesc** sumele încasate, precum și orice alte date utile pentru identificarea debitorului și a bunurilor ori veniturilor urmăribile.

(13) În cazul în care asupra aceluiași venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, atât pentru realizarea titlurilor executorii privind creanțe fiscale, cât și pentru titluri ce se execută în condițiile prevăzute de alte dispoziții legale, executarea silită **se efectuează**, potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organele de executare prevăzute de acesta. **În acest caz competența aparține organului fiscal care deține creanța fiscală mai mare.**

(14) **Prevederile alin. (13) nu se aplică în situația în care organul fiscal apreciază că în urma valorificării bunurilor debitorului prețul obținut nu ar acoperi un nivel rezonabil al creanțelor fiscale.**

(15) Când se constată că domiciliul fiscal al debitorului se află în raza teritorială a altui organ de executare, titlul executoriu împreună cu dosarul executării se transmit acestuia, înștiințându-se, dacă este cazul, organul de la care s-a primit titlul executoriu.

ARTICOLUL 201

Executarea silită în cazul debitorilor solidari

(1) Organul de executare coordonator, în cazul debitorilor solidari, este cel în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul despre care există indicii că deține mai multe venituri sau bunuri urmăribile.

(2) Coordonarea executării silită în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare în condițiile art. 25 și 26 revine organului de executare în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul aflat în stare de insolabilitate sau insolvență sau organul de executare competent, desemnat potrivit art. 32, după caz.

(3) Organul de executare coordonator înscrie în întregime debitul în evidențele sale și ia măsuri de executare silită, comunicând întregul debit organelor de executare în a căror rază teritorială se află domiciliile fiscale ale celorlalți codebitori, aplicându-se dispozițiile art. 200.

(4) Organele de executare sesizate, cărora li s-a comunicat debitul, după înscrierea acestuia într-o evidență nominală, iau măsuri de executare silită și **comunică** organului de executare coordonator sumele realizate în contul debitorului, în termen de 10 zile de la realizarea acestora.

(5) Dacă organul de executare coordonator, care ține evidența întregului debit, constată că acesta a fost realizat prin actele de executare silită făcute de el însuși și de celelalte organe sesizate potrivit alin. (4), el este obligat să ceară în scris acestora din urmă să înceteze de îndată executarea silită.

ARTICOLUL 202

Executorii fiscali

(1) Executarea silită se face de organul de executare competent prin intermediul executorilor fiscali. **Executorii fiscali sunt persoane din cadrul organelor de executare împuternicite de acestea să efectueze executarea silită.** Aceștia trebuie să dețină o legitimație de serviciu pe care trebuie să o prezinte în exercitarea activității.

(2) Executorul fiscal este împuternicit în fața debitorului și a terților prin legitimația de executor fiscal și delegație emisă de organul de executare silită.

(3) **În scopul efectuării executării silită,** executorii fiscali pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului, persoană juridică, sau în alte incinte unde acesta își păstrează bunurile, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit, precum și să analizeze evidența contabilă a debitorului în scopul identificării terților care datorează sau dețin în păstrare venituri ori bunuri ale debitorului;

b) să intre în toate încăperile în care se găsesc bunuri sau valori ale debitorului, persoană fizică, precum și să cerceteze toate locurile în care acesta își păstrează bunurile;

c) să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului;

d) să aplice sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces verbal;

e) să constate și să aplice contravenții potrivit legii.

(4) Executorul fiscal poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz, organul de executare **cere** autorizarea instanței judecătorești competente potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

(5) Accesul executorului fiscal în locuință, în incinta de afaceri sau în orice altă încăpere a debitorului, persoană fizică sau juridică, se poate efectua între orele 6,00 - 20,00, în orice zi lucrătoare. Executarea începută poate continua în aceeași zi sau în zilele următoare. În cazuri temeinic justificate de pericolul înstrăinării unor bunuri, accesul în încăperile debitorului **poate** avea loc și la alte ore decât cele menționate, precum și în zilele nelucrătoare, în baza autorizației prevăzute la alin. (4).

(6) În absența debitorului sau dacă acesta refuză accesul în oricare dintre încăperile prevăzute la alin. (3), executorul fiscal poate să pătrundă în acestea în prezența unui reprezentant al poliției ori al jandarmeriei sau a altui agent al forței publice și a doi martori majori, fiind aplicabile prevederile alin. (4) și (5).

ARTICOLUL 203

Executarea silită împotriva veniturilor bugetului general consolidat

Impozitele, taxele, contribuțiile **sociale** și orice alte venituri ale bugetului general consolidat nu pot fi urmărite de niciun creditor pentru nicio categorie de creanțe în cadrul procedurii de executare silită.

ARTICOLUL 204

Executarea silită împotriva unei asocieri fără personalitate juridică

Pentru executarea silită a creanțelor fiscale datorate de o asocierie fără personalitate juridică, chiar dacă există un titlu executoriu pe numele asocierii, pot fi executate silit atât bunurile mobile și imobile ale asocierii, cât și bunurile personale ale membrilor acesteia.

ARTICOLUL 205

Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silită

(1) Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare **competent potrivit art. 32** sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(2) În titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare prevăzut la alin. (1) se înscriu **creanțele fiscale**, principale și accesorii, neachitate la scadență, stabilite și **individualizate în titluri de creanță întocmite și comunicate** în condițiile legii. Cu excepția cazului în care prin lege se prevede că un înscris constituie titlu executoriu, niciun titlu executoriu nu se poate emite în absența unui titlu de creanță **emis și comunicat în condițiile legii.**

- (3) Executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.
- (4) Titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care se împlinește scadența sau termenul de plată prevăzut de lege.
- (5) Modificarea titlului de creanță atrage modificarea titlului executoriu în mod corespunzător.
- (6) Titlul executoriu emis potrivit alin. (1) de organul de executare competent **conține**, pe lângă elementele prevăzute la art. 40 alin. (2), următoarele: cuantumul și natura sumelor datorate și neachitate, precum și temeiul legal al puterii executorii a titlului.
- (7) Netransmiterea proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor în termen de 90 de zile de la emiterea de către organele competente atrage anularea acestora prin decizie de către conducătorul organului emitent. Conducătorul organului emitent al titlului executoriu are obligația emiterii deciziei de imputare a contravalorii contravenției personalului care se face vinovat de întârziere. Decizia de imputare se comunică de către organul emitent persoanei vinovate, care trebuie să achite contravaloarea contravenției în termen de 15 zile de la data comunicării deciziei. La expirarea acestui termen, decizia devine titlu executoriu. Contravaloarea contravenției înscrise în decizia de imputare se face venit la bugetul de stat sau bugetul local căruia i se datora, potrivit legii, amenda contravențională. Termenul de 90 de zile se prelungește cu perioada scursă în procedura de contestare a proceselor-verbale de constatare a contravenției.
- (8) În cazul în care titlurile executorii emise de alte organe decât cele prevăzute la art. 32 alin. (1) nu cuprind unul dintre următoarele elemente: numele și prenumele sau denumirea debitorului, codul numeric personal, codul unic de înregistrare, domiciliul sau sediul, cuantumul sumei datorate, temeiul legal, semnătura organului care l-a emis și dovada comunicării acestora, organul de executare **restituie** de îndată titlurile executorii organelor emitente.
- (9) În cazul în care titlul executoriu i-a fost transmis spre executare de către un alt organ, organul de executare confirmă primirea, în termen de 30 de zile.
- (10) Instituțiile publice finanțate total sau parțial de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz, care nu au organe de executare silită proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului general consolidat, spre executare silită, organelor fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Sumele astfel realizate se fac venit la **bugetul de stat**.
- (11) Instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organelor fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau, după caz, organelor fiscale ale unităților administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.

ARTICOLUL 206

Reguli privind executarea silită

- (1) Executarea silită se poate întinde asupra veniturilor și bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanțelor fiscale și a cheltuielilor de executare. Executarea silită a bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, se efectuează, de regulă, în limita a 150% din valoarea creanțelor fiscale, inclusiv a cheltuielilor de executare.
- (2) Sunt supuse sechestrării și valorificării bunurile urmăribile proprietate a debitorului, prezentate de acesta și/sau identificate de către organul de executare, în următoarea ordine:
- bunurile mobile și imobile care nu sunt direct folosite în activitatea ce constituie principala sursă de venit;
 - bunuri care nu sunt nemijlocit predestinate pentru desfășurarea activității care constituie principala sursă de venit;
 - bunurile mobile și imobile ce se află temporar în deținerea altor persoane în baza contractelor de arendă, de împrumut, de închiriere, de concesiune, de leasing și altele;
 - ansamblu de bunuri în condițiile prevederilor art. 225;
 - mașini-unelte, utilaje, materii prime și materiale și alte bunuri mobile, precum și bunuri imobile ce servesc activității care constituie principala sursă de venit;

f) produse finite.

(3) Organul fiscal poate trece la sechestrarea bunurilor din următoarea categorie din cele prevăzute la alin. (2) ori de câte ori valorificarea nu este posibilă.

(4) Bunurile supuse unui regim special de circulație pot fi urmărite numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

(5) În cadrul procedurii de executare silită se pot folosi succesiv sau concomitent modalitățile de executare silită prevăzute de prezentul cod.

(6) Executarea silită a creanțelor fiscale nu se perimă.

(7) Executarea silită se desfășoară până la stingerea creanțelor fiscale înscrise în titlul executoriu, **inclusiv a creanțelor fiscale accesorii**, ori a altor sume, datorate sau acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare.

(8) În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute, după caz, **creanțe fiscale accesorii** sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele **se calculează** de către organul de executare și **se consemnează** într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului.

(9) Față de terți, inclusiv față de stat, o garanție reală și celelalte sarcini reale asupra bunurilor au un grad de prioritate care se stabilește de la momentul în care acestea au fost făcute publice prin oricare dintre metodele prevăzute de lege.

ARTICOLUL 207

Obligația de informare

În vederea începerii executării silite, organul de executare competent se poate folosi de mijloacele de probă prevăzute la art. 49, în vederea determinării averii și a venitului debitorului. La cererea organului fiscal, debitorul este obligat să furnizeze în scris, pe propria răspundere, informațiile solicitate.

ARTICOLUL 208

Precizarea naturii debitului

În toate actele de executare silită trebuie să se indice titlul executoriu și să se arate natura și cuantumul debitului ce face obiectul executării.

ARTICOLUL 209

Somația

(1) Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul, se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu.

(2) Somația cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 40 alin. (2), următoarele: numărul dosarului de executare; suma pentru care se începe executarea silită; termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, precum și indicarea consecințelor nerespectării acesteia.

ARTICOLUL 210

Drepturi și obligații ale terțului

Terțul nu se poate opune sechestrării unui bun al debitorului, invocând un drept de gaj, drept de ipotecă sau un privilegiu. Terțul **participă** la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunului, potrivit legii.

ARTICOLUL 211

Evaluarea bunurilor supuse executării silite

(1) Înaintea valorificării bunurilor, acestea **se evaluează**. Evaluarea se efectuează de organul de executare prin experți evaluatori proprii sau prin experți evaluatori independenți. Evaluatorii independenți sunt desemnați în condițiile art. 56. Atât evaluatorii proprii, cât și evaluatorii independenți sunt obligați să își îndeplinească atribuțiile ce le revin, astfel cum reies din prezentul cod, din actul prin care s-a dispus expertiza, precum și din actul prin care au fost numiți.

(2) Organul de executare **actualizează** prețul de evaluare ținând cont de rata inflației.

(3) Atunci când se consideră necesar, organul de executare **procedează** la o nouă evaluare.

(4) Organul de executare poate proceda la o nouă evaluare în situații cum sunt: când se constată modificări ale prețurilor de circulație pe piața liberă a bunurilor, când valoarea bunului s-a modificat prin deteriorări sau prin amenajări. Prevederile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător.

ARTICOLUL 212

Suspendarea executării silite

(1) Executarea silită se suspendă:

- a) când suspendarea a fost dispusă de instanță sau de creditor, în condițiile legii;
- b) la data comunicării aprobării înlesnirii la plată, în condițiile legii;
- c) în cazul prevăzut la art. 223;
- d) pe o perioadă de cel mult 6 luni, în cazuri excepționale, și doar o singură dată pentru același debitor, prin hotărâre a Guvernului;
- e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Executarea silită se suspendă și în cazul în care, ulterior începerii executării silite, se depune o cerere de restituire/rambursare, iar quantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală pentru care s-a început executarea silită. În acest caz, executarea silită se suspendă la data depunerii cererii.

(3) Pe perioada suspendării executării silite, actele de executare efectuate anterior, precum și orice alte măsuri de executare, inclusiv cele de indisponibilizare a bunurilor, veniturilor ori sumelor din conturile bancare, rămân în ființă.

(4) Suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(5) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silite prin poprire rămân indisponibilizate, contribuabilul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

- a) achitării obligațiilor fiscale administrate de organele fiscale competente;
- b) achitării drepturilor salariale.

(6) În cazul terților popriți, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia contribuabilului, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului fiscal privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(7) În cazul în care popririle înființate de organul de executare generează imposibilitatea debitorului de a-și continua activitatea economică, cu consecințe sociale deosebite, **organul fiscal** poate dispune, la cererea debitorului și ținând seama de motivele invocate de acesta, fie **suspendarea totală**, fie **suspendarea parțială** a executării silite prin poprire. Suspendarea se poate dispune, **o singură dată, pe parcursul a 2 ani calendaristici pentru o perioadă de cel mult 6 luni consecutive de la data comunicării către bancă sau alt terț poprit a actului de suspendare a popririi.**

(8) Odată cu cererea de suspendare prevăzută la alin. (7) debitorul trebuie să indice bunurile libere de orice sarcini, oferite în vederea sechestrării, sau alte garanții prevăzute de lege, la nivelul sumei pentru care s-a început executarea silită,

(9) Dispozițiile alin. (8) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor deja sechestrate de **organul fiscal** acoperă valoarea creanței pentru care s-a început executarea silită prin poprire.

(10) În situația în care la expirarea perioadei pentru care s-a aprobat suspendarea executării silite prin poprire creanțele fiscale nu au fost stinse în întregime, organul fiscal competent pentru administrarea acestor creanțe procedează la valorificarea garanțiilor prevăzute la alin. (8).

ARTICOLUL 213

Încetarea executării silite și ridicarea măsurilor de executare silită

(1) Executarea silită încetează dacă:

- a) s-au stins integral obligațiile fiscale prevăzute în titlul executoriu, inclusiv obligațiile de plată accesorii, cheltuielile de executare și orice alte sume stabilite în sarcina debitorului, potrivit legii;
 - b) a fost desființat titlul executoriu;
 - c) în alte cazuri prevăzute de lege.
- (2) Măsurile de executare silită aplicate în condițiile prezentului cod se ridică prin decizie întocmită în cel mult două zile de la data la care a încetat executarea silită, de către organul de executare. Nerespectarea termenului atrage răspunderea potrivit art. 342 alin. (2).
- (3) În măsura în care creanțele fiscale înscrise în titluri executorii se sting prin plată, prin poprire sau prin alte modalități prevăzute de prezentul cod, sechestrile aplicate pe acele titluri asupra bunurilor, cu valoare mai mică sau egală cu suma creanțelor fiscale astfel stinse, se ridică, prin decizie întocmită de organul de executare, în cel mult două zile de la data stingerii.
- (4) Organul de executare ridică poprirea bancară pentru sumele care depășesc quantumul creanțelor înscrise în adresa de înființare a popririi în situația în care, din informațiile comunicate de bănci rezultă că sumele indisponibilizate în favoarea organului de executare acoperă creanțele fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi și sunt îndeplinite condițiile pentru realizarea creanței.
- (5) Poprirea bancară se ridică și în situația în care organul de executare constată că poprirea a rămas fără obiect.

ARTICOLUL 214

Suspendarea executării silite în cazul depunerii unei scrisori de garanție

- (1) În cazul contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanțe fiscale, executarea silită se suspendă sau nu începe pentru obligațiile fiscale contestate dacă **debitorul** depune la organul fiscal competent o **scrisoare de garanție** la nivelul obligațiilor fiscale contestate. Valabilitatea scrisorii de **garanție** trebuie să fie de minimum 6 luni de la data emiterii.
- (2) În situația în care pe perioada de valabilitate a scrisorii de **garanție** contestația este respinsă, în totalitate sau în parte, organul fiscal execută garanția în ultima zi de valabilitate a acesteia dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
- a) **debitorul** nu plătește obligațiile fiscale pentru care s-a respins contestația;
 - b) **debitorul** nu depune o nouă scrisoare de **garanție**;
 - c) instanța judecătorească nu a dispus, prin hotărâre executorie, suspendarea executării actului administrativ fiscal potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.
- (3) Scrisoarea de **garanție** rămâne fără obiect în următoarele situații:
- a) contestația a fost admisă, în totalitate;
 - b) actul administrativ fiscal contestat a fost desființat, în totalitate, de către organul de soluționare a contestației;
 - c) actul administrativ fiscal a fost anulat, în totalitate, de către organul fiscal emitent, potrivit legii;
 - d) instanța judecătorească admite, prin hotărâre executorie, cererea **debitorului** de suspendare a executării actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.
- (4) Pe toată perioada suspendării executării silite potrivit prezentului articol, creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării nu se sting, cu excepția situației în care contribuabilul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 148 alin. (7).

SECȚIUNEA a 2-a

Executarea silită prin poprire

ARTICOLUL 215

Executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor

- (1) Sunt supuse executării silite prin poprire orice sume urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești în lei și în valută, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, deținute și/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terțe persoane sau pe care aceștia le vor datora și/sau deține în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

(2) Sumele reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte nu sunt supuse executării silite prin poprire, în cazul în care împotriva beneficiarului acestora a fost pornită procedura executării silite.

(3) În cazul sumelor urmăribile reprezentând venituri și disponibilități în valută, băncile sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimțământul titularului de cont, la cursul de schimb afișat de acestea pentru ziua respectivă.

(4) Sumele ce reprezintă venituri bănești ale debitorului persoană fizică, realizate ca angajat, pensiile de orice fel, precum și ajutoarele sau indemnizațiile cu destinație specială sunt supuse urmării numai în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă.

(5) Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înființează de către organul de executare, printr-o adresă care **se comunică** terțului poprit, **cu respectarea termenului prevăzut la art. 209 și cu** înștiințarea debitorului despre înființarea popririi.

(6) Poprirea nu este supusă validării.

(7) Poprirea înființată anterior, ca măsură asigurătorie, devine executorie prin comunicarea copiei certificate de pe titlul executoriu, făcută terțului poprit, și înștiințarea despre aceasta a debitorului.

(8) Poprirea se consideră înființată din momentul primirii adresei de înființare de către terțul poprit. În acest sens, terțul poprit este obligat să înregistreze atât ziua, cât și ora primirii adresei de înființare a popririi.

(9) După înființarea popririi, terțul poprit este obligat:

a) să plătească, de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal, suma reținută și cuvenită, în contul indicat de organul de executare;

b) să indisponibilizeze bunurile mobile necorporale poprite, înștiințând despre aceasta organul de executare.

(10) În situația în care, la data comunicării adresei de înființare a popririi, terțul poprit nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit sau nu va datora în viitor asemenea sume în temeiul unor raporturi juridice existente, **înștiințează** despre acest fapt organul de executare în termen de 5 zile de la primirea adresei de înființare a popririi.

(11) În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulți creditori, terțul poprit **anunță** în scris despre aceasta pe creditori și **procedează** la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferință prevăzute la art. 237.

(12) Pentru stingerea creanțelor fiscale, debitorii titulari de conturi bancare pot fi urmăriți prin poprire asupra sumelor din conturile bancare, prevederile alin. (5) aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, prin excepție de la art. 209 alin. (1), poprirea nu poate fi înființată înainte de împlinirea unui termen de 30 de zile de la data comunicării somației.

(13) În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării băncii, potrivit alin. (12), sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate în limita sumei necesare pentru realizarea obligației ce se execută silit, astfel cum aceasta rezultă din adresa de înființare a popririi.

(14) Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii adresei de înființare a popririi asupra disponibilităților bănești, băncile nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, și nu acceptă alte plăți din conturile acestora până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi, cu excepția:

a) sumelor necesare plății drepturilor salariale, inclusiv a impozitelor și contribuțiilor aferente acestora, reținute la sursă, dacă, potrivit declarației pe propria răspundere a debitorului sau reprezentantului său legal, rezultă că debitorul nu deține alte disponibilități bănești;

b) sumelor necesare plății accizelor de către antrepozitarii autorizați. În acest caz, debitorul prezintă unității bancare odată cu dispoziția de plată și copia certificată, conform cu originalul, a autorizației de antrepozitar;

c) sumelor necesare plății accizelor, în numele antrepozitarilor autorizați, de către cumpărătorii de produse energetice;

d) sumelor necesare plății **obligațiilor fiscale** de care depinde menținerea valabilității înlesnirii. În acest caz, debitorul va prezenta unității bancare odată cu dispoziția de plată și copia certificată, conform cu originalul, a documentului prin care s-a aprobat înlesnirea la plată.

(15) Pe perioada popririi asiguratōrii, bāncile acceptā plāți din conturile debitorilor dispuse pentru stingerea sumelor prevāzute la alin. (13), precum și pentru stingerea obligațiilor fiscale aferente bugetelor administrate de organul fiscal care a înființat poprirea.

(16) Încālcarea prevederilor alin. (9), (11), (13), (14) și (18) atrage nulitatea oricārei plāți.

(17) În cazul în care executarea silitā este suspendatā ori încetează, potrivit legii, organul de executare înștiințează de îndatā, în scris, bāncile ori, dupā caz, terțul poprit pentru sistarea, temporarā, totalā sau parțialā a indisponibilizării conturilor și reținerilor. În caz contrar banca este obligatā sā procedeze potrivit dispozițiilor alin. (13) și (14).

(18) În situația în care titlurile executorii nu pot fi onorate în aceeași zi, bāncile **urmāresc** executarea acestora din încasările zilnice realizate în contul debitorului.

(19) Dispozițiile alin. (11) se aplicā în mod corespunzător.

ARTICOLUL 216

Executarea silitā a terțului poprit

(1) Dacă terțul poprit înștiințează organul de executare cā nu datorează vreo sumā de bani debitorului urmārit, precum și în cazul în care se invocā alte neregularități privind înființarea popririi, instanța judecătoreascā în a cārei razā teritorialā se aflā domiciliul sau sediul terțului poprit, la cererea organului de executare ori a altei părți interesate, pe baza probelor administrate, **dispune cu privire la** menținerea sau desființarea popririi.

(2) Judecata se face de urgență și cu precādere.

(3) Pe baza hotārării de menținere a popririi, care constituie titlu executoriu, organul de executare poate începe executarea silitā a terțului poprit, în condițiile prezentului cod.

SECȚIUNEA a 3-a

Executarea silitā a bunurilor mobile

ARTICOLUL 217

Executarea silitā a bunurilor mobile

(1) Sunt supuse executării silite orice bunuri mobile ale debitorului, cu excepțiile prevāzute de lege.

(2) În cazul debitorului persoanā fizicā nu pot fi supuse executării silite, fiind necesare vieții și muncii debitorului, precum și familiei sale:

a) bunurile mobile de orice fel care servesc la continuarea studiilor și la formarea profesionalā, precum și cele strict necesare exercitării profesiei sau a altei ocupații cu caracter permanent, inclusiv cele necesare desfășurării activității agricole, cum sunt uneltele, semințele, îngrășămintele, furajele și animalele de producție și de lucru;

b) bunurile strict necesare uzului personal sau casnic al debitorului și familiei sale, precum și obiectele de cult religios, dacā nu sunt mai multe de același fel;

c) alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de douā luni, iar dacā debitorul se ocupā exclusiv cu agricultura, alimentele strict necesare pānā la noua recoltā;

d) combustibilul necesar debitorului și familiei sale pentru încălzit și pentru prepararea hranei, socotit pentru 3 luni de iarnā;

e) obiectele necesare persoanelor cu handicap sau destinate îngrijirii persoanelor bolnave;

f) bunurile declarate neurmāribile prin alte dispoziții legale.

(3) Bunurile debitorului persoanā fizicā necesare desfășurării activității **profesionale** nu sunt exceptate de la executare silitā.

(4) Executarea silitā a bunurilor mobile se face prin sechestrarea și valorificarea acestora, chiar dacā acestea se aflā la un terț. Sechestrul se instituie printr-un proces-verbal.

(5) Pentru bunurile mobile anterior sechestrate ca măsurā asiguratōrie nu este necesarā o nouā sechestrare.

(6) Executorul fiscal, la începerea executării silite, este obligat sā verifice dacā bunurile prevāzute la alin. (5) se găsesc la locul aplicării sechestrului și dacā nu au fost substituite sau degradate, precum și sā sechestreze alte bunuri ale debitorului, în cazul în care cele gāsitate la verificare nu sunt suficiente pentru stingerea creanței.

(7) Bunurile nu **se sechestrează** dacă prin valorificarea acestora nu s-ar putea acoperi decât cheltuielile executării silită.

(8) Prin sechestrul înființat asupra bunurilor mobile, creditorul fiscal dobândește un drept de gaj care conferă acestuia în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de gaj în sensul prevederilor dreptului comun.

(9) De la data întocmirii procesului-verbal de sechestr, bunurile sechestrate sunt indisponibilizate. Cât timp durează executarea silită debitorul nu poate dispune de aceste bunuri decât cu aprobarea dată, potrivit legii, de organul competent. Nerespectarea acestei interdicții atrage răspunderea, potrivit legii, a celui în culpă.

(10) Actele de dispoziție care ar interveni ulterior indisponibilizării prevăzute la alin. (9) sunt lovite de nulitate absolută.

(11) În cazurile în care nu au fost luate măsuri asigurătorii pentru realizarea integrală a creanței fiscale și la începerea executării silită se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituie sau sustragere de la urmărirea a bunurilor urmăribile ale debitorului, sechestrarea lor va fi aplicată odată cu comunicarea somației.

ARTICOLUL 218

Procesul-verbal de sechestr

(1) Procesul-verbal de sechestr **cuprinde**:

a) denumirea organului de executare, indicarea locului, a datei și a orei când s-a făcut sechestrul;

b) numele și prenumele executorului fiscal care aplică sechestrul, numărul legitimației și al delegației;

c) numărul dosarului de executare, data și numărul de înregistrare a somației, precum și titlul executoriu în baza căruia se face executarea silită;

d) temeiul legal în baza căruia se face executarea silită;

e) sumele datorate pentru a căror executare silită se aplică sechestrul, inclusiv cele reprezentând **obligatii fiscale accesorii**, precum și actul normativ în baza căruia a fost stabilită obligația **fiscală** de plată;

f) numele, prenumele și domiciliul debitorului persoană fizică ori, în lipsa acestuia, ale persoanei majore ce locuiește împreună cu debitorul sau denumirea și sediul debitorului, numele, prenumele și domiciliul altor persoane majore care au fost de față la aplicarea sechestrului, precum și alte elemente de identificare a acestor persoane;

g) descrierea bunurilor mobile sechestrate și indicarea valorii estimative a fiecăruia, după aprecierea executorului fiscal, pentru identificarea și individualizarea acestora, menționându-se starea de uzură și eventualele semne particulare ale fiecărui bun, precum și dacă s-au luat măsuri spre neschimbare, cum sunt punerea de sigilii, custodia ori ridicarea de la locul unde se află, sau de administrare ori conservare a acestora, după caz;

h) mențiunea că evaluarea **urmează a se** face înaintea începerii procedurii de valorificare, în cazul în care executorul fiscal nu a putut evalua bunul deoarece acesta necesită cunoștințe de specialitate;

i) mențiunea făcută de debitor privind existența sau inexistența unui drept de gaj, ipotecă ori privilegiu, după caz, constituit în favoarea unei alte persoane pentru bunurile sechestrate;

j) numele, prenumele și adresa persoanei căreia i s-au lăsat bunurile, precum și locul de depozitare a acestora, după caz;

k) eventualele obiecții făcute de persoanele de față la aplicarea sechestrului;

l) mențiunea că, în cazul în care în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestr debitorul nu plătește obligațiile fiscale, se **procedează** la valorificarea bunurilor sechestrate;

m) semnătura executorului fiscal care a aplicat sechestrul și a tuturor persoanelor care au fost de față la sechestrare. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau nu vrea să semneze, executorul fiscal menționează această împrejurare.

(2) Câte un exemplar al procesului-verbal de sechestr se predă debitorului sub semnătură sau i se comunică la domiciliul ori sediul acestuia, precum și, atunci când este cazul, custodelui, acesta din urmă semnând cu mențiunea de primire a bunurilor în păstrare.

(3) În vederea valorificării organul de executare este obligat să verifice dacă bunurile sechestrate se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestr, precum și dacă nu au fost substituite sau degradate.

(4) Când bunurile sechestrate găsite cu ocazia verificării nu sunt suficiente pentru realizarea creanței fiscale, organul de executare **efectuează** investigațiile necesare pentru identificarea și urmărirea altor bunuri ale debitorului.

(5) Dacă se constată că bunurile nu se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestru sau dacă au fost substituite sau degradate, executorul fiscal încheie proces-verbal de constatare. Pentru bunurile găsite cu prilejul investigațiilor efectuate conform alin. (4) se încheie procesul-verbal de sechestru.

(6) Dacă se sechestrează și bunuri gajate pentru garantarea creanțelor altor creditori, organul de executare **trimite** și acestora câte un exemplar din procesul-verbal de sechestru.

(7) Executorul fiscal care constată că bunurile fac obiectul unui sechestru anterior **consemnează** aceasta în procesul-verbal, la care **anexează** o copie de pe procesele-verbale de sechestru respective. Prin același proces-verbal executorul fiscal **declară** sechestrate, când este necesar, și alte bunuri pe care le **identifică**.

(8) Bunurile înscrise în procesele-verbale de sechestru încheiate anterior se consideră sechestrate și în cadrul noii executări silite.

(9) În cazul în care executorul fiscal constată că în legătură cu bunurile sechestrate s-au săvârșit fapte care pot constitui infracțiuni **consemnează** aceasta în procesul-verbal de sechestru și **sesizează** de îndată organele de urmărire penală competente.

ARTICOLUL 219

Custodele

(1) Bunurile mobile sechestrate **pot fi** lăsate în custodia debitorului, a creditorului sau a altei persoane desemnate de organul de executare sau de executorul fiscal, după caz, ori **pot fi** ridicate și depozitate de către acesta. Atunci când bunurile sunt lăsate în custodia debitorului sau a altei persoane desemnate conform legii și când se constată că există pericol de substituire ori de degradare, executorul fiscal poate aplica sigiliul asupra bunurilor.

(2) În cazul în care bunurile sechestrate constau în sume de bani în lei sau în valută, titluri de valoare, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase, obiecte de artă, colecții de valoare, acestea se ridică și se depun, cel târziu a doua zi lucrătoare, la unitățile specializate.

(3) Cel care primește bunurile în custodie **semnează** procesul-verbal de sechestru.

(4) În cazul în care custodele este o altă persoană decât debitorul sau creditorul, organul de executare îi **stabilește** acestuia o remunerație ținând seama de activitatea depusă.

ARTICOLUL 220

Înlocuirea bunurilor sechestrate

La solicitarea debitorului, organul fiscal poate înlocui sechestrul asupra unui **bun** cu sechestrul asupra altui **bun** și numai dacă bunul oferit în vederea sechestrării este liber de orice sarcini. Dispozițiile art. 206 alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător.

SECȚIUNEA a 4-a

Executarea silită a bunurilor imobile

ARTICOLUL 221

Executarea silită a bunurilor imobile

(1) Sunt supuse executării silite bunurile imobile proprietate a debitorului. În situația în care debitorul deține bunuri în proprietate comună cu alte persoane, executarea silită **se întinde** numai asupra bunurilor atribuite debitorului în urma partajului judiciar, respectiv asupra sultei.

(2) Executarea silită imobiliară se întinde deplin drept și asupra bunurilor accesorii bunului imobil, prevăzute de Codul civil. Bunurile accesorii nu pot fi urmărite decât odată cu imobilul.

(3) În cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spațiul minim locuit de debitor și familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare.

(4) Dispozițiile alin. (3) nu sunt aplicabile în cazurile în care executarea silită se face pentru stingerea creanțelor fiscale rezultate din săvârșirea de infracțiuni.

(5) Executorul fiscal care aplică sechestrul încheie un proces-verbal de sechestru, dispozițiile art. 217 alin.

(9), (10) și (11), art. 218 alin. (1) și (2) și art. 220 fiind aplicabile.

(6) Sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile în temeiul alin. (5) constituie ipotecă legală.

(7) Dreptul de ipotecă conferă creditorului fiscal în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de ipotecă, în sensul prevederilor dreptului comun.

(8) Pentru bunurile imobile sechestrate organul de executare care a instituit sechestrul va solicita de îndată biroului de carte funciară efectuarea inscripției ipotecare, anexând un exemplar al procesului-verbal de sechestrul.

(9) Biroul de carte funciară comunică organelor de executare, la cererea acestora, în termen de 10 zile, celelalte drepturi reale și sarcini care grevează imobilul urmărit, precum și titularii acestora, care **trebuie** înștiințați de către organul de executare și chemați la termenele fixate pentru vânzarea bunului imobil și distribuirea prețului.

(10) Creditorii debitorului, alții decât titularii drepturilor menționate la alin. (9), sunt obligați ca, în termen de 30 de zile de la înscrierea procesului-verbal de sechestrul al bunului imobil în evidențele de publicitate imobiliară, să comunice în scris organului de executare titlurile pe care le au pentru bunul imobil respectiv.

ARTICOLUL 222

Instituirea administratorului-sechestrul

(1) La instituirea sechestrului și în tot cursul executării silite, organul de executare poate numi un administrator-sechestrul, dacă această măsură este necesară pentru administrarea imobilului urmărit, a chiriilor, a arendeii și a altor venituri obținute din administrarea acestuia, inclusiv pentru apărarea în litigii privind imobilul respectiv.

(2) Administrator-sechestrul poate fi numit creditorul, debitorul ori altă persoană fizică sau juridică.

(3) Administratorul-sechestrul **consemnează** veniturile încasate potrivit alin. (1) la unitățile abilitate și **depune** recipisa la organul de executare.

(4) Când administrator-sechestrul este numită o altă persoană decât creditorul sau debitorul, organul de executare îi **fixează** o remunerație ținând seama de activitatea depusă.

(5) Ori de câte ori este necesar, administratorul-sechestrul este obligat să prezinte organului de executare situația veniturilor și a cheltuielilor făcute cu administrarea bunului imobil sechestrul.

ARTICOLUL 223

Suspendarea executării silite a bunurilor imobile

(1) După primirea procesului-verbal de sechestrul, debitorul poate solicita organului de executare, în termen de 15 zile de la comunicare, să îi aprobe ca plata integrală a creanțelor fiscale să se facă din veniturile bunului imobil urmărit sau din alte venituri ale sale pe timp de cel mult 6 luni.

(2) De la data aprobării cererii debitorului, executarea silită începută asupra bunului imobil se suspendă.

(3) Pentru motive temeinice organul de executare poate relua executarea silită imobiliară înainte de expirarea termenului de 6 luni.

(4) Dacă debitorul persoană juridică căruia i s-a aprobat suspendarea conform prevederilor alin. (2) se sustrage ulterior de la executare silită sau își provoacă insolvabilitatea, **sunt aplicabile** în mod corespunzător prevederile art. 25.

SECȚIUNEA a 5-a

Executarea silită a altor bunuri

ARTICOLUL 224

Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini

(1) Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini, care sunt ale debitorului, se efectuează în conformitate cu prevederile prezentului cod privind bunurile imobile.

(2) Pentru executarea silită a recoltelor și a fructelor culese sunt aplicabile prevederile prezentului cod privind bunurile mobile.

(3) Organul de executare **hotărăște**, după caz, valorificarea fructelor neculese sau a recoltelor așa cum sunt prinse de rădăcini sau după ce vor fi culese.

ARTICOLUL 225

Executarea silită a unui ansamblu de bunuri

- (1) Bunurile mobile și/sau imobile, proprietate a debitorului, pot fi valorificate individual și/sau în ansamblu dacă organul de executare apreciază că astfel acestea pot fi vândute în condiții mai avantajoase.
- (2) Organul de executare își poate schimba opțiunea în orice fază a executării, cu reluarea procedurii.
- (3) Pentru executarea silită a bunurilor prevăzute la alin. (1) organul de executare **procedează** la sechestrarea acestora, potrivit prevederilor prezentului cod.
- (4) Prevederile secțiunii a 3-a privind executarea silită a bunurilor mobile și ale secțiunii a 4-a privind executarea silită a bunurilor imobile, precum și ale art. 232 privind plata în rate se aplică în mod corespunzător.

SECȚIUNEA a 6-a Valorificarea bunurilor

ARTICOLUL 226

Valorificarea bunurilor sechestrate

- (1) În cazul în care creanța fiscală nu este stinsă în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestrare, se **procedează**, fără efectuarea altei formalități, la valorificarea bunurilor sechestrate, cu excepția situațiilor în care, potrivit legii, s-a dispus desființarea sechestrului sau suspendarea executării silite.
- (2) Pentru a realiza executarea silită cu rezultate cât mai avantajoase, ținând seama atât de interesul legitim și imediat al creditorului, cât și de drepturile și obligațiile debitorului urmărit, organul de executare **procedează** la valorificarea bunurilor sechestrate în una dintre modalitățile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare și care, față de datele concrete ale cauzei, se dovedește a fi mai eficientă.
- (3) În sensul alin. (2) organul de executare competent **procedează** la valorificarea bunurilor sechestrate prin:
 - a) înțelegerea părților;
 - b) vânzare în regim de consignație a bunurilor mobile;
 - c) vânzare directă;
 - d) vânzare la licitație;
 - e) alte modalități admise de lege, inclusiv valorificarea bunurilor prin case de licitații, agenții imobiliare sau societăți de brokeraj, după caz.
- (4) Dacă au fost sechestrate bunuri perisabile sau supuse degradării, acestea pot fi vândute în regim de urgență. Evaluarea și valorificarea acestor bunuri se **efectuează** de către organele fiscale, la prețul pieței. **În cazul creanțelor administrate de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, procedura de evaluare și valorificare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice, la propunerea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.
- (5) Dacă din cauza unei contestații sau a unei învoielii între părți data, locul sau ora vânzării directe sau la licitație a fost schimbată de organul de executare, se **efectuează** alte publicații și anunțuri, potrivit art.229.
- (6) Vânzarea bunurilor sechestrate se face numai către persoane fizice sau juridice care nu au obligații fiscale restante.

ARTICOLUL 227

Valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților

- (1) Valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților se realizează de debitorul însuși, cu acordul organului de executare, astfel încât să se asigure o recuperare corespunzătoare a creanței fiscale. Debitorul este obligat să prezinte în scris organului de executare propunerile ce i s-au făcut și nivelul de acoperire a creanțelor fiscale, indicând numele și adresa potențialului cumpărător, precum și termenul în care acesta din urmă va achita prețul propus.
- (2) Prețul propus de cumpărător și acceptat de organul de executare nu poate fi mai mic decât prețul de evaluare.
- (3) Organul de executare, după analiza propunerilor prevăzute la alin. (1), **comunică** aprobarea indicând termenul și contul bugetar în care prețul bunului **trebuie plătit** de cumpărător.
- (4) Indisponibilizarea prevăzută la art. 217 alin. (9) și (10) se ridică după creditarea contului bugetar menționat la alin. (3).

ARTICOLUL 228

Valorificarea bunurilor prin vânzare directă

- (1) Valorificarea bunurilor prin vânzare directă se poate realiza în următoarele cazuri:
- a) pentru bunurile prevăzute la art. 226 alin. (4);
 - b) înaintea începerii procedurii de valorificare prin licitație, dacă se recuperează integral creanța fiscală;
 - c) după finalizarea unei licitații, dacă bunul/bunurile sechestrate nu au fost vândute și se oferă cel puțin prețul de evaluare.
- (2) Vânzarea directă se realizează prin încheierea unui proces-verbal care constituie titlu de proprietate.
- (3) În cazul în care organul de executare înregistrează în condițiile prevăzute la alin. (1) mai multe cereri, **vinde** bunul persoanei care oferă cel mai mare preț față de prețul de evaluare.
- (4) Vânzarea directă a bunurilor se face chiar dacă se prezintă un singur cumpărător.

ARTICOLUL 229

Vânzarea bunurilor la licitație

- (1) Pentru valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare la licitație organul de executare este obligat să efectueze publicitatea vânzării cu cel puțin 10 zile înainte de data fixată pentru desfășurarea licitației.
- (2) Publicitatea vânzării se realizează prin afișarea anunțului privind vânzarea la sediul organului de executare, al primăriei în a cărei rază teritorială se află bunurile sechestrate, la sediul și domiciliul debitorului, la locul vânzării, dacă acesta este altul decât cel unde se află bunurile sechestrate, pe imobilul scos la vânzare, în cazul vânzării bunurilor imobile, și prin anunțuri într-un cotidian național de largă circulație, într-un cotidian local, în pagina de internet sau, după caz, în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, precum și prin alte modalități prevăzute de lege.
- (3) Despre data, ora și locul licitației **trebuie** înștiințați și debitorul, custodele, administratorul-sechestru, precum și titularii drepturilor reale și ai sarcinilor care grevează bunul urmărit.
- (4) Anunțul privind vânzarea cuprinde următoarele elemente:
- a) denumirea organului fiscal emitent;
 - b) data la care a fost emis;
 - c) numele și semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului fiscal emitent;
 - d) numărul dosarului de executare silită;
 - e) bunurile care se oferă spre vânzare și descrierea lor sumară;
 - f) prețul de evaluare ori prețul de pornire a licitației, în cazul vânzării la licitație, pentru fiecare bun oferit spre vânzare;
 - g) indicarea, dacă este cazul, a drepturilor reale și a privilegiilor care grevează bunurile;
 - h) data, ora și locul vânzării;
 - i) invitația, pentru toți cei care pretind vreun drept asupra bunurilor, să înștiințeze despre aceasta organul de executare înainte de data stabilită pentru vânzare;
 - j) invitația către toți cei interesați în cumpărarea bunurilor să se prezinte la termenul de vânzare la locul fixat în acest scop și până la acel termen să prezinte oferte de cumpărare;
 - k) mențiunea că ofertanții sunt obligați să depună în cazul vânzării la licitație, până la termenul prevăzut la alin. (7), o taxă de participare ori o scrisoare de garanție, reprezentând 10% din prețul de pornire a licitației;
 - l) mențiunea că toți cei interesați în cumpărarea bunurilor trebuie să prezinte dovada emisă de organele fiscale că nu au obligații fiscale restante;
 - m) data afișării publicației de vânzare;
 - n) obligații ce revin cumpărătorului potrivit prevederilor legale speciale, cum ar fi obligațiile de mediu;**
 - o) alte informații de interes pentru cumpărător, dacă sunt cunoscute de organul fiscal.**
- (5) Licitația se ține la locul unde se află bunurile sechestrate sau la locul stabilit de organul de executare, după caz.
- (6) Debitorul este obligat să permită ținerea licitației în spațiile pe care le deține, dacă sunt adecvate acestui scop.

(7) Pentru participarea la licitație ofertanții depun, cu cel puțin o zi înainte de data licitației, următoarele documente:

a) oferta de cumpărare;

b) dovada plății taxei de participare sau a constituirii garanției sub forma scrisorii de garanție, potrivit alin. (14) ori (15);

c) împuternicirea persoanei care îl reprezintă pe ofertant;

d) pentru persoanele juridice de naționalitate română, copie de pe certificatul unic de înregistrare eliberat de oficiul registrului comerțului;

e) pentru persoanele juridice străine, actul de înmatriculare tradus în limba română;

f) pentru persoanele fizice române, copie de pe actul de identitate;

g) pentru persoanele fizice străine, copie de pe actul de identitate/pașaport.

(8) Ofertele de cumpărare pot fi depuse direct sau transmise prin poștă. Nu se admit oferte telefonice, telegrafice, transmise prin telex sau telefax.

(9) Persoanele înscrise la licitație se pot prezenta și prin mandatar care trebuie să își justifice calitatea prin procură specială autentică. Debitorul nu **poate** licita nici personal, nici prin persoană interpusă.

(10) În cazul plății taxei de participare la licitație prin decontare bancară sau prin mandat poștal, executorul fiscal **verifică**, la data ținerii licitației, creditarea contului curent general al Trezoreriei Statului indicat de organul de executare pentru virarea acesteia.

(11) Prețul de pornire a licitației este prețul de evaluare pentru prima licitație, diminuat cu 25% pentru a doua licitație și cu 50% pentru **următoarele licitații**.

(12) Licitația începe de la cel mai mare preț din ofertele de cumpărare scrise, dacă acesta este superior celui prevăzut la alin. (11), iar în caz contrar **începe** de la acest din urmă preț.

(13) Adjudecarea se face în favoarea participantului care a oferit cel mai mare preț, dar nu mai puțin decât prețul de pornire. În cazul prezentării unui singur ofertant la licitație, comisia poate să îl declare adjudecatar dacă acesta oferă cel puțin prețul de pornire a licitației.

(14) Taxa de participare reprezintă 10% din prețul de pornire a licitației și se plătește în lei la unitatea teritorială a Trezoreriei Statului. În termen de 5 zile de la data întocmirii procesului-verbal de licitație, organul fiscal **restituie** taxa de participare participanților care au depus oferte de cumpărare și care nu au fost declarați adjudecatari, iar în cazul adjudecării, taxa se reține în contul prețului. Taxa de participare nu se restituie ofertanților care nu s-au prezentat la licitație, celui care a refuzat încheierea procesului-verbal de adjudecare, precum și adjudecatarului care nu a plătit prețul. Taxa de participare care nu se restituie se face venit la bugetul de stat, cu excepția cazului în care executarea silită este organizată de organele **fiscale ale autorităților administrației publice locale**, caz în care taxa de participare se face venit la bugetele locale.

(15) Pentru participarea la licitație, ofertanții pot constitui și garanții, în condițiile legii, sub forma scrisorii de garanție.

(16) Scrisoarea de **garanție**, constituită în condițiile alin. (15), se valorifică de organul de executare în cazul în care ofertantul este declarat adjudecatar și/sau în situațiile prevăzute la alin. (14) teza a treia.

ARTICOLUL 230

Comisia de licitație

(1) Vânzarea la licitație a bunurilor sechestrate este organizată de o comisie condusă de un președinte.

(2) Comisia de licitație este constituită din 3 persoane desemnate de **conducătorul organului fiscal**.

(3) Comisia de licitație verifică și analizează documentele de participare și afișează la locul licitației, cu cel puțin o oră înainte începerii acesteia, lista cuprinzând ofertanții care au depus documentația completă de participare.

(4) Ofertanții se identifică după numărul de ordine de pe lista de participare, după care președintele comisiei anunță obiectul licitației, precum și modul de desfășurare a acesteia.

(5) La termenele fixate pentru ținerea licitației executorul fiscal **dă citire** mai întâi anunțului de vânzare și apoi ofertelor scrise primite până la data prevăzută la art. 229 alin. (7).

(6) Dacă la prima licitație nu s-au prezentat ofertanți sau nu s-a obținut cel puțin prețul de pornire a licitației conform art. 229 alin. (11), organul de executare **fixează** un termen în cel mult 30 de zile, în vederea ținerii celei de-a doua licitații.

- (7) În cazul în care nu s-a obținut prețul de pornire nici la a doua licitație ori nu s-au prezentat ofertanți, organul de executare **fixează** un termen în cel mult 30 de zile, în vederea ținerii celei de-a treia licitații.
- (8) La a treia licitație creditorii urmăritori sau intervenienți nu pot să adjucece bunurile oferite spre vânzare la un preț mai mic de 50% din prețul de evaluare.
- (9) Pentru fiecare termen de licitație **se efectuează** o nouă publicitate a vânzării, conform prevederilor art.229.
- (10) După licitarea fiecărui bun se **întocmește** un proces-verbal privind desfășurarea și rezultatul licitației.
- (11) În procesul-verbal prevăzut la alin. (10) se **menționează**, pe lângă elementele prevăzute la art. 40 alin. (2), și următoarele: **datele de identificare ale cumpărătorului**, precum și domiciliul fiscal al acestuia; numărul dosarului de executare silită; indicarea bunurilor adjudecate, a prețului la care bunul a fost adjudecat și a taxei pe valoarea adăugată, dacă este cazul; toți cei care au participat la licitație și sumele oferite de fiecare participant, precum și, dacă este cazul, menționarea situațiilor în care vânzarea nu s-a realizat.

ARTICOLUL 231

Adjudecarea

- (1) După adjudecarea bunului adjudecatarul este obligat să plătească prețul, diminuat cu contravaloarea taxei de participare, în lei, în numerar la o unitate a Trezoreriei Statului sau prin decontare bancară, în cel mult 5 zile de la data adjudecării.
- (2) Dacă adjudecatarul nu plătește prețul, licitația **se reia** în termen de 10 zile de la data adjudecării. În acest caz, adjudecatarul este obligat să plătească cheltuielile prilejuite de noua licitație și, în cazul în care prețul obținut la noua licitație este mai mic, diferența de preț. Adjudecatarul **poate** să achite prețul oferit inițial și să facă dovada achitării acestuia până la termenul prevăzut la art. 229 alin. (7), caz în care este obligat numai la plata cheltuielilor cauzate de noua licitație.
- (3) Cu sumele încasate din eventuala diferență de preț, percepute în temeiul alin. (2), **se sting** creanțele fiscale înscrise în titlul executoriu în baza căruia s-a început executarea silită.
- (4) Dacă la următoarea licitație bunul nu a fost vândut, fostul adjudecatar este obligat să plătească toate cheltuielile prilejuite de urmărirea acestuia.
- (5) Suma reprezentând diferența de preț și/sau cheltuielile prevăzute la alin. (1) și (4) se stabilesc de organul de executare, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod. Contestarea procesului-verbal se face potrivit procedurii prevăzute la **Titlul VIII**.
- (6) Termenul prevăzut la alin. (1) se aplică și în cazul valorificării conform înțelegerii părților sau prin vânzare directă.

ARTICOLUL 232

Plata în rate

- (1) În cazul vânzării la licitație a bunurilor imobile cumpărătorii pot solicita plata prețului în rate, în cel mult 12 rate lunare, cu un avans de minimum 50% din prețul de adjudecare a bunului imobil și cu plata unei dobânzi sau majorări de întârziere, după caz, stabilite conform prezentului cod. Organul de executare **stabilește** condițiile și termenele de plată a prețului în rate.
- (2) Cumpărătorul nu **poate** înstrăina bunul imobil decât după plata prețului în întregime și a dobânzii sau majorării de întârziere stabilite.
- (3) În cazul neplății avansului prevăzut la alin. (1), dispozițiile art. 231 se aplică în mod corespunzător.
- (4) Suma reprezentând dobânda sau majorarea de întârziere, după caz, nu stinge creanțele fiscale pentru care s-a început executarea silită și constituie venit al bugetului **de stat sau local, după caz**.
- (5) Pentru creanțele fiscale ce fac obiectul stingerii prin executare silită potrivit prezentului articol, adjudecatarul devine debitorul acestora și îl înlocuiește pe vechiul debitor de la data procesului verbal de adjudecare.**

ARTICOLUL 233

Procesul-verbal de adjudecare

- (1) În cazul vânzării bunurilor imobile, organul de executare **încheie** procesul-verbal de adjudecare, în termen de cel mult 5 zile de la plata în întregime a prețului sau a avansului prevăzut la art. 232 alin. (1), dacă bunul a

fost vândut cu plata în rate. Procesul-verbal de adjudecare constituie titlu de proprietate, transferul dreptului de proprietate operând la data încheierii acestuia. Un exemplar al procesului-verbal de adjudecare a bunului imobil **se transmite**, în cazul vânzării cu plata în rate, biroului de carte funciară pentru a înscrie interdicția de înstrăinare și grevare a bunului până la plata integrală a prețului și a dobânzii sau majorării de întârziere, după caz, stabilite pentru imobilul transmis, pe baza căruia se face înscrierea în cartea funciară.

(2) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (1) **cuprinde**, pe lângă elementele prevăzute la art. 40 alin. (2), și următoarele mențiuni:

a) numărul dosarului de executare silită;

b) numărul și data procesului-verbal de desfășurare a licitației;

c) **datele de identificare ale** cumpărătorului;

d) codul de identificare fiscală a debitorului;

e) prețul la care s-a adjudecat bunul și taxa pe valoarea adăugată, dacă este cazul;

f) modalitatea de plată a diferenței de preț în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate;

g) datele de identificare a bunului;

h) mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate și că poate fi înscris în cartea funciară;

i) mențiunea că pentru creditor procesul-verbal de adjudecare constituie documentul pe baza căruia se emite titlu executoriu împotriva cumpărătorului care nu plătește diferența de preț, în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata prețului în rate;

j) semnătura cumpărătorului sau a reprezentantului său legal, după caz.

(3) În cazul în care cumpărătorul căruia i s-a încuviințat plata prețului în rate nu plătește restul de preț în condițiile și la termenele stabilite, el poate fi executat silit pentru plata sumei datorate în temeiul titlului executoriu emis de organul de executare competent pe baza procesului-verbal de adjudecare.

(4) În cazul vânzării bunurilor mobile, după plata prețului, executorul fiscal întocmește în termen de 5 zile un proces-verbal de adjudecare care constituie titlu de proprietate.

(5) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (4) **cuprinde**, pe lângă elementele prevăzute la art. 40 alin. (2), și elementele prevăzute la alin. (2) din prezentul articol, cu excepția lit. f), h) și i), precum și mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate. Câte un exemplar al procesului-verbal de adjudecare **se transmite** organului de executare coordonator și cumpărătorului.

(6) În cazul valorificării bunurilor prin vânzare directă sau licitație, predarea bunului către cumpărător se face de către organul de executare pe bază de proces-verbal de predare-primire.

ARTICOLUL 234

Reluarea procedurii de valorificare

(1) Dacă bunurile supuse executării silite nu au putut fi valorificate prin modalitățile prevăzute la art. 226, acestea **se restituie** debitorului cu menținerea măsurii de indisponibilizare, până la împlinirea termenului de prescripție. În cadrul acestui termen organul de executare poate relua oricând procedura de valorificare și **poate**, după caz, să ia măsura numirii, menținerii ori schimbării administratorului-sechestrului ori custodelui.

(2) În cazul bunurilor sechestrate ce nu au putut fi valorificate nici la a treia licitație, cu ocazia reluării procedurii în cadrul termenului de prescripție, dacă organul de executare consideră că nu se impune o nouă evaluare, prețul de pornire a licitației nu poate fi mai mic decât 50% din prețul de evaluare a bunurilor.

(3) În cazul în care debitorii cărora urma să li se restituie bunuri potrivit alin. (1) nu se mai află la domiciliul fiscal declarat și, în urma demersurilor întreprinse, nu au putut fi identificați, organul fiscal **procedează** la înștiințarea acestora, cu procedura prevăzută pentru comunicarea prin publicitate potrivit art. 41, că bunul în cauză este păstrat la dispoziția proprietarului până la împlinirea termenului de prescripție, după care **urmează a fi** valorificat potrivit dispozițiilor legale privind valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, dacă legea nu prevede altfel.

(4) Cele arătate la alin. (3) **se consemnează** într-un proces-verbal întocmit de organul fiscal.

(5) În cazul bunurilor imobile, în baza procesului-verbal prevăzut la alin. (4) în condițiile legii **urmează a fi** sesizată instanța judecătorească competentă cu acțiune în constatarea dreptului de proprietate privată a statului asupra bunului respectiv.

CAPITOLUL IX

Cheltuieli

ARTICOLUL 235

Cheltuieli de executare silită

- (1) Cheltuielile ocazionate cu efectuarea procedurii de executare silită sunt în sarcina debitorului, **cu excepția celor privind comunicarea somației.**
- (2) Suma cheltuielilor cu executarea silită se stabilește de organul de executare, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod, care are la bază documente privind cheltuielile efectuate.
- (3) Cheltuielile de executare silită a creanțelor fiscale se avansează de organele de executare, din bugetul acestora.
- (4) Cheltuielile de executare silită care nu au la bază documente care să ateste că au fost efectuate în scopul executării silită nu sunt în sarcina debitorului urmărit.
- (5) Sumele recuperate în contul cheltuielilor de executare silită se fac venit la bugetul din care au fost avansate, cu excepția sumelor reprezentând cheltuieli de executare silită a creanțelor fiscale administrate de **organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, care se fac venit la bugetul de stat, dacă legea nu prevede altfel.

CAPITOLUL X

Eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin executare silită

ARTICOLUL 236

Sumele realizate din executare silită

- (1) Suma realizată în cursul procedurii de executare silită reprezintă totalitatea sumelor încasate după comunicarea somației prin orice modalitate prevăzută de prezentul cod.
- (2) Creanțele fiscale înscrise în titlul executoriu se sting cu sumele realizate conform alin. (1), mai întâi creanțele fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi creanțele fiscale accesorii, în ordinea vechimii. Prevederile art. 148 alin. (2) referitoare la ordinea vechimii sunt aplicabile în mod corespunzător.
- (3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul sumelor realizate prin plată sau compensare, stingerea se face potrivit prevederilor art. 146 și 148.
- (4) Dacă suma ce reprezintă atât creanța fiscală, cât și cheltuielile de executare este mai mică decât suma realizată prin executare silită, cu diferența **se procedează** la compensare, potrivit art. 150, sau se restituie, la cerere, debitorului, după caz.
- (5) Despre sumele de restituit debitorul **trebuie** înștiințat de îndată.

ARTICOLUL 237

Ordinea de distribuire

- (1) În cazul în care executarea silită a fost pornită de mai mulți creditori sau când până la eliberarea ori distribuirea sumei rezultate din executare au depus și alți creditori titlurile lor, organele prevăzute la art. 200 **procedează** la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferință, dacă legea nu prevede altfel:
 - a) creanțele reprezentând cheltuielile de orice fel, făcute cu urmărirea și conservarea bunurilor al căror preț se distribuie;
 - b) creanțele reprezentând salarii și alte datorii asimilate acestora, pensiile, sumele cuvenite șomerilor, potrivit legii, ajutoarele pentru întreținerea și îngrijirea copiilor, pentru maternitate, pentru incapacitate temporară de muncă, pentru prevenirea îmbolnăvirilor, refacerea sau întărirea sănătății, ajutoarele de deces, acordate în cadrul asigurărilor sociale de stat, precum și creanțele reprezentând obligația de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale sau a sănătății;
 - c) creanțele rezultând din obligații de întreținere, alocații pentru copii sau de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;
 - d) creanțele fiscale provenite din impozite, taxe, contribuții **sociale** și din alte sume stabilite potrivit legii, datorate bugetului de stat, bugetului Trezoreriei Statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale și bugetelor fondurilor speciale;

- e) creanțele rezultând din împrumuturi acordate de stat;
 - f) creanțele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietății publice prin fapte ilicite;
 - g) creanțele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau executări de lucrări, precum și din chirii sau arenze;
 - h) creanțele reprezentând amenzi convenite bugetului de stat sau bugetelor locale;
 - i) alte creanțe.
- (2) Pentru plata creanțelor care au aceeași ordine de preferință, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată din executare se repartizează între creditorii proporțional cu creanța fiecăruia.

ARTICOLUL 238

Reguli privind eliberarea și distribuirea

- (1) Creditorii fiscali care au un privilegiu prin efectul legii și care îndeplinesc condiția de publicitate sau posesie a bunului mobil au prioritate, în condițiile prevăzute la art. 206 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzare față de alți creditorii care au garanții reale asupra bunului respectiv.
- (2) Accesoriile creanței principale prevăzute în titlul executoriu **urmează** ordinea de preferință a creanței principale.
- (3) Dacă există creditorii care, asupra bunului vândut, au drepturi de gaj, ipotecă sau alte drepturi reale, despre care organul de executare a luat cunoștință în condițiile art. 218 alin. (6) și ale art. 221 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunului, creanțele lor **sunt** plătite înaintea creanțelor prevăzute la art. 237 alin. (1) lit. b). În acest caz, organul de executare este obligat să îi înștiințeze din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost conservate aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea prețului.
- (4) Creditorii care nu au participat la executarea silită pot depune titlurile lor în vederea participării la distribuirea sumelor realizate prin executare silită, numai până la data întocmirii de către organele de executare a procesului-verbal privind eliberarea sau distribuirea acestor sume.
- (5) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se **efectuează** numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când organul de executare **procedează**, după caz, la eliberarea sau distribuirea sumei, cu înștiințarea părților și a creditorilor care și-au depus titlurile.
- (6) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se **consemnează** de executorul fiscal de îndată într-un proces-verbal, care se **semnează** de toți cei îndreptățiți.
- (7) Cel nemulțumit de modul în care se face eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită poate cere executorului fiscal să consemneze în procesul-verbal obiecțiile sale.
- (8) După întocmirea procesului-verbal prevăzut la alin. (6) niciun creditor nu mai este în drept să ceară să participe la distribuirea sumelor rezultate din executarea silită.

CAPITOLUL XI

Contestația la executare silită

ARTICOLUL 239

Contestația la executare silită

- (1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.
- (2) Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială **prevăzute de** Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.
- (3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.
- (4) Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență.

ARTICOLUL 240

Termen de contestare

- (1) Contestația se poate face în termen de 15 zile, sub sancțiunea decăderii, de la data când:

- a) contestatorul a luat cunoștință de executarea ori de actul de executare pe care le contestă, din comunicarea somației sau din altă înștiințare primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silite sau în alt mod;
- b) contestatorul a luat cunoștință, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare de a îndeplini un act de executare;
- c) cel interesat a luat cunoștință, potrivit lit. a), de eliberarea sau distribuirea sumelor pe care le contestă.
- (2) Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.
- (3) Neintroducerea contestației în termenul prevăzut la alin. (2) nu îl împiedică pe cel de-al treilea să își realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, potrivit dreptului comun.

ARTICOLUL 241

Judecarea contestației

- (1) La judecarea contestației instanța **citează** și organul de executare în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmărite ori, în cazul executării prin poprire, își are sediul sau domiciliul terțul poprit.
- (2) La cererea părții interesate instanța poate decide, în cadrul contestației la executare, asupra împărțirii bunurilor pe care debitorul le deține în proprietate comună cu alte persoane.
- (3) Dacă admite contestația la executare, instanța, după caz, poate dispune anularea actului de executare contestat sau îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării înseși, anularea sau lămurirea titlului executoriu ori efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată.
- (4) În cazul anulării actului de executare contestat sau al încetării executării înseși și al anulării titlului executoriu, instanța poate dispune prin aceeași hotărâre să i se restituie celui îndreptățit suma ce i se cuvine din valorificarea bunurilor sau din reținerile prin poprire.
- (5) În cazul respingerii contestației contestatorul poate fi obligat, la cererea organului de executare, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost exercitată cu rea-credință, el **poate** fi obligat și la plata unei amenzi **potrivit Codului de procedură civilă**.

CAPITOLUL XII

Stingerea creanțelor fiscale prin alte modalități

ARTICOLUL 242

Darea în plată

- (1) Creanțele fiscale administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, cu excepția celor cu reținere la sursă și a accesoriilor aferente acestora, **a drepturilor vamale și a altor creanțe transmise spre colectare Agenției Naționale de Administrare Fiscală**, precum și creanțele bugetelor locale pot fi stinse, la cererea debitorului, oricând, cu acordul creditorului fiscal, prin trecerea în proprietatea publică a statului sau, după caz, a unității administrativ-teritoriale a bunurilor imobile **reprezentând construcție și teren aferent, chiar dacă acestea sunt supuse** executării silite.
- (2) **Prevederile alin. (1) se aplică dacă:**
- a) **valoarea bunului nu depășește 120% din valoarea creanțelor fiscale ce fac obiectul stingerii prin dare în plată;**
- b) **în cazul în care valoarea bunului depășește valoarea prevăzută la lit. a), debitorul renunță la dreptul de a pretinde restituirea sumei ce depășește valoarea prevăzută la lit. a).**
- (3) **Diferența dintre cuantumul creanțelor fiscale stinse prin dare în plată și valoarea bunului prevăzută la lit. a) nu se restituie și se compensează cu obligații fiscale viitoare ale debitorului.**
- (4) În cazul creanțelor fiscale stinse prin dare în plată, data stingerii este **data procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil.**
- (5) Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile și **debitorilor prevăzuți** la art. 24 lit. a). În acest caz, prin excepție de la prevederile alin. (1), bunurile imobile oferite în vederea stingerii prin dare în plată trebuie să nu fie supuse executării silite și să nu fie grevate de alte sarcini cu excepția ipotecii constituite în condițiile art. 24 lit. a).

(6) In termen de 90 de zile de la data comunicării procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil, instituția care a solicitat preluarea în administrare a bunului are obligația de a iniția hotărârea de Guvern prin care se dispune darea în administrare a bunului imobil.

(7) În scopul prevăzut la alin. (1), organul fiscal transmite cererea, însoțită de propunerile sale, comisiei numite prin ordin al ministrului finanțelor publice sau, după caz, prin act administrativ emis în condițiile legii de către autoritățile administrației publice locale. În aceleași condiții se stabilește și documentația care însoțește cererea.

(8) Comisia prevăzută la alin. (7) **analizează** cererea numai în condițiile existenței unor solicitări de preluare în administrare, potrivit legii, a acestor bunuri și **numai dacă s-a efectuat inspecția fiscală la respectivul contribuabil. Comisia hotărăște, prin decizie, asupra modului de soluționare a cererii.** În cazul admiterii cererii, comisia **dispune** organului fiscal competent încheierea procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil și stingerea creanțelor fiscale. Comisia poate respinge cererea în situația în care bunurile imobile oferite nu sunt de uz sau de interes public.

(9) Procesul-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil constituie titlu de proprietate.

(10) În cazul în care operațiunea de transfer al proprietății bunurilor imobile prin dare în plată este taxabilă, cu valoarea stabilită, potrivit legii, plus taxa pe valoarea adăugată, se stinge cu prioritate taxa pe valoarea adăugată aferentă operațiunii de dare în plată.

(11) Bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform alin. (1) sunt date în administrare în condițiile legii, cu condiția menținerii, pe o perioadă de 5 ani, a uzului și a interesului public. Până la intrarea în vigoare a actului prin care s-a dispus darea în administrare, imobilul se află în custodia instituției care a solicitat preluarea în administrare. Instituția care are bunul în custodie are obligația inventarierii acestuia, potrivit legii.

(12) La data întocmirii procesului-verbal pentru trecerea în proprietatea publică a statului a bunului imobil încetează măsura de indisponibilizare a acestuia, precum și calitatea de administrator-sechestru a persoanelor desemnate conform legii, dacă este cazul.

(13) Eventualele cheltuieli de administrare efectuate în perioada cuprinsă între data încheierii procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a statului a bunurilor imobile și preluarea în administrare prin hotărâre a Guvernului sunt suportate de instituția publică solicitantă. În cazul în care Guvernul hotărăște darea în administrare către altă instituție publică decât cea solicitantă, cheltuielile de administrare se suportă de instituția publică căreia i-a fost atribuit bunul în administrare.

(14) În cazul în care bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform prezentului cod au fost revendicate și restituite, potrivit legii, terțelor persoane, debitorul **este obligat** la plata sumelor stinse prin această modalitate. Creanțele fiscale renasc la data la care bunurile imobile au fost restituite terțului.

(15) În cazul în care, în interiorul termenului de prescripție a creanțelor fiscale, comisia prevăzută la alin. (8) ia cunoștință despre unele aspecte privind bunurile imobile, necunoscute la data aprobării cererii debitorului, aceasta poate decide, pe baza situației de fapt, revocarea, în tot sau în parte, a deciziei prin care s-a aprobat stingerea unor creanțe fiscale prin trecerea bunurilor imobile în proprietatea publică, dispozițiile alin. (14) aplicându-se în mod corespunzător.

(16) În situațiile prevăzute la alin. (14) și (15), pentru perioada cuprinsă între data trecerii în proprietatea publică și data la care au renăscut creanțele fiscale, respectiv data revocării deciziei prin care s-a aprobat darea în plată, nu se datorează dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz.

ARTICOLUL 243

Insolvabilitatea

(1) În sensul prezentului cod, este insolvabil debitorul ale cărui venituri sau bunuri urmăribile au o valoare mai mică decât obligațiile fiscale de plată sau care nu are venituri ori bunuri urmăribile.

(2) Pentru **obligațiile** fiscale ale debitorilor declarați în stare de insolvabilitate care nu au venituri sau bunuri urmăribile, conducătorul organului de executare dispune scoaterea creanței din evidența curentă și trecerea ei într-o evidență separată pe baza procesului verbal de insolvabilitate.

(3) În cazul debitorilor prevăzuți la alin. (2) executarea silită se întrerupe. Organele fiscale au obligația ca cel puțin o dată pe an să efectueze o investigație asupra stării acestor contribuabili, care nu constituie acte de executare silită.

(4) În cazurile în care se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmăribile, organele de executare **iau** măsurile necesare de trecere din evidență separată în evidența curentă și de executare silită.

ARTICOLUL 244

Deschiderea procedurii insolvenței

(1) În vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii care se află în stare de insolvență, **organele fiscale declară organelor competente potrivit Legii insolvenței, impozitele, taxele, contribuțiile sociale existente în evidența creanțelor fiscale la data declarării insolvenței.**

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii aflați în lichidare în condițiile legii.

(3) Cererile organelor fiscale privind începerea **procedurii insolvenței** sunt scutite de consemnarea vreunei cauțiuni.

(4) În situația în care organul fiscal din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, Agenția Națională de Administrare Fiscală poate decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. Confirmarea administratorului judiciar/lichidatorului desemnat de Agenția Națională de Administrare Fiscală de către judecătorul-sindic se **efectuează** în cadrul primei ședințe, conform art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, cu modificările ulterioare.

(5) În dosarele în care organul fiscal deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, acesta are dreptul să verifice activitatea administratorului judiciar/lichidatorului și să îi solicite prezentarea documentelor referitoare la activitatea desfășurată și onorariile încasate.

ARTICOLUL 245

Anularea creanțelor fiscale

(1) În situațiile în care cheltuielile de executare, exclusiv cele privind comunicarea prin poștă, sunt mai mari decât creanțele fiscale supuse executării silită, conducătorul organului de executare poate aproba anularea debitelor respective. Cheltuielile generate de comunicarea somației și a adresei de înființare a popririi sunt suportate de organul fiscal.

(2) Creanțele fiscale restante aflate în sold la data de 31 decembrie a anului, mai mici de 40 lei, se anulează. Plafonul se aplică totalului creanțelor fiscale datorate și neachitate de debitori.

(3) **În cazul prevăzut la art. 243, dacă la sfârșitul perioadei de prescripție se constată că debitorul nu a dobândit bunuri sau venituri urmăribile, organele de executare procedează la anularea obligațiilor fiscale.**

(4) **Anularea se face și atunci când organul fiscal constată că debitorul persoană fizică este dispărut sau decedat fără să fi lăsat venituri sau bunuri urmăribile.**

(5) **Obligațiile fiscale datorate de debitori, persoane juridice, radiați din registrele în care au fost înregistrați potrivit legii se anulează după radiere dacă pentru plata acestora nu s-a atras răspunderea altor persoane, potrivit legii.**

CAPITOLUL XIII

Dispoziții speciale privind colectarea

ARTICOLUL 246

Dispoziții speciale privind colectarea

Prevederile prezentului titlu se aplică și pentru colectarea amenzilor de orice fel și altor creanțe bugetare transmise spre recuperare organului fiscal.

TITLUL VIII

Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale

CAPITOLUL I Dreptul la contestație

ARTICOLUL 247

Posibilitatea de contestare

- (1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ **fiscal**.
- (2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ **fiscal**.
- (3) Baza de **impozitare** și **creanța fiscală** stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.
- (4) Pot fi contestate în condițiile alin. (3) și **deciziile de nemodificare a bazei de impozitare** prin care nu sunt stabilite **creanțe fiscale**.
- (5) În cazul deciziilor referitoare la baza de **impozitare**, reglementate potrivit art. 89 alin. (1), contestația se poate depune de orice persoană care participă la realizarea venitului.
- (6) Bazele de **impozitare** constatate separat într-o decizie referitoare la baza de **impozitare** pot fi atacate numai prin contestarea acestei decizii.

ARTICOLUL 248

Forma și conținutul contestației

- (1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:
 - a) datele de identificare a contestatorului;
 - b) obiectul contestației;
 - c) motivele de fapt și de drept;
 - d) dovezile pe care se întemeiază;
 - e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia, precum și ștampila în cazul persoanelor juridice. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.
- (2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal **atacat**.
- (3) **În contestațiile care au ca obiect sume, se specifică cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe categorii de creanțe fiscale, precum și accesorii ale acestora. În situația în care se constată nerespectarea acestei obligații, organele fiscale de soluționare competente solicită contestatorului, în scris, ca acesta să precizeze, în termen de 5 zile de la comunicarea solicitării, cuantumul sumei contestate, individualizată. În cazul în care contestatorul nu comunică suma, se consideră contestat întregul act administrativ fiscal atacat.**
- (4) Contestația se depune la organul fiscal al cărui act administrativ este atacat și nu este supusă taxelor **extrajudiciare** de timbru.

ARTICOLUL 249

Termenul de depunere a contestației

- (1) Contestația se depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancțiunea decăderii.
- (2) În cazul în care competența de soluționare nu aparține organului emitent al actului administrativ fiscal atacat, contestația **se înaintează** de către acesta, în termen de 5 zile de la înregistrare, organului de soluționare competent.
- (3) În cazul în care contestația **nu** este depusă la organul fiscal **emitent**, aceasta **se înaintează**, în termen de 5 zile de la data primirii, organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.
- (4) Dacă actul administrativ fiscal nu conține elementele prevăzute la art. 40 alin. (2) lit. k), contestația poate fi depusă, în termen de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal, la organul fiscal emitent al actului administrativ atacat.
- (5) **Prin excepție de la prevederile alin. (2), în situația în care organul fiscal emitent apreciază că respectiva contestația este întemeiată, în totalitate sau în parte, anulează în mod corespunzător actul**

administrativ fiscal atacat. Dosarul contestației se înaintează organului de soluționare competent pentru aspectele din contestației pe care organul fiscal emitent le consideră neîntemeiate.

ARTICOLUL 250

Retragerea contestației

- (1) Contestația poate fi retrasă de **către** contestator până la soluționarea acesteia. **În acest caz** organul de soluționare competent **comunică** contestatorului decizia prin care se ia act de renunțarea la contestație.
- (2) Prin retragerea contestației nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestație în interiorul termenului general de depunere a acesteia.

CAPITOLUL II

Competența de soluționare a contestațiilor. Decizia de soluționare

ARTICOLUL 251

Organul competent

- (1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare, **emise de Agenția Națională de Administrare Fiscală, se soluționează de către structurile specializate de soluționare a contestațiilor.**
- (2) **Structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, este competentă pentru soluționarea contestațiilor ce au ca obiect:**
 - a) creanțe fiscale în cuantum de până la 5 milioane lei;
 - b) măsura de diminuare a pierderii fiscale și deciziile de reverificare, cu excepția celor pentru care competența de soluționare aparține structurii prevăzută la alin. (4).
- (3) **Contestațiile formulate de contribuabilii nerezidenți care nu au pe teritoriul României un sediu permanent ce au ca obiect creanțe fiscale în cuantum de până la 5 milioane lei, se soluționează de structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice competentă pentru administrarea creanțelor respectivului contribuabil nerezident. În cazul în care competența de administrare a creanțelor datorate de contribuabilul nerezident revine Direcției generale de administrare a marilor contribuabili, competența de soluționare a contestațiilor revine structurii prevăzută la alin. (4).**
- (4) **Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, este competentă pentru soluționarea contestațiilor care au ca obiect:**
 - a) creanțe fiscale în cuantum de 5 milioane lei sau mai mare;
 - b) măsura de diminuare a pierderii fiscale în cuantum de 5 milioane lei sau mai mare;
 - c) creanțe fiscale și măsura de diminuare a pierderii fiscale indiferent de cuantum, precum și decizia de reverificare, în cazul contestațiilor formulate de marii contribuabili;
 - d) creanțe fiscale și măsura de diminuare a pierderii fiscale indiferent de cuantum, precum și decizia de reverificare, în cazul contestațiilor formulate de contribuabili împotriva actelor emise de organele fiscale din aparatul central al Agenției Naționale de Administrare Fiscală.
- (5) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.
- (6) Competența de soluționare a contestațiilor prevăzută la alin. (2)-(4) se poate delega altui organ de soluționare, în condițiile stabilite prin ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Contestatorul și persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației sunt informați cu privire la schimbarea competenței de soluționare a contestației.
- (7) Contestațiile formulate împotriva actelor administrative fiscale emise de alte autorități publice care, potrivit legii, administrează creanțe fiscale se soluționează de către aceste autorități.

ARTICOLUL 252

Decizia de soluționare

- (1) În soluționarea contestației, **organele de soluționare competente se pronunță prin decizie.**
- (2) Decizia emisă în soluționarea contestației este definitivă în sistemul căilor administrative de atac **și este obligatorie pentru organele fiscale emitente ale actelor administrative fiscale contestate.**

ARTICOLUL 253

Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației

- (1) Decizia de soluționare a contestației se emite în formă scrisă și cuprinde: preambulul, considerentele și dispozitivul.
- (2) Preambulul cuprinde: denumirea organului investit cu soluționarea, **datele de identificare ale contestatorului**, numărul de înregistrare a contestației la organul de soluționare competent, obiectul cauzei, precum și sinteza susținerilor părților atunci când organul competent de soluționare a contestației nu este organul emitent al actului atacat.
- (3) Considerentele cuprind motivele de fapt și de drept care au format convingerea organului de soluționare competent în emiterea deciziei.
- (4) Dispozitivul cuprinde soluția pronunțată, calea de atac, termenul în care aceasta poate fi exercitată și instanța competentă.
- (5) Decizia se semnează de către **conducătorul structurii de soluționare a contestației ori** conducătorul organului fiscal emitent al actului administrativ atacat sau de înlocuitorii acestora, după caz.

CAPITOLUL III

Dispoziții procedurale

ARTICOLUL 254

Introducerea altor persoane în procedura de soluționare

- (1) Organul de soluționare competent poate introduce, din oficiu sau la cerere, în soluționarea contestației, după caz, alte persoane ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei de soluționare a contestației. Înainte de introducerea altor persoane, contestatorul va fi ascultat conform art. 9.
- (2) Persoanele care participă la realizarea venitului în sensul art. 247 alin. (5) și nu au înaintat contestație vor fi introduse din oficiu.
- (3) Persoanei introduse în procedura de contestație i se vor comunica toate cererile și declarațiile celorlalte părți. Această persoană are drepturile și obligațiile părților rezultate din raportul **juridic** fiscal ce formează obiectul contestației și are dreptul să înainteze propriile sale cereri.
- (4) Dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la intervenția forțată și voluntară sunt aplicabile.

ARTICOLUL 255

Soluționarea contestației

- (1) În soluționarea contestației organul competent **verifică** motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.
- (2) Organul de soluționare competent, pentru lămurirea cauzei, poate solicita:
 - a) punctul de vedere al direcțiilor de specialitate din **cadrul Ministerului Finanțelor Publice, Agenției Naționale de Administrare Fiscală** sau al altor instituții și autorități **competente să se pronunțe în cauzele respective;**
 - b) efectuarea, de către organele competente, a unei cercetări la fața locului.**
- (3) Prin soluționarea contestației nu se poate crea o situație mai grea contestatorului în propria cale de atac.
- (4) Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, i se oferă posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.

(5) Contestatorul poate solicita organului de soluționare competent susținerea orală a contestației. În acest caz, organul de soluționare fixează un termen pentru care convoacă, la sediul său, contestatorul și reprezentantul organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat.

(6) Organul de soluționare competent **se pronunță** mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se mai procedează la analiza pe fond a cauzei.

ARTICOLUL 256

Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

- (1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:
- organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în **legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei** constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;
 - soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.
- (2) Organul de soluționare competent poate suspenda procedura, la cerere, dacă sunt motive întemeiate. La aprobarea suspendării, organul de soluționare competent **stabilește** și termenul până la care se suspendă procedura. Suspendarea poate fi solicitată o singură dată.
- (3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea, **la cererea contestatarului sau a organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat.**
- (4) **Calea administrativă de atac se perimă în condițiile în care contribuabilul nu solicită reluarea procedurii administrative de soluționare în termen de 6 luni de la data luării la cunoștință asupra încetării definitive a motivului care a determinat suspendarea. Perimarea se constată prin decizia emisă de organul competent de soluționare a contestației.**
- (5) Hotărârea definitivă a instanței penale prin care se soluționează acțiunea civilă este opozabilă **organelor de soluționare competente**, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.

ARTICOLUL 257

Suspendarea executării actului administrativ fiscal

- (1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.
- (2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului **contestatorului** de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și **completările** ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din cuantumul sumei contestate, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, o cauțiune de până la 2.000 lei.
- (3) În cazul suspendării executării actului administrativ fiscal, dispusă de instanțele de judecată în baza prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, toate efectele actului administrativ fiscal sunt suspendate până la încetarea acesteia.

CAPITOLUL IV

Soluții asupra contestației

ARTICOLUL 258

Soluții asupra contestației

- (1) Prin decizie contestația poate fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.
- (2) În cazul admiterii contestației se decide, după caz, anularea totală sau parțială a actului atacat.
- (3) **Prin decizie se poate desființa total sau parțial, actul administrativ atacat în situația în care din documentele existente la dosar și în urma demersurilor întreprinse la organul fiscal emitent al actului atacat nu se poate stabili situația de fapt în cauza dedusă soluționării prin raportare la temeiurile de drept invocate de organul emitent și de contestator. În acest caz, organul emitent al actului desființat urmează să încheie un nou act administrativ fiscal care trebuie să aibă în vedere strict considerentele**

deciziei de soluționare. **Desființarea se poate pronunța o singură dată pentru un act administrativ contestat.**

(4) Soluția de desființare este pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a pronunțat soluția de desființare.

(5) Prin decizie se poate suspenda soluționarea cauzei, în condițiile prevăzute de art. 256.

(6) Prin decizie se poate constata nulitatea actului atacat.

ARTICOLUL 259

Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

(1) Dacă organul de soluționare competent constată neîndeplinirea unei condiții procedurale, contestația se **respinge** fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei.

(2) Contestația nu poate fi respinsă dacă poartă o denumire greșită.

ARTICOLUL 260

Comunicarea deciziei și calea de atac

(1) Decizia privind soluționarea contestației se comunică contestatorului, persoanelor introduse **în procedura de soluționare a contestației**, precum și organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(2) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate de către contestatar sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.

(3) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a dispus desființarea, încheierea noului act administrativ fiscal ca urmare a soluției de desființare emise în procedura de soluționare a contestației se face **în termen de 30 de zile de la data aducerii la cunoștința organului fiscal a deciziei de desființare.**

(4) **În situația în care instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) admite, în totalitate sau în parte, acțiunea prevăzută la alin. (3), organul fiscal emitent anulează în mod corespunzător noul act administrativ fiscal.**

(5) **În situația nesoluționării contestației în termen de 6 luni de la data depunerii contestației contestatorul se poate adresa instanței de contencios administrativ competentă pentru anularea actului. Cererea adresată instanței nu are ca efect încetarea procedurii de soluționare a contestației.**

(6) **Procedura de soluționare a contestației încetează la data pronunțării unei hotărâri prin care se soluționează acțiunea de prima instanță sesizată.**

TITLUL IX

Procedura amiabilă pentru evitarea/eliminarea dublei impunerii

ARTICOLUL 261

Procedura amiabilă

(1) În baza prevederilor convenției sau acordului de evitare a dublei impunerii, contribuabilul/**plătitorul** rezident în România, care consideră că impozitarea în celălalt stat contractant nu este conformă cu prevederile convenției ori acordului respectiv, poate solicita Agenției Naționale de Administrare Fiscală inițierea procedurii amiabile.

(2) Agenția Națională de Administrare Fiscală realizează procedura amiabilă și în cazul în care autoritatea competentă a statului cu care România are încheiată o convenție sau acord de evitare a dublei impunerii îi solicită acest lucru.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se completează cu prevederile Convenției privind eliminarea dublei impunerii în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (90/436/EEC), a Codului de conduită revizuit pentru punerea în aplicare efectivă a Convenției privind eliminarea dublei impunerii în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (2009/C 322/01), precum și a convențiilor ori acordurilor de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu alte state.

(4) Modalitatea de derulare a procedurii amiabile se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

ARTICOLUL 262

Procedura pentru eliminarea dublei impuneri între persoane române afiliate

- (1) În sensul prezentului articol, prin dublă impunere se înțelege situația în care același venit/profit impozabil se impozitează la două sau mai multe persoane române afiliate între care s-au încheiat tranzacții.
- (2) În cazul tranzacțiilor între persoane române afiliate, ajustarea venitului sau cheltuielii uneia dintre persoanele afiliate, efectuată de către organul fiscal competent pentru administrarea creanțelor datorate de respectiva persoană, este opozabilă și organului fiscal pentru administrarea creanțelor celeilalte persoane afiliate.
- (3) În cazul în care organul fiscal competent constată că sunt îndeplinite condițiile pentru efectuarea ajustării acesta modifică în mod corespunzător baza de impozitare și emite decizia de impunere sau după caz, decizia de modificare a bazei de impozitare, potrivit art. 120. Decizia se comunică persoanei la care s-a efectuat ajustarea.
- (4) Prin excepție de la prevederile art. 32, organul fiscal prevăzut la alin. (2) efectuează ajustarea bazei de impozitare și la persoana română afiliată după rămânerea definitivă în sistemul căilor administrative sau judiciare de atac a deciziei prevăzute la alin. (3). În scopul efectuării ajustării organul fiscal emite decizie de ajustare care se comunică persoanei române afiliate. Un exemplar al deciziei se comunică și organului fiscal competent pentru administrarea obligațiilor fiscale datorate de persoana română afiliată și este opozabilă acestuia.
- (5) În vederea eliminării dublei impuneri ca urmare a ajustării venitului sau cheltuielii, persoana afiliată poate corecta, corespunzător deciziei de ajustare, declarația de impunere aferentă perioadei fiscale în care s-a desfășurat respectiva tranzacție. Această situație reprezintă o condiție care impune corectarea bazei de impozitare potrivit prevederilor art. 95 alin. (5).

TITLUL X

Aspecte internaționale

CAPITOLUL I

Cooperarea administrativă în domeniul fiscal

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ARTICOLUL 263

Scopul

- (1) Prezentul **capitol** reglementează normele și procedurile potrivit cărora România cooperează cu celelalte state membre în vederea realizării unui schimb de informații care este în mod previzibil relevant pentru administrarea și aplicarea legilor interne ale statelor membre în privința taxelor și impozitelor prevăzute la art. 264.
- (2) Prezentul **capitol** conține și dispoziții privind schimbul de informații prevăzut la alin. (1) prin mijloace electronice, precum și norme și proceduri potrivit cărora România cooperează cu Comisia Europeană pe teme de coordonare și evaluare.
- (3) Prezentul **capitol** nu afectează aplicarea în România a normelor privind asistența reciprocă în materie penală și nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații a României în temeiul altor instrumente juridice, inclusiv acorduri bilaterale sau multilaterale, în ceea ce privește cooperarea administrativă extinsă.

ARTICOLUL 264

Sfera de aplicare

(1) Prezentul **capitol** se aplică tuturor tipurilor de taxe și impozite percepute de către stat, unitățile administrativ-teritoriale ori subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, ori în numele acestora.

(2) Fără a aduce atingere alin. (1), prezentul **capitol** nu se aplică:

a) taxei pe valoarea adăugată, taxelor vamale și accizelor, care fac obiectul unei alte legislații a Uniunii Europene privind cooperarea administrativă dintre statele membre;

b) contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială plătitabile statului sau instituțiilor de securitate socială de drept public.

(3) Taxele și impozitele, astfel cum sunt prevăzute la alin. (1), nu se interpretează în niciun caz ca incluzând:

a) taxele, cum ar fi cele pentru certificate și alte documente emise de autoritățile publice;

b) contribuțiile de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilitățile publice.

(4) Prezentul **capitol** se aplică taxelor și impozitelor prevăzute la alin. (1), percepute în cadrul teritoriilor unde tratatele Uniunii Europene sunt aplicabile în temeiul art. 52 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

ARTICOLUL 265

Definiții

În sensul prezentului **capitol**, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) *autoritate competentă a unui stat membru* – autoritatea care a fost desemnată ca atare de către statul membru respectiv. În cazul în care acționează în temeiul prezentului **capitol**, un birou central de legătură, un departament de legătură sau un funcționar autorizat este considerat, de asemenea, autoritate competentă prin delegare, potrivit art. 266;

b) *birou central de legătură* – un birou care a fost desemnat ca fiind responsabilul principal pentru contactele cu alte state membre în domeniul cooperării administrative;

c) *departament de legătură* – orice birou, altul decât birou central de legătură, care a fost astfel desemnat în vederea schimbului direct de informații în temeiul prezentului **capitol**;

d) *funcționar autorizat* – orice funcționar care este autorizat să facă schimb direct de informații în temeiul prezentului **capitol**;

e) *autoritate solicitantă* – biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar autorizat al unui stat membru care înaintează o cerere de asistență în numele autorității competente;

f) *autoritate solicitată* – biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar autorizat al unui stat membru care primește o cerere de asistență în numele autorității competente;

g) *anchetă administrativă* – toate controalele, verificările și alte acțiuni întreprinse de statele membre în exercitarea atribuțiilor lor, în scopul asigurării aplicării corecte a legislației fiscale;

h) *schimb de informații la cerere* – transmiterea de informații efectuată pe baza unei cereri adresate de statul membru solicitant statului membru solicitat într-un caz specific;

i) *schimb automat* – comunicarea sistematică a informațiilor predefinite către alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite. În contextul art. 270, informațiile disponibile se referă la informații din dosarele fiscale ale statelor membre care comunică informațiile respective, care pot fi accesate potrivit procedurilor de colectare și procesare a informațiilor din acel stat membru;

j) *schimb spontan* – comunicarea nesistematică, în orice moment și fără o cerere prealabilă, a unor informații către un alt stat membru;

k) *persoană* – orice persoană fizică ori juridică, orice asociere de persoane căreia îi este recunoscută, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natura ori forma acesteia, fie că are sau nu personalitate juridică, care deține ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe ori impozite care fac obiectul prezentului **capitol**;

l) *mijloace electronice* – utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor și prin utilizarea transmisiei prin fir a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;

m) *rețea CCN* – platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (CCN) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru a asigura toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

ARTICOLUL 266

Autoritatea competentă din România

- (1) Autoritatea competentă din România pentru aplicarea prevederilor prezentului **capitol**, precum și pentru contactele cu Comisia Europeană este Agenția Națională de Administrare Fiscală.
- (2) Prin ordin al ministrului finanțelor publice, la propunerea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, se desemnează biroul central de legătură. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene și a celorlalte state membre cu privire la desemnarea biroului central de legătură.
- (3) Prin ordinul prevăzut la alin. (2), biroul central de legătură poate fi desemnat responsabil și de contactele cu Comisia Europeană. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene cu privire la acest lucru.
- (4) Autoritatea competentă din România poate desemna departamente de legătură cu competențe repartizate potrivit legislației sau politicii sale naționale. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista departamentelor de legătură și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei Europene.
- (5) Autoritatea competentă din România poate desemna funcționari autorizați. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista acestor funcționari autorizați și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei Europene.
- (6) Funcționarii implicați în cooperarea administrativă în temeiul prezentului **capitol** sunt considerați, în orice situație, ca fiind funcționari autorizați în acest sens, potrivit condițiilor prevăzute de autoritățile competente.
- (7) În cazul în care un departament de legătură ori un funcționar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), trimite ori primește o cerere sau un răspuns la o cerere de cooperare, acesta informează biroul central de legătură din România, potrivit procedurilor prevăzute de acesta din urmă.
- (8) În cazul în care un departament de legătură ori un funcționar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), primește o cerere de cooperare care necesită o acțiune în afara competenței care i-a fost repartizată potrivit legislației ori politicii naționale din România, el transmite fără întârziere această cerere biroului central de legătură din România și informează autoritatea solicitantă. În acest caz, perioada prevăzută la art. 269 începe în ziua următoare transmiterii cererii de cooperare către biroul central de legătură.

SECȚIUNEA a 2-a

Schimbul de informații

§1. Schimbul de informații la cerere

ARTICOLUL 267

Procedura aplicabilă schimbului de informații la cerere

La cererea autorității solicitante din alt stat membru, autoritatea solicitată din România comunică acesteia orice informații prevăzute la art. 263 alin. (1) pe care le deține sau pe care le obține în urma anchetelor administrative.

ARTICOLUL 268

Anchete administrative

- (1) Autoritatea solicitată din România asigură efectuarea oricăror anchete administrative necesare pentru a obține informațiile prevăzute la art. 267.
- (2) Cererea prevăzută la art. 267 poate conține solicitarea motivată a unei anchete administrative specifice. În cazul în care autoritatea solicitată din România decide că nu este necesară nicio anchetă administrativă, aceasta comunică de îndată autorității solicitante din alt stat membru motivele acestei decizii.

(3) Pentru a obține informațiile solicitate sau a efectua ancheta administrativă cerută, autoritatea solicitată din România urmează aceleași proceduri ca atunci când acționează din propria inițiativă ori la cererea unei alte autorități din România.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă din alt stat membru îi solicită în mod expres, autoritatea solicitată din România transmite documente originale, cu condiția ca acest lucru să nu contravină dispozițiilor în vigoare din România.

ARTICOLUL 269

Termene pentru schimbul de informații la cerere

(1) Autoritatea solicitată din România furnizează informațiile prevăzute la art. 267 în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de 6 luni de la data primirii cererii. În cazul în care autoritatea solicitată din România deține deja informațiile cerute, transmiterea acestora se face în termen de două luni de la data primirii cererii.

(2) Pentru anumite cazuri speciale, autoritatea solicitantă din alt stat membru și cea solicitată din România pot conveni asupra unor termene diferite de cele prevăzute la alin. (1).

(3) Autoritatea solicitată din România confirmă autorității solicitante din alt stat membru, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea unei cereri fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

(4) În termen de o lună de la primirea cererii, autoritatea solicitată din România notifică autorității solicitante din alt stat membru orice nereguli ale cererii, precum și nevoia unor eventuale informații suplimentare. Într-un astfel de caz, termenele prevăzute la alin. (1) se calculează din ziua următoare celei în care autoritatea solicitată din România primește informațiile suplimentare necesare.

(5) În cazul în care autoritatea solicitată din România nu este în măsură să răspundă în termenul stabilit, aceasta notifică autorității solicitante din alt stat membru fără întârziere, dar nu mai mult de 3 luni de la primirea cererii, motivele nerespectării termenului și data la care consideră că va fi în măsură să ofere un răspuns.

(6) În cazul în care autoritatea solicitată din România nu se află în posesia informațiilor solicitate și nu este în măsură să răspundă sau refuză să răspundă unei cereri de informații din motivele prevăzute la art. 279, aceasta notifică autorității solicitante din alt stat membru motivele sale fără întârziere, dar nu mai mult de o lună de la data primirii cererii.

§2. Schimbul automat obligatoriu de informații

ARTICOLUL 270

Sfera de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorității competente a oricărui alt stat membru, prin schimb automat, informațiile referitoare la perioadele de impozitare care încep după data de 1 ianuarie 2014 și care sunt disponibile cu privire la rezidenții din acel stat membru și la următoarele categorii specifice de venituri și de capital, astfel cum sunt acestea înțelese în temeiul legislației naționale din România:

a) venituri din muncă;

b) remunerații și alte beneficii plătite administratorilor și altor persoane asimilate acestora;

c) produse de asigurări de viață neacoperite de alte instrumente juridice ale Uniunii Europene, în cazul schimbului de informații sau al altor măsuri similare;

d) pensii;

e) proprietatea asupra bunurilor imobile și venituri din bunuri imobile.

(2) Înainte de data de 1 ianuarie 2014, autoritatea competentă din România informează Comisia Europeană cu privire la categoriile specifice de venituri și de capital prevăzute la alin. (1) despre care au informații disponibile, precum și orice modificări ulterioare care au fost aduse.

(3) Autoritatea competentă din România poate indica autorității competente a oricărui alt stat membru faptul că nu dorește să primească informații referitoare la categoriile de venituri și de capital prevăzute la alin. (1) sau că nu dorește să primească informații cu privire la venitul ori la capitalul care nu depășește un anumit

plafon, iar România informează Comisia Europeană în acest sens. În cazul în care România nu informează Comisia Europeană despre oricare dintre categoriile cu privire la care deține informații disponibile poate fi considerată drept stat care nu dorește să primească informații potrivit alin. (1).

(4) Înainte de data de 1 iulie 2016, autoritatea competentă din România pune la dispoziția Comisiei Europene, în fiecare an, statistici cu privire la volumul schimburilor automate și, în măsura posibilului, informații cu privire la costurile și beneficiile administrative și de altă natură relevante legate de schimburile care au avut loc și orice potențiale modificări atât pentru administrațiile fiscale, cât și pentru terți.

(5) Comunicarea informațiilor are loc cel puțin o dată pe an, în termen de 6 luni de la sfârșitul anului fiscal din România pe parcursul căruia au devenit disponibile informațiile.

(6) În cazul în care România convine cu alte state membre să facă automat schimb de informații referitoare la categorii suplimentare de venituri și de capital în cadrul unor acorduri bilaterale sau multilaterale pe care le încheie, România comunică acordurile respective Comisiei Europene care le pune la dispoziția tuturor celorlalte state membre.

§3. Schimbul spontan de informații

ARTICOLUL 271

Sfera de aplicare și condițiile schimbului spontan de informații

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorității competente din orice alt stat membru interesat informațiile prevăzute la art. 263 alin. (1), în oricare dintre următoarele situații:

a) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că pot exista pierderi fiscale într-un alt stat membru;

b) o persoană impozabilă obține o reducere sau o scutire de impozit în România, care ar putea determina o mărire a impozitului ori o obligație de plată a impozitului într-un alt stat membru;

c) afacerile între o persoană impozabilă din România și o persoană impozabilă din alt stat membru sunt realizate printr-una sau mai multe țări, astfel încât să rezulte o scădere a impozitului în România ori în celălalt stat membru sau în amândouă;

d) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că poate avea loc o diminuare a impozitului în urma unor transferuri artificiale ale profiturilor în cadrul unor grupuri de întreprinderi;

e) informațiile transmise unui stat membru de către autoritatea competentă a altui stat membru au permis obținerea unor informații care pot fi importante în evaluarea impozitului datorat în cel de-al doilea stat membru.

(2) Autoritatea competentă din România poate să comunice, prin schimb spontan, autorităților competente din celelalte state membre orice informații de care are cunoștință și care pot fi utile acestora.

ARTICOLUL 272

Termene pentru schimbul spontan de informații

(1) Autoritatea competentă din România căreia i se pun la dispoziție informațiile prevăzute la art. 271 alin. (1) transmite informațiile respective autorității competente a oricărui alt stat membru interesat, cât de curând posibil, dar nu mai târziu de o lună de la data la care informațiile au fost puse la dispoziție.

(2) Autoritatea competentă din România căreia i se comunică informațiile în temeiul art. 271 confirmă, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea acestor informații autorității competente care le-a furnizat, fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

SECȚIUNEA a 3-a

Alte forme de cooperare administrativă

§1. Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

ARTICOLUL 273

Sfera de aplicare și condiții

(1) Prin acord între autoritatea solicitantă din alt stat membru și autoritatea solicitată din România și potrivit condițiilor stabilite de aceasta din urmă, funcționarii împuterniciți de autoritatea solicitantă din alt stat membru pot, în vederea schimbului de informații prevăzut la art. 263 alin. (1), să fie prezenți în birourile în care își desfășoară activitatea autoritățile administrative ale României și/sau să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul României. În cazul în care informațiile solicitate sunt incluse în documente la care funcționarii autorității solicitate din România au acces, funcționarii autorității solicitante din alt stat membru primesc copii ale acestor documente.

(2) În măsura în care acest lucru este permis potrivit legislației din România, acordul prevăzut la alin. (1) poate prevedea că, atunci când funcționarii autorității solicitante din alt stat membru sunt prezenți în timpul anchetelor administrative, ei pot intervieva diverse persoane și pot examina diverse registre. Refuzul unei persoane care face obiectul unei anchete de a respecta măsurile de control luate de funcționarii autorității solicitante din alt stat membru este tratat de către autoritatea solicitată din România drept un refuz împotriva propriilor săi funcționari.

(3) Funcționarii împuterniciți de statul membru solicitant prezenți în România potrivit alin. (1) trebuie să fie în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

§2. Cooperarea administrativă prin efectuarea de controale simultane

ARTICOLUL 274

Controale simultane

(1) În cazul în care România convine cu unul sau mai multe state membre să efectueze controale simultane, fiecare pe teritoriul propriu, ale uneia ori mai multor persoane care prezintă un interes comun sau complementar, pentru a face schimb cu informațiile astfel obținute, sunt aplicabile prevederile alin. (2) - (4).

(2) Autoritatea competentă din România identifică în mod independent persoanele pentru care intenționează să propună un control simultan. Ea notifică autorităților competente din celelalte state membre implicate orice cazuri pentru care propune efectuarea unui control simultan și indică motivele acestei alegeri, precum și perioada în care trebuie efectuate aceste controale.

(3) Autoritatea competentă din România decide dacă dorește să participe la controalele simultane și confirmă autorității competente care a propus controlul simultan acordul său sau îi comunică refuzul său motivat.

(4) Autoritatea competentă din România desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea și coordonarea operațiunii de control.

§3. Notificări administrative

ARTICOLUL 275

Cereri de notificare

(1) La cererea autorității competente a unui stat membru, autoritatea competentă din România comunică destinatarului, potrivit art. 41, toate actele și deciziile emise de autoritățile administrative ale statului membru solicitant și care se referă la aplicarea pe teritoriul său a legislației privind taxele și impozitele reglementate de prezentul **capitol**.

(2) Cererile de notificare precizează obiectul actului sau al deciziei care trebuie notificat(ă) și indică numele și adresa destinatarului, precum și orice alte informații care pot facilita identificarea acestuia.

(3) Autoritatea solicitată din România informează de îndată autoritatea solicitantă din alt stat membru cu privire la răspunsul său la cererea respectivă și îi comunică, în special, data la care actul sau decizia a fost notificat(ă) destinatarului.

(4) Autoritatea solicitantă din România formulează o cerere de notificare în temeiul prezentului articol numai în cazul în care nu este în măsură să efectueze notificarea potrivit normelor care reglementează notificarea instrumentelor în cauză în România sau în cazul în care o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate. Autoritatea competentă din România poate transmite orice document, prin scrisoare recomandată sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță, în mod direct unei persoane aflate pe teritoriul unui alt stat membru.

§4. Rezultatul utilizării informațiilor

ARTICOLUL 276

Condiții

- (1) În cazul în care autoritatea competentă din România furnizează informații în temeiul art. 267 sau 271, aceasta poate solicita autorității competente care primește informațiile să transmită rezultatul utilizării informațiilor primite. În cazul în care i se solicită un asemenea răspuns, autoritatea competentă din România care a primit informațiile transmite autorității competente care a furnizat informațiile rezultatul utilizării informațiilor, fără a aduce atingere normelor privind secretul fiscal și protecția datelor, aplicabile în România, în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de 3 luni de la momentul în care se cunoaște rezultatul utilizării informațiilor solicitate.
- (2) Autoritatea competentă din România transmite anual celorlalte state membre rezultatul utilizării informațiilor ce fac obiectul schimbului automat de informații, potrivit măsurilor practice convenite bilateral.

§5. Schimbul de experiență și de bune practici

ARTICOLUL 277

Sfera de aplicare și condiții

- (1) Împreună cu Comisia Europeană și celelalte state membre, autoritatea competentă din România examinează și evaluează cooperarea administrativă prevăzută de prezentul **capitol** și fac schimb de experiență în scopul îmbunătățirii acestei cooperări și, dacă este cazul, al elaborării unor norme în domeniile respective.
- (2) Alături de Comisia Europeană și celelalte state membre, autoritatea competentă din România poate elabora orientări cu privire la orice aspect considerat necesar pentru schimbul de bune practici și schimbul de experiență.

SECȚIUNEA a-4-a

Condiții aplicabile cooperării administrative

ARTICOLUL 278

Transmiterea de informații și documente

- (1) Informațiile comunicate României de către statele membre sub orice formă potrivit prezentului capitol intră sub incidența secretului profesional și se bucură de protecția conferită informațiilor de acest tip în temeiul legislației din România. Astfel de informații pot fi utilizate pentru administrarea și aplicarea legislației din România referitoare la taxele și impozitele prevăzute la art. 264. Aceste informații pot fi utilizate, de asemenea, pentru **stabilirea și recuperarea** altor taxe și impozite prevăzute la art. 290 sau pentru **stabilirea și recuperarea** contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială. De asemenea, acestea pot fi folosite în legătură cu procedurile judiciare și administrative care pot implica sancțiuni, inițiate ca urmare a încălcării legislației fiscale, fără a aduce atingere normelor și dispozițiilor generale care reglementează drepturile făptuitorului, suspectului sau inculpatului ori contravenientului, precum și ale martorilor în cadrul acestor proceduri.
- (2) Informațiile și documentele primite de România potrivit prezentului **capitol** pot fi utilizate în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1), cu permisiunea autorității competente a statului membru care comunică informații potrivit prezentului **capitol** și numai în măsura în care acest lucru este permis în temeiul legislației din România. O astfel de permisiune se acordă de România dacă informațiile pot fi utilizate în scopuri asemănătoare în România.
- (3) Dacă autoritatea competentă din România consideră că informațiile primite de la autoritatea competentă a unui alt stat membru pot fi utile, în scopurile prevăzute la alin. (1), autorității competente a unui al treilea stat membru, le poate transmite acesteia din urmă, cu condiția ca această transmitere să respecte normele și procedurile prevăzute de prezentul **capitol**. Autoritatea competentă din România informează autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile cu privire la intenția sa de a transmite informațiile

respective unui stat membru terț. În situația în care România este stat membru din care provin informațiile, aceasta se poate opune transmiterii informațiilor respective în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii comunicării din partea statului membru care dorește să transmită informațiile.

(4) Permisivitatea de a utiliza potrivit alin. (2) informațiile transmise în temeiul alin. (3) poate fi acordată numai de către autoritatea competentă din România.

(5) Informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente, precum și copiile certificate sau extrasele din aceste documente, obținute de autoritatea solicitată din alt stat membru și comunicate autorității solicitante din România în temeiul prezentului **capitol**, pot fi invocate ca dovezi de către organismele competente din România, în același mod ca informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente similare furnizate de o autoritate din România.

ARTICOLUL 279

Limite

(1) Autoritatea solicitată din România furnizează autorității solicitante dintr-un alt stat membru informațiile prevăzute la art. 267, cu condiția ca autoritatea solicitantă să fi epuizat sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit. Autoritatea solicitantă din România solicită informațiile prevăzute la art. 267 autorității solicitate din alt stat membru numai în situația în care au fost epuizate sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit.

(2) Prezentul **capitol** nu impune României obligația de a efectua anchete sau de a comunica informații, în cazul în care efectuarea acestor anchete sau obținerea informațiilor respective pentru propriile scopuri ar fi contrară legislației din România.

(3) Autoritatea competentă din România poate refuza să furnizeze informații, în cazul în care statul membru solicitant nu este în măsură, din motive juridice, să furnizeze informații similare.

(4) Furnizarea de informații poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui procedeu comercial sau a unor informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice.

(5) Autoritatea solicitată din România comunică autorității solicitante din alt stat membru motivele refuzului de a răspunde la cererea de informații.

ARTICOLUL 280

Obligații

(1) În cazul în care un stat membru solicită informații în temeiul prezentului **capitol**, România recurge la mecanismul său de colectare de informații pentru a obține informațiile solicitate, chiar dacă acestea nu îi sunt necesare pentru propriile scopuri fiscale. Această obligație nu aduce atingere art. 279 alin. (2) - (4), ale căror dispoziții nu pot fi în niciun caz interpretate în sensul autorizării României să refuze furnizarea informațiilor pentru simplul motiv că acestea nu prezintă un interes național.

(2) Prevederile art. 279 alin. (2) și (4) nu pot fi în niciun caz interpretate ca permițând autorității solicitate din România să refuze furnizarea de informații pentru simplul motiv că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent ori de administrator, sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(3) Fără a aduce atingere alin. (2), România poate refuza transmiterea informațiilor solicitate în cazul în care aceste informații se referă la perioade de impozitare dinainte de data de 1 ianuarie 2011, iar transmiterea unor astfel de informații ar fi putut fi refuzată în temeiul **art. 8 alin. (1) din Directiva 77/799/CEE** dacă ar fi fost solicitate înainte de data de 11 martie 2011.

ARTICOLUL 281

Lărgirea cooperării extinse oferite unei țări terțe

În cazul în care România oferă unei țări terțe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezentul **capitol**, România nu poate refuza o astfel de cooperare extinsă cu niciunul dintre celelalte state membre care doresc să inițieze o astfel de cooperare extinsă reciprocă cu România.

ARTICOLUL 282

Formulare-tip și formate electronice

(1) Cererile de informații și de anchete administrative formulate potrivit art. 267 și răspunsurile aferente, confirmările de primire, cererile de informații generale suplimentare și declarațiile de incapacitate sau de refuz formulate în temeiul art. 269 se trimit, în măsura posibilului, pe baza unui formular-tip adoptat de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 26 alin. (2) din Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE. Formularele-tip pot fi însoțite de rapoarte, declarații sau orice alte documente, precum și de copii certificate ori de extrase din acestea.

(2) Formularul-tip prevăzut la alin. (1) include cel puțin următoarele informații care trebuie furnizate de către autoritatea solicitantă:

a) identitatea persoanei care face obiectul examinării sau al anchetei;

b) scopul fiscal urmărit.

(3) În măsura în care se cunosc și în acord cu evoluțiile internaționale, autoritatea solicitantă din România poate furniza numele și adresa oricărei persoane despre care se crede că deține informațiile solicitate, precum și orice element care poate facilita colectarea de informații de către autoritatea solicitată din alt stat membru.

(4) Informațiile spontane și confirmarea acestora, prevăzute la art. 271 și, respectiv, art. 272, cererile de notificări administrative prevăzute la art. 275 și rezultatul utilizării informațiilor prevăzut la art. 276 se transmit prin intermediul formularului-tip adoptat de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 26 alin. (2) din Directiva 2011/16/UE.

(5) Schimbul automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 270 se efectuează utilizând un format electronic standardizat conceput pentru facilitarea unui astfel de schimb automat și bazat pe formatul electronic existent în temeiul **art. 9 din Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi**, care trebuie utilizat pentru toate tipurile de schimburi automate de informații, adoptat de Comisia Europeană potrivit procedurii prevăzute la art. 26 alin. (2) din Directiva 2011/16/UE.

ARTICOLUL 283

Măsuri practice

(1) Informațiile comunicate în temeiul prezentului **capitol** se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând rețeaua CCN.

(2) În situația în care Comisia Europeană efectuează orice adaptare a rețelei CCN, România este responsabilă să efectueze orice adaptare a sistemelor sale necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip prin intermediul rețelei CCN. România renunță la orice cerere de rambursare a cheltuielilor ocazionate de aplicarea prezentului **capitol**, exceptând, după caz, cheltuielile cu onorariile plătite experților.

(3) Cererile de cooperare, inclusiv cererile de notificare, și documentele anexate pot fi redactate în orice limbă aleasă de comun acord de autoritatea solicitată și autoritatea solicitantă. Cererile respective sunt însoțite de o traducere în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru al autorității solicitate numai în situații speciale, când autoritatea solicitată motivează cererea de traducere.

ARTICOLUL 284

Obligații speciale

Autoritatea competentă din România dispune toate măsurile necesare pentru:

a) a asigura o coordonare internă eficientă a măsurilor de organizare prevăzute la art. 266;

b) a stabili o cooperare directă cu autoritățile celorlalte state membre, prevăzute la art. 266;

c) a asigura buna funcționare a sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezentul **capitol**.

SECȚIUNEA A-5-a

Relațiile cu Comisia Europeană

ARTICOLUL 285

Evaluare

- (1) Autoritatea competentă din România împreună cu statele membre și Comisia Europeană examinează și evaluează funcționarea sistemului de cooperare administrativă prevăzut de Directiva 2011/16/UE și transpusă prin prezentul **capitol**.
- (2) Autoritatea competentă din România transmite Comisiei Europene orice informații pertinente necesare pentru evaluarea eficacității cooperării administrative prevăzute de prezentul **capitol** în ceea ce privește combaterea fraudei și a evaziunii fiscale.
- (3) Autoritatea competentă din România transmite Comisiei Europene o evaluare anuală a eficacității schimbului automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 270, precum și rezultatele practice obținute. Formularul și condițiile de transmitere a evaluării anuale se adoptă de către Comisia Europeană potrivit procedurii prevăzute la art. 26 alin. (2) din Directiva 2011/16/UE.
- (4) Informațiile comunicate Comisiei Europene de autoritatea competentă din România în temeiul alin. (2) și (3), precum și orice raport sau document elaborat de Comisia Europeană pe baza acestor informații pot fi transmise altor state membre. Astfel de informații transmise României intră sub incidența secretului profesional și beneficiază de protecția acordată informațiilor asemănătoare conform legislației din România. Rapoartele și documentele întocmite de Comisia Europeană pot fi utilizate de România doar în scopuri analitice, fără a se publica sau a se pune la dispoziția unei alte persoane ori a unui alt organism fără acordul expres al Comisiei Europene.

SECȚIUNEA a 6-a **Relațiile cu țările terțe**

ARTICOLUL 286

Schimbul de informații cu țările terțe

- (1) În cazul în care autoritatea competentă din România primește de la o țară terță informații care sunt în mod previzibil relevante pentru administrarea și aplicarea legilor din România în privința taxelor și impozitelor prevăzute la art. 264, autoritatea competentă din România poate, în măsura în care acest lucru este permis în temeiul unui acord cu țara terță respectivă, să comunice aceste informații autorităților competente ale statelor membre pentru care ar putea fi utile și oricărei autorități solicitante din alt stat membru.
- (2) Autoritatea competentă din România poate transmite unei țări terțe, potrivit normelor interne privind comunicarea datelor cu caracter personal către țările terțe, informații obținute în temeiul prezentului **capitol**, dacă toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:
- autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile și-a dat acordul cu privire la comunicarea acestora;
 - țara terță în cauză s-a angajat să coopereze pentru strângerea dovezilor care să ateste caracterul neregulamentar sau ilegal al tranzacțiilor care sunt susceptibile să contravină legislației fiscale ori să constituie o încălcare a acesteia.

SECȚIUNEA a-7-a **Dispoziții generale și finale**

ARTICOLUL 287

Protecția datelor

Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentului **capitol** se realizează cu respectarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare.

ARTICOLUL 288

Norma de transpunere a Directivei 2011/16/UE

Prezentul capitol transpune Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE.

CAPITOLUL II

Asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ARTICOLUL 289

Scopul

Prezentul capitol stabilește norme privind asistența în vederea recuperării în România a unor creanțe stabilite într-un alt stat membru al Uniunii Europene, precum și asistența în vederea recuperării într-un alt stat membru al Uniunii Europene a creanțelor stabilite în România.

ARTICOLUL 290

Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică următoarelor creanțe:

- a) tuturor taxelor, impozitelor și drepturilor de orice fel prelevate de către un stat membru sau în numele acestuia ori de către subdiviziunile sale teritoriale sau administrative, inclusiv autorități locale, sau în numele acestora ori în numele Uniunii Europene;
- b) rambursărilor, intervențiilor și altor măsuri care fac parte din sistemul de finanțare integrală sau parțială a Fondului European de Garantare Agricolă (FEAGA) și a Fondului European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), inclusiv sumelor care se percep în legătură cu aceste acțiuni;
- c) prelevărilor și altor drepturi prevăzute în cadrul organizării comune a pieței din sectorul zahărului.

(2) Prezentul capitol se aplică și pentru:

- a) sancțiunile administrative, amenzile, taxele și suprataxele în legătură cu creanțele pentru care se poate solicita asistență reciprocă potrivit alin. (1), care sunt stabilite de autoritățile administrative responsabile de perceperea taxelor, impozitelor sau drepturilor în cauză sau de desfășurarea de anchete administrative în privința acestora ori care sunt confirmate de organismele administrative sau judiciare la cererea autorităților administrative menționate;
- b) taxele pentru certificate și alte documente similare emise în legătură cu procedurile administrative privind taxele, impozitele și drepturile;
- c) **obligățiile fiscale accesorii** și costurile în legătură cu creanțele pentru care poate fi solicitată asistență reciprocă potrivit alin. (1) ori potrivit lit. a) sau b) a prezentului alineat, după caz.

(3) Prezentul capitol nu se aplică:

- a) contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială care trebuie plătite fie statului membru sau unei subdiviziuni a acestuia, fie instituțiilor de securitate socială de drept public;
- b) taxelor care nu sunt prevăzute la alin. (2);
- c) drepturilor de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilități publice;
- d) sancțiunilor cu caracter penal impuse în cadrul unei proceduri penale sau altor sancțiuni cu caracter penal care nu intră sub incidența prevederilor alin. (2) lit. a).

ARTICOLUL 291

Definiții

În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

- a) *autoritate solicitantă* – un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru care transmite o cerere de asistență cu privire la o creanță prevăzută la art. 290;
- b) *autoritate solicitată* – un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru căruia îi este transmisă o cerere de asistență;
- c) *persoană* – orice persoană fizică sau juridică, orice asocieră de persoane căreia îi este recunoscută, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natura ori forma acesteia, fie că are sau nu personalitate juridică, ce deține ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe, impozite sau drepturi care fac obiectul prezentului capitol;
- d) *mijloace electronice* – utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor și utilizarea transmisiei prin fir, a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;
- e) *rețea RCC* - platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (RCC) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

ARTICOLUL 292

Autoritatea competentă din România

- (1) Autoritățile competente din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol sunt:
 - a) Agenția Națională de Administrare Fiscală, pentru creanțele prevăzute la art. 290 alin. (1) **lit. a) și b)**;
 - b) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, pentru creanțele prevăzute la art. 290 alin. (1) lit. c).
- (2) Autoritățile prevăzute la alin. (1) sunt competente și pentru asistență la recuperarea creanțelor prevăzute la art. 290 alin. (2), aferente creanțelor principale pentru a căror asistență la recuperare sunt competente.
- (3) Prin ordin al ministrului finanțelor publice, la propunerea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, se desemnează biroul central de legătură, care este responsabil pentru contactele cu alte state membre în domeniul asistenței reciproce care face obiectul prezentului capitol, precum și pentru contactele cu Comisia Europeană.
- (4) Autoritățile competente din România pot desemna birouri de legătură care să fie responsabile de contactele cu alte state membre în materie de asistență reciprocă în ceea ce privește unul sau mai multe tipuri sau categorii specifice de taxe, impozite și drepturi prevăzute la art. 290.
- (5) În cazul în care un birou de legătură primește o cerere de asistență reciprocă ce necesită măsuri care nu țin de competența ce i-a fost atribuită, acesta înaintează cererea, fără întârziere, biroului competent, dacă este cunoscut, sau biroului central de legătură și informează autoritatea solicitantă în consecință.
- (6) Autoritățile competente din România informează Comisia cu privire la biroul său central de legătură și la orice birouri de legătură pe care le-a desemnat.
- (7) Toate comunicările sunt trimise de către biroul central de legătură sau în numele acestuia, de la caz la caz, cu acordul biroului central de legătură, asigurându-se eficiența comunicării.

SECȚIUNEA a 2-a

Schimbul de informații

ARTICOLUL 293

Furnizarea de informații

- (1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată furnizează orice informații pe care le apreciază că sunt relevante pentru autoritatea solicitantă, în vederea recuperării creanțelor sale prevăzute la art. 290. În scopul furnizării acestor informații, autoritatea solicitată asigură realizarea oricăror anchete administrative necesare pentru obținerea acestora.
- (2) Autoritatea solicitată nu este obligată să furnizeze informații:
 - a) pe care nu le-ar putea obține în vederea recuperării creanțelor similare născute în statul membru solicitat;
 - b) care ar divulga un secret comercial, industrial sau profesional;
 - c) a căror divulgare ar aduce atingere securității statului membru solicitat sau ar fi contrare ordinii publice a acestuia.

(3) Autoritatea solicitată nu poate refuza furnizarea de informații pentru simplul motiv că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent ori de administrator sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele de refuz al unei cereri de informații.

ARTICOLUL 294

Schimbul de informații fără cerere prealabilă

În cazul în care urmează să se efectueze o rambursare/restituire de impozite, taxe sau drepturi, altele decât taxa pe valoarea adăugată, către o persoană stabilită ori având domiciliul într-un alt stat membru, statul membru din care urmează să se efectueze rambursarea/restituirea poate informa statul membru unde este stabilită sau unde își are domiciliul persoana respectivă cu privire la rambursarea/restituirea ce urmează a se efectua.

ARTICOLUL 295

Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

(1) Prin acord între autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată și în concordanță cu procedurile stabilite de autoritatea solicitată, funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă pot, în vederea promovării asistenței reciproce prevăzute de prezentul capitol:

a) să fie prezenți în birourile în care autoritățile administrative ale statului membru solicitat își desfășoară activitatea;

b) să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;

c) să însoțească funcționarii competenți din statul membru solicitat în cursul procedurilor judiciare din respectivul stat membru.

(2) Acordul prevăzut la alin. (1) lit. b) poate prevedea ca funcționarii din statul membru solicitant să poată intervieva persoane și examina registre, în cazul în care legislația în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru.

(3) Funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă care utilizează posibilitățile oferite prin alin. (1) și (2) sunt în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

SECȚIUNEA a 3-a

Asistență pentru notificarea documentelor

ARTICOLUL 296

Cererea de notificare a anumitor documente referitoare la creanțe

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată notifică persoanei căreia îi sunt destinate, denumită în continuare destinatar, toate actele și deciziile, inclusiv pe cele de natură judiciară, privind o creanță sau recuperarea acesteia, emise de statul membru solicitant.

(2) Cererea de notificare prevăzută la alin. (1) este însoțită de un formular-tip care conține cel puțin următoarele informații:

a) numele, adresa și orice alte informații utile pentru identificarea destinatarului;

b) scopul notificării și termenul în care aceasta ar trebui efectuată;

c) o descriere a documentelor anexate, a tipului de creanță și a valorii creanței pentru care se formulează cererea;

d) numele, adresa și alte date de contact cu privire la biroul responsabil de documentele anexate și, în cazul în care este diferit, biroul de la care se pot obține informații suplimentare privind documentele notificate sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.

(3) Autoritatea solicitantă depune o cerere de notificare în temeiul prezentului capitol numai atunci când nu poate efectua notificarea în conformitate cu normele care reglementează notificarea documentului în cauză în statul membru solicitant sau atunci când o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate.

(4) Autoritatea solicitată informează de îndată autoritatea solicitantă în privința oricărei acțiuni întreprinse în urma cererii de notificare, în special în legătură cu data notificării documentului către destinatar.

ARTICOLUL 297

Mijloace de notificare

- (1) Autoritatea solicitată se asigură că procedura de notificare în statul membru solicitat se efectuează potrivit reglementărilor legale și practicilor administrative naționale în vigoare în statul membru solicitat.
- (2) Prevederile alin. (1) nu aduc atingere niciunei alte forme de notificare utilizate de o autoritate competentă a statului membru solicitant, în conformitate cu normele în vigoare în respectivul stat membru.
- (3) O autoritate competentă stabilită pe teritoriul statului membru solicitant poate notifica direct orice document prin scrisoare recomandată sau prin poștă electronică unei persoane dintr-un alt stat membru.

SECȚIUNEA a 4-a

Măsurile asigurătorii sau de recuperare

ARTICOLUL 298

Cererea de recuperare

- (1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată recuperează creanțele care fac obiectul unui titlu ce permite executarea în statul membru solicitant.
- (2) De îndată ce autoritatea solicitantă are cunoștință despre orice informații relevante cu privire la cazul care a motivat cererea de recuperare, aceasta le transmite autorității solicitate.

ARTICOLUL 299

Condiții aplicabile cererilor de recuperare

- (1) Autoritatea solicitantă nu poate formula o cerere de recuperare dacă și atâta vreme cât creanța și/sau titlul care permite executarea acesteia în statul membru solicitant sunt contestate în statul membru respectiv, cu excepția cazurilor în care se aplică art. 302 alin. (6).
- (2) Înainte ca autoritatea solicitantă să formuleze o cerere de recuperare se aplică procedurile de recuperare adecvate disponibile în statul membru solicitant, cu următoarele excepții:
 - a) atunci când este evident că nu există active pentru recuperare în statul membru solicitant sau că astfel de proceduri nu vor duce la plata integrală a creanței și că autoritatea solicitantă deține informații specifice care indică faptul că persoana în cauză are active în statul membru solicitat;
 - b) atunci când aplicarea unor astfel de proceduri în statul membru solicitant ar cauza dificultăți disproporționate.

ARTICOLUL 300

Titlul executoriu și alte documente însoțitoare

- (1) Orice cerere de recuperare este însoțită de un titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat. Acest titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat reflectă conținutul principal al titlului inițial care permite executarea și constituie baza unică a măsurilor asigurătorii și de recuperare luate în statul membru solicitat. Acesta nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în respectivul stat membru.
- (2) Titlul uniform care permite executarea conține cel puțin următoarele informații:
 - a) informații relevante pentru identificarea titlului inițial care permite executarea, o descriere a creanței, inclusiv natura acesteia, perioada acoperită de creanță, orice date relevante pentru procesul de executare și valoarea creanței și diferitele componente ale acesteia, precum creanța principală și creanțele fiscale accesorii datorate;
 - b) numele, adresa și alte informații utile pentru identificarea debitorului;
 - c) numele, adresa și alte date de contact cu privire la biroul responsabil de evaluarea creanței și, în cazul în care acesta este diferit, biroul de la care se pot obține informații suplimentare privind creanța sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.

(3) Cererea de recuperare a unei creanțe poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță emise de statul membru solicitant.

ARTICOLUL 301

Recuperarea creanței

(1) În scopul recuperării creanței în statul membru solicitat, orice creanță pentru care a fost formulată o cerere de recuperare este tratată ca și când ar fi o creanță a statului membru solicitat, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel. Autoritatea solicitată utilizează prerogativele conferite și procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanțelor cu privire la aceleași taxe, impozite sau drepturi ori, în absența acestora, cu privire la taxe, impozite sau drepturi similare, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(2) Dacă autoritatea solicitată consideră că pe teritoriul statului său nu se colectează taxe, impozite sau drepturi identice ori similare, aceasta utilizează prerogativele conferite și procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanțelor rezultate din impozitul pe venitul persoanelor fizice, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(3) Statul membru solicitat nu este obligat să acorde creanțelor altor state membre preferințele acordate pentru creanțe similare apărute în respectivul stat membru, cu excepția cazurilor în care statele membre vizate convin altfel sau există dispoziții contrare în legislația statului membru solicitat. Un stat membru care acordă preferințe pentru creanțe altui stat membru nu poate refuza acordarea aceluiași facilități pentru aceleași creanțe sau pentru creanțe similare altor state membre, în aceleași condiții.

(4) Statul membru solicitat recuperează creanța în moneda sa națională.

(5) Autoritatea solicitată informează cu diligența necesară autoritatea solicitantă cu privire la orice acțiune întreprinsă cu privire la cererea de recuperare.

(6) Începând cu data la care este primită cererea de recuperare, autoritatea solicitată percepe dobânzi pentru plata cu întârziere, potrivit legislației în vigoare în statul membru solicitat. În cazul României sunt aplicabile prevederile art. 156.

(7) Autoritatea solicitată poate, în cazul în care legislația în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru, să acorde debitorului un termen de plată sau să acorde pentru aceste creanțe eşalonarea la plată și să perceapă dobândă în acest sens. Autoritatea solicitată informează ulterior autoritatea solicitantă cu privire la orice astfel de decizie.

(8) Fără a aduce atingere art. 308 alin. (1), autoritatea solicitată îi transferă autorității solicitante sumele recuperate aferente creanței, precum și dobânzile prevăzute la alin. (6) și (7).

ARTICOLUL 302

Litigii

(1) Litigiile cu privire la creanță, la titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau la titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat și litigiile legate de validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant sunt de competența autorităților competente ale statului membru solicitant. Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanța, titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat este contestat(ă) de o parte interesată, autoritatea solicitată informează respectiva parte interesată că o astfel de acțiune trebuie introdusă de aceasta din urmă în fața autorității competente a statului membru solicitant, potrivit legislației în vigoare în statul respectiv.

(2) Litigiile cu privire la măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau cu privire la validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitat sunt introduse în fața organismului competent pentru soluționarea litigiului al statului membru respectiv, potrivit legislației în vigoare a acestui stat.

(3) Atunci când una dintre acțiunile prevăzute la alin. (1) a fost introdusă în fața organismului competent al statului membru solicitant, autoritatea solicitantă informează autoritatea solicitată cu privire la aceasta și precizează care sunt elementele creanței ce nu fac obiectul contestației.

(4) De îndată ce autoritatea solicitată primește informațiile prevăzute la alin. (3), fie din partea autorității solicitante, fie din partea părții interesate, aceasta suspendă procedura de executare în ceea ce privește partea

contestată a creanței, în așteptarea deciziei organismului competent în materie, cu excepția cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară, potrivit alin. (6).

(5) La cererea autorității solicitante sau în cazul în care se consideră necesar de către autoritatea solicitată, fără să se aducă atingere art. 304, autoritatea solicitată poate recurge la măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea, în măsura în care reglementările legale în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru.

(6) Potrivit reglementărilor legale și practicilor administrative în vigoare în statul membru în care își are sediul, autoritatea solicitantă poate cere autorității solicitate să recupereze o creanță contestată sau o parte contestată a creanței, în măsura în care reglementările legale și practicile administrative în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru. Orice astfel de cerere se motivează. Dacă rezultatul ulterior al contestației este favorabil debitorului, autoritatea solicitantă are obligația de a rambursa orice sumă recuperată, precum și de a plăti orice compensație datorată, potrivit reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitat.

(7) Dacă autoritățile competente ale statului membru solicitant sau ale statului membru solicitat au inițiat o procedură amiabilă, iar rezultatul procedurii poate afecta creanța cu privire la care a fost solicitată asistență, măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate până la încheierea procedurii respective, cu excepția cazurilor de urgență imediată datorate fraudei sau insolvenței. În cazul în care măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate, sunt aplicabile prevederile alin. (5).

ARTICOLUL 303

Modificarea sau retragerea cererii de asistență pentru recuperare

(1) Autoritatea solicitantă informează imediat autoritatea solicitată cu privire la orice modificare ulterioară adusă cererii sale de recuperare sau cu privire la retragerea cererii sale, precizând motivele modificării sau retragerii acesteia.

(2) Dacă modificarea cererii este rezultatul unei decizii luate de organismul competent prevăzut la art. 302 alin. (1), autoritatea solicitantă comunică decizia respectivă împreună cu un titlu uniform revizuit care permite executarea în statul membru solicitat. Autoritatea solicitată continuă măsurile de recuperare pe baza titlului revizuit. Măsurile asigurătorii sau de recuperare deja luate pe baza titlului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat pot continua pe baza titlului revizuit, cu excepția cazului în care modificarea cererii se datorează lipsei de valabilitate a titlului inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau a titlului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat. Dispozițiile art. 300 și 302 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ARTICOLUL 304

Cererea de măsuri asigurătorii

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată ia măsurile asigurătorii necesare, dacă acestea sunt permise de legislația sa națională și în conformitate cu practicile sale administrative, pentru a asigura recuperarea în cazul în care creanța sau titlul care permite executarea în statul membru solicitant este contestat(ă) la momentul formulării cererii sau în cazul în care creanța nu face încă obiectul unui titlu care să permită executarea în statul membru solicitant, în măsura în care sunt, de asemenea, posibile măsuri asigurătorii, într-o situație similară, în temeiul legislației naționale și al practicilor administrative ale statului membru solicitant. Documentul elaborat pentru a permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant și referitor la creanța pentru care se solicită asistență reciprocă, dacă este cazul, însoțește cererea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitat. Acest document nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în statul membru solicitat.

(2) Cererea de măsuri asigurătorii poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță, emise în statul membru solicitant.

ARTICOLUL 305

Normele aplicabile cererilor de măsuri asigurătorii

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 304 sunt aplicabile, în mod corespunzător, dispozițiile art. 298 alin. (2), art. 301 alin. (1) - (5), art. 302 și 303.

ARTICOLUL 306

Limite ale obligațiilor autorității solicitate

- (1) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la art. 298 - art. 304 dacă recuperarea creanței este de natură să genereze, din cauza situației debitorului, grave dificultăți de ordin economic sau social în statul membru solicitat, în măsura în care reglementările legale și practicile administrative în vigoare în respectivul stat membru permit o astfel de excepție în cazul creanțelor naționale.
- (2) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la art. 293 și la art. 295 - 304 dacă cererea inițială de asistență, potrivit art. 293, 295, 296, 298 sau 304, este efectuată cu privire la creanțe care au o vechime mai mare de 5 ani, acest termen începând de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant și până la momentul cererii inițiale de asistență. În cazul în care creanța sau titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sunt contestate, termenul de 5 ani începe din momentul în care în statul membru solicitant se stabilește faptul că nu mai este posibilă contestarea creanței sau a titlului care permite executarea. În cazul în care se acordă o amânare a plății sau un plan de eșalonare a plății de către autoritățile competente din statul membru solicitant, termenul de 5 ani începe din momentul în care întregul termen de plată a expirat. Cu toate acestea, în aceste cazuri, autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistență cu privire la creanțe care sunt mai vechi de 10 ani, termen calculat de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant.
- (3) Un stat membru nu este obligat să acorde asistență dacă valoarea totală a creanțelor reglementate de prezentul capitol, pentru care se solicită asistență, este mai mică de 1.500 euro.
- (4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele refuzului unei cereri de asistență.

ARTICOLUL 307

Aspecte privind prescripția

- (1) Aspectele privind termenele de prescripție sunt reglementate exclusiv de legislația în vigoare în statul membru solicitant.
- (2) În ceea ce privește suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia, în temeiul unei cereri de asistență, care au drept efect suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru solicitat, sunt considerate a avea același efect în statul membru solicitant, cu condiția ca efectul corespunzător să fie prevăzut în reglementările legale în vigoare în statul membru solicitant.
- (3) Dacă suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție nu este posibilă în temeiul reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitat, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia în temeiul unei cereri de asistență care, dacă ar fi fost efectuate de către autoritatea solicitantă în propriul stat membru sau în numele acesteia, ar fi dus la suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, potrivit legislației în vigoare în statul membru solicitant, sunt considerate a fi fost efectuate în statul membru solicitant, în ceea ce privește efectul respectiv.
- (4) Prevederile alin. (2) și (3) nu afectează dreptul autorităților competente din statul membru solicitant de a lua măsuri pentru a suspenda, întrerupe sau prelungi termenul de prescripție, potrivit reglementărilor în vigoare în statul membru respectiv.
- (5) Autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată se informează reciproc cu privire la orice acțiune care întrerupe, suspendă sau prelungeste termenul de prescripție a creanței pentru care au fost solicitate măsuri asigurătorii sau de recuperare sau care poate produce acest efect.

ARTICOLUL 308

Costuri

- (1) În plus față de sumele prevăzute la art. 301 alin. (8), autoritatea solicitată urmărește să recupereze de la debitor cheltuielile legate de recuperare pe care le-a suportat și le reține, potrivit reglementărilor legale în vigoare din statul membru solicitat.

(2) Statele membre renunță reciproc la toate cererile privind rambursarea cheltuielilor rezultate din asistența reciprocă pe care și-o acordă potrivit prezentului capitol.

(3) Cu toate acestea, în cazul unor recuperări care creează dificultăți deosebite, care implică cheltuieli foarte mari sau care se referă la crima organizată, autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată pot să convină asupra unor modalități de rambursare specifice cazurilor în speță.

(4) Fără a aduce atingere alin. (2) și (3), statul membru solicitant rămâne răspunzător față de statul membru solicitat pentru toate cheltuielile și toate pierderile suportate în legătură cu acțiunile recunoscute ca fiind nejustificate, în ceea ce privește fie fondul creanței, fie valabilitatea titlului emis de autoritatea solicitantă care permite executarea și/sau aplicarea de măsuri asigurătorii.

SECȚIUNEA a 5-a

Dispoziții generale aplicabile tuturor tipurilor de cereri de asistență

ARTICOLUL 309

Formulare-tip și mijloace de comunicare

(1) Cererile de informații în temeiul art. 293 alin. (1), cererile de notificare în temeiul art. 296 alin. (1), cererile de recuperare în temeiul art. 298 alin. (1) sau cererile de măsuri asigurătorii în temeiul art. 304 alin. (1) se transmit prin mijloace electronice, utilizându-se un formular-tip, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice. În măsura posibilului, aceste formulare se folosesc și pentru comunicările ulterioare cu privire la cerere.

(2) Titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat, documentul care permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant și celelalte documente prevăzute la art. 300 și 304 se transmit, de asemenea, prin mijloace electronice, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(3) Formularul-tip poate fi însoțit, dacă este cazul, de rapoarte, declarații și orice alte documente sau de copii certificate pentru conformitate sau extrase din acestea, care sunt, de asemenea, transmise pe cale electronică, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(4) Formularele-tip și comunicările pe cale electronică pot, de asemenea, să fie utilizate pentru schimbul de informații în temeiul art. 294.

(5) Dispozițiile alin. (1) - (4) nu se aplică informațiilor și documentației obținute prin prezența în birourile administrative dintr-un alt stat membru sau prin participarea la anchetele administrative dintr-un alt stat membru, potrivit art. 295.

(6) În cazul în care comunicările nu se efectuează pe cale electronică sau prin intermediul formularelor-tip, acest lucru nu va afecta valabilitatea informațiilor obținute sau a măsurilor luate pentru executarea cererii de asistență.

ARTICOLUL 310

Limba utilizată

(1) Toate cererile de asistență, formularele-tip pentru notificare și titlurile uniforme care permit executarea în statul membru solicitat sunt trimise în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau sunt însoțite de o traducere în una dintre aceste limbi. Faptul că anumite părți sunt scrise într-o limbă alta decât limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat nu afectează valabilitatea acestora sau a procedurii, în măsura în care acea limbă este stabilită de comun acord între statele membre interesate.

(2) Documentele a căror notificare este solicitată potrivit art. 296 pot fi transmise autorității solicitate într-o limbă oficială a statului membru solicitant.

(3) În cazul în care o cerere este însoțită de alte documente decât cele prevăzute la alin. (1) și (2), autoritatea solicitată poate, dacă este necesar, să ceară autorității solicitante o traducere a acestor documente în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau în orice altă limbă asupra căreia statele membre interesate au convenit bilateral.

ARTICOLUL 311

Divulgarea informațiilor și a documentelor

(1) Informațiile comunicate sub orice formă, în temeiul prezentului capitol, sunt reglementate de obligația păstrării secretului fiscal și beneficiază de protecția acordată informațiilor similare în temeiul legislației naționale a statului membru care le-a primit. Astfel de informații pot fi utilizate în scopul aplicării de măsuri asigurătorii sau de executare în privința creanțelor care intră sub incidența prezentului capitol. De asemenea, astfel de informații pot fi utilizate pentru evaluarea și impunerea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială.

(2) Persoanele acreditate în mod corespunzător de Autoritatea de Acreditare de Securitate a Comisiei Europene pot avea acces la aceste informații numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru întreținerea și dezvoltarea rețelei RCC.

(3) Statul membru care furnizează informațiile permite utilizarea acestora în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1) în statul membru care primește informațiile, în cazul în care, în temeiul legislației statului membru care furnizează informațiile, informațiile pot fi utilizate în scopuri similare.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă sau solicitată consideră că informațiile obținute în temeiul prezentului capitol ar putea fi folositoare, în scopurile prevăzute la alin. (1), unui al treilea stat membru, ea poate să transmită respectivele informații acestui al treilea stat membru, cu condiția ca transmiterea acestor informații să fie conformă cu normele și procedurile stabilite în prezentul capitol. Aceasta informează statul membru de la care provin informațiile cu privire la intenția sa de a transmite informațiile respective unui stat membru terț. Statul membru de la care provin informațiile se poate opune acestei transmiteri a informațiilor, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a primit comunicarea din partea statului membru care dorește să transmită informațiile.

(5) Permisivitatea de a utiliza, în temeiul alin. (3), informații care au fost transmise în temeiul alin. (4) poate fi acordată numai de către statul membru de unde provin informațiile.

(6) Informațiile comunicate sub orice formă în temeiul prezentului capitol pot fi invocate sau utilizate drept probe de toate autoritățile din statul membru care primește informațiile, pe aceeași bază ca și informațiile similare obținute în respectivul stat.

SECȚIUNEA a 6-a

Dispoziții finale

ARTICOLUL 312

Aplicarea altor acorduri privind asistența

(1) Prezentul capitol nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații de furnizare de asistență mai extinsă, care decurge din acorduri sau înțelegeri bilaterale ori multilaterale, inclusiv în domeniul notificării actelor judiciare sau extrajudiciare.

(2) În cazul în care România încheie astfel de acorduri sau înțelegeri bilaterale ori multilaterale cu privire la aspecte reglementate de prezentul capitol și care nu se referă la cazuri individuale, informează fără întârziere Comisia în acest sens.

(3) Atunci când acordă asistență reciprocă mai extinsă în temeiul unui acord sau al unei înțelegeri bilateral(e) ori multilateral(e), România poate utiliza rețeaua de comunicații electronice și formularele-tip adoptate pentru punerea în aplicare a prezentului capitol.

ARTICOLUL 313

Norme de aplicare

Normele de aplicare a dispozițiilor art. 292 alin. (3) și (4), art. 293 alin. (1), art. 296, art. 298, art. 300 alin. (1) și (2), art. 301 alin. (5) - (8), art. 303, art. 304 alin. (1) și ale art. 309 alin. (1) - (4) sunt normele aprobate de Comisie.

ARTICOLUL 314

Raportare

(1) România, prin intermediul biroului central de legătură, informează Comisia anual, cel târziu până la 31 martie, cu privire la următoarele:

- a) numărul de cereri de informații, de comunicare și de recuperare sau de măsuri asigurătorii transmise fiecărui stat membru solicitat și primite de la fiecare stat membru solicitant în fiecare an;
- b) valoarea creanțelor pentru care se solicită asistență pentru recuperare și sumele recuperate.

(2) România, prin intermediul biroului central de legătură, poate furniza, de asemenea, orice alte informații care ar putea fi folositoare pentru a evalua asistența reciprocă oferită în temeiul prezentului capitol.

ARTICOLUL 315

Norma de transpunere a Directivei 2010/24/UE

Prezentul capitol transpune Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri.

Titlul XI

Prevederi speciale privind administrarea impozitelor și taxelor locale

ARTICOLUL 316

Competența teritorială a compartimentelor de specialitate ale autorităților administrației publice locale

Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului local al unei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale se realizează prin organele fiscale ale autorităților administrației publice locale, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

ARTICOLUL 317

Conflictul de competență în cazul organelor fiscale ale autorităților administrației publice locale

(1) În cazul în care există un conflict de competență între organele fiscale ale autorităților administrației publice locale, sau un organ fiscal al Agenției Naționale de Administrare Fiscală și un organ fiscal al autorităților administrației publice locale, conflictul de competență ivit se poate soluționa amiabil, sub coordonarea reprezentanților desemnați în acest scop de Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice. Dacă conflictul de competență nu se poate soluționa pe cale amiabilă, sau soluționarea amiabilă eșuează, conflictul se soluționează de către Comisia fiscală centrală. În această situație, Comisia se completează cu câte un reprezentant al structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale, precum și al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

(2) În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale, conflictul de competență în sensul prezentului articol nu vizează conflictul apărut în legătură cu modul de delimitare a teritoriului între unitățile administrativ-teritoriale.

(3) În cazul în care există un conflict cu privire la delimitarea teritoriului între două sau mai multe unități administrativ teritoriale cu privire la aceeași materie impozabilă până la clarificarea conflictului, contribuabilul plătește impozitele și taxele locale la organul fiscal la care a depus declarația de impunere. Celelalte organe fiscale trebuie să se abțină de la orice acțiune de percepere a impozitelor și taxelor locale. Impozitele și taxele locale plătite de contribuabil rămân venit al bugetului local la care au fost plătite chiar dacă după soluționarea conflictului dreptul de impunere aparține altui organ fiscal.

ARTICOLUL 318

Emiterea actelor administrative prin intermediul centrului de imprimare masivă de către organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

(1) Prin ordin comun al **ministrului dezvoltării regionale și administrației publice** și al ministrului finanțelor publice se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care pot fi emise în condițiile **art. 40 alin. (5)** de către organele fiscale ale autorităților administrației publice locale.

(2) Actele administrative prevăzute la alin. (1) se emit în condițiile art. 40 alin. (5) dacă prin hotărâre a consiliului local se stabilește că organele fiscale ale autorităților administrației publice locale respective au în dotare sau au acces la un centru de imprimare masivă.

(3) **Actul administrativ fiscal emis de compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale în formă electronică se semnează cu semnătura electronică extinsă a autorității administrației publice locale din care face parte organul fiscal emitent.**

(4) Prin ordin comun al **ministrului dezvoltării regionale și administrației publice** și al ministrului finanțelor publice se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care pot fi emise în condițiile alin. (2) de către organele fiscale ale autorităților administrației publice locale, iar consiliile locale stabilesc, prin hotărâre, dacă organele fiscale din cadrul autorității administrației publice locale respective pot emite acte administrative fiscale în condițiile alin. (2).

ARTICOLUL 319

Comunicarea actelor administrativ-fiscale prin publicitate de către organele fiscale ale autoritățile administrației publice locale

(1) În cazul în care comunicarea actelor administrativ-fiscale emise de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale, nu a fost posibilă potrivit regulilor prevăzute la art. 41 alin. (2) sau (3), aceasta se realizează prin publicitate.

(2) Comunicarea prin publicitate se face prin afișarea, concomitent, la sediul acestora și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective. În lipsa paginii de internet proprii, publicitatea se face pe pagina de internet a consiliului județean.

ARTICOLUL 320

Identificarea contribuabililor

În scopul administrării impozitelor și taxelor locale, contribuabilii se identifică la organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale, astfel:

- a) persoanele fizice, prin codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;**
- b) persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, prin numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal potrivit art. 75;**
- c) persoanele juridice, prin codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal potrivit art. 75.**

ARTICOLUL 321

Reguli speciale privind inspecția fiscală în cazul organelor fiscale ale autorităților administrației publice locale

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale activitatea de inspecție fiscală se organizează și se desfășoară în baza unor programe anuale, trimestriale și lunare aprobate în condițiile stabilite prin acte ale autorităților administrației publice locale.

(2) Organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale sunt obligate să colaboreze și să efectueze procedura de inspecție fiscală în cazul creanțelor fiscale datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(3) În situația în care debitorul datorează sau a datorat impozite și taxe la bugetul local și nu are sediul pe raza teritorială a respectivei unități administrativ-teritoriale sau a subdiviziunii unității administrativ-teritoriale a municipiului, organul fiscal din cadrul autorității administrației publice locale care administrează creanțele fiscale **ale bugetului local al unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale**, denumit în prezentul articol autoritate solicitantă, solicită, în scris, organului fiscal din cadrul autorității administrației publice locale în a cărui rază teritorială se află sediul contribuabilului, denumit în prezentul articol autoritate solicitată, efectuarea procedurii de inspecție fiscală.

(4) Pentru situația prevăzută la alin. (2) autoritatea solicitată are competență de a efectua inspecția fiscală și de a emite raportul de inspecție fiscală. Decizia de impunere se emite de către autoritatea solicitantă în baza raportului de inspecție fiscală întocmit de autoritatea solicitată.

(5) În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale, condițiile și modalitățile de suspendare a unei inspecții fiscale se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ARTICOLUL 322

Evidența creanțelor fiscale administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

(1) Evidența creanțelor fiscale administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale se ține în cadrul rolurilor care se întocmesc de organele fiscale competente.

(2) În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale, accesul contribuabililor la evidența fiscală se efectuează potrivit procedurii aprobate prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

ARTICOLUL 323

Certificatul de atestare fiscală emis de organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale

(1) Certificatul de atestare fiscală se emite de organul fiscal, la solicitarea contribuabilului. Certificatul se emite și la solicitarea autorităților publice în cazurile și în condițiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, a notarului public, precum și la solicitarea împuternicitului contribuabilului.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidența creanțelor fiscale a organului fiscal competent și cuprinde creanțele fiscale exigibile, existente în sold în prima zi a lunii următoare depunerii cererii.

(3) Certificatul de atestare fiscală se emite în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data solicitării și poate fi utilizat de contribuabil pe toată perioada lunii în care se emite. Pe perioada de utilizare, certificatul poate fi prezentat de contribuabil, în original sau în copie legalizată, oricărui solicitant.

(4) Pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor și a mijloacelor de transport, contribuabilii trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor fiscale de plată datorate autorității administrației publice locale în a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrăinează, potrivit alin. (2), inclusiv sumele reprezentând amenzi existente în evidența organului fiscal. Pentru bunul care se înstrăinează, impozitul datorat este cel recalculat pentru a reflecta perioada din an în care impozitul se aplică persoanei care înstrăinează, potrivit Codului fiscal.

(5) Actele prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, cu încălcarea prevederilor alin. (4), sunt nule de drept.

(6) Prevederile alin. (4) și (5) nu sunt aplicabile în cazul procedurii de executare silită, procedurii insolvenței și procedurilor de lichidare.

(7) Creanțele fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu se înscriu în certificatul de atestare fiscală.

(8) Eliberarea certificatului de atestare fiscală nu este supusă taxelor extrajudiciare de timbru.

ARTICOLUL 324

Stabilirea unor termene de plată în cazul creanțelor administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

Pentru creanțele fiscale ale bugetelor locale care nu au prevăzute termene de plată, acestea se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

ARTICOLUL 325

Dispoziții privind efectuarea plății impozitelor și taxelor locale

Plata creanțelor fiscale cuvenite bugetelor locale se efectuează de către debitori, distinct pe fiecare tip de creanță fiscală.

ARTICOLUL 326

Ordinea stingerii obligațiilor fiscale datorate bugetelor locale

(1) În cazul în care suma plătită de debitor nu este suficientă pentru a stinge toate obligațiile fiscale datorate unui buget local, atunci se sting datorii corelative aceluiași tip de creanță fiscală principală pe care o stabilește contribuabilul.

(2) În cazul în care debitorul nu indică creanța fiscală pe care vrea să o stingă, atunci se sting toate obligațiile fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi obligațiile fiscale accesorii, în ordinea vechimii.

ARTICOLUL 327

Reguli speciale privind înlesnirile la plată acordate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

(1) În cazul creanțelor administrate de organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale, conținutul cererii prin care se solicită eșalonarea și amânarea la plată, precum și documentele justificative care se anexează acestora se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(2) În cazul pierderii valabilității eșalonării la plată, pentru obligațiile fiscale principale rămase de plată din eșalonarea la plată acordată, se datorează de la data emiterii deciziei de eșalonare la plată până la data stingerii, majorări de întârziere potrivit prezentului cod.

(3) În cazul creanțelor administrate de organele fiscale din cadrul organelor fiscale ale autorităților administrației publice locale, procedura de eșalonare și amânare la plată se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

ARTICOLUL 328

Majorări de întârziere în cazul creanțelor datorate bugetelor locale

(1) Prin excepție de la prevederile art. 155 și art. 158 pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale datorate bugetelor locale, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

(2) Nivelul majorării de întârziere este de 2% din cuantumul obligațiilor fiscale principale neachitate în termen, calculată pentru fiecare lună sau fracțiune de lună, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

(3) Prevederile art. 155 - 164 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Pentru sumele de restituit de la bugetul local se datorează dobândă. Nivelul și modul de calcul al dobânzii sunt cele prevăzute la alin. (2).

ARTICOLUL 329

Reguli speciale privind executarea silită a creanțelor administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

(1) Autoritățile administrației publice locale sunt obligate să colaboreze și să efectueze procedura de executare silită a creanțelor fiscale datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(2) În situația în care debitorul nu are bunuri urmăribile pe raza teritorială a respectivei unități administrativ-teritoriale sau a subdiviziunii unității administrativ-teritoriale a municipiului, competența pentru efectuarea procedurii de executare silită revine organului fiscal în a cărui rază teritorială se află bunurile urmăribile.

(3) Organul fiscal din cadrul autorității administrației publice locale care administrează creanțele fiscale **ale bugetului local al unei unități administrativ-teritoriale**, denumit în prezentul articol autoritate solicitantă, solicită, în scris, organului fiscal din cadrul autorității administrației publice locale în a cărui rază teritorială

se află situate bunurile mobile sau imobile, denumit în prezentul articol autoritate solicitată, efectuarea procedurii de executare silită.

(4) Cererea conține, în mod obligatoriu, următoarele informații:

- a) datele de identificare a debitorului;
- b) valoarea creanței de recuperat;
- c) valoarea creanțelor fiscale accesorii stabilite, potrivit legii, până la data solicitării;
- d) contul în care se virează sumele încasate;
- e) orice date necesare pentru identificarea bunurilor urmăribile, dacă este cazul.

(5) Cererea este însoțită obligatoriu de o copie a titlului executoriu.

(6) Autoritatea solicitată confirmă, în scris, primirea cererii, în termen de 10 zile de la data primirii.

(7) Autoritatea solicitată poate refuza efectuarea procedurii de executare silită în următoarele cazuri:

- a) titlul executoriu nu este valabil;
 - b) cererea nu conține toate informațiile prevăzute la alin. (4).
- (8) Sumele realizate prin executare silită se virează autorității solicitante. Prevederile art. 235 se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 330

Transmiterea titlurilor executorii

(1) Instituțiile publice din subordinea unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organelor fiscale ale unităților administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

(2) Instituțiile publice finanțate total sau parțial de la bugetul local, care nu au organe de executare silită proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului local, spre executare silită, organelor fiscale ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

ARTICOLUL 331

Procedura de valorificare a bunurilor în cazul creanțelor administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

În cazul creanțelor administrate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale, procedura de evaluare și valorificare se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

ARTICOLUL 332

Deschiderea procedurii insolvenței

În vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii care se află în stare de insolvență, **organele fiscale** ale autorităților administrației publice locale, vor declara lichidatorilor creanțele existente, la data declarării, în evidența fiscală pe plătitor.

ARTICOLUL 333

Anularea creanțelor fiscale administrare de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

(1) În cazul creanțelor fiscale datorate bugetelor locale, prin hotărâre, autoritățile deliberative pot stabili plafonul creanțelor fiscale care pot fi anulate, **care nu poate depăși limita maximă prevăzută la art. 245.**

(2) Prevederile alin. (1) se aplică totalului creanțelor fiscale datorate și neachitate de debitori aflate în sold la data de 31 decembrie a anului.

ARTICOLUL 334

Competența de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor emise de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

Contestațiile formulate împotriva actelor administrative fiscale emise de organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale se soluționează de către aceste organe fiscale.

ARTICOLUL 335

Formularele utilizate de organele fiscale ale autorităților administrației publice locale

Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, pentru administrarea impozitelor și taxelor locale, se aprobă prin ordin comun al **ministrului dezvoltării regionale și administrației publice** și al ministrului finanțelor publice.

TITLUL XII

Sancțiuni

ARTICOLUL 336

Contravenții

(1) Constituie contravenții următoarele fapte:

- a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor de înregistrare fiscală, **de radiere a înregistrării fiscale** sau de mențiuni;
- b) neîndeplinirea la termen a obligațiilor de declarare prevăzute de lege, a bunurilor și veniturilor impozabile sau, după caz, a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume, precum și orice informații în legătură cu impozitele, taxele, contribuțiile, bunurile și veniturile impozabile, dacă legea prevede declararea acestora;
- c) nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 57 și art. 58 alin. (4);
- d) nerespectarea obligației prevăzute la art. 108 alin. (7);
- e) neducerea la îndeplinire a măsurilor stabilite potrivit art. 98 alin. (2), art. 99 alin. (4) și art. 108 alin. (8);
- f) nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 53;
- g) neîndeplinirea obligațiilor privind transmiterea la organul fiscal competent sau, după caz, la terțe persoane a formularelor și documentelor prevăzute de legea fiscală, altele decât declarațiile fiscale și declarațiile de înregistrare fiscală sau de mențiuni;
- h) nerespectarea de către bănci a obligațiilor privind furnizarea informațiilor și a obligațiilor de decontare prevăzute de prezentul cod;
- i) nerespectarea obligațiilor ce-i revin terțului poprit, potrivit prezentului cod;
- j) nerespectarea obligației de comunicare prevăzute la art. 221 alin. (9);
- k) refuzul debitorului supus executării silite de a preda bunurile organului de executare spre a fi sechestrate sau de a le pune la dispoziție acestuia pentru a fi identificate și evaluate;
 - l) refuzul de a prezenta organului fiscal bunurile materiale supuse impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale, în vederea stabilirii realității declarației fiscale;
- m) nereținerea, potrivit legii, de către plătitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă;
- n) reținerea și nevârsarea în totalitate, de către plătitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni;
- o) refuzul de a îndeplini obligația prevăzută la art. 52 alin. (1);
- p) nerespectarea obligației prevăzute la art. 125 alin. (8);
- r) efectuarea de operațiuni intracomunitare de către persoanele care au obligația înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari fără a fi înscrise, conform legii, în acest registru.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

- a) cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. c);
- b) cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 5.000 lei la 7.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. d);

- c) cu amendă de la 2.000 lei la 3.500 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. e) și f);
- d) cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. a), b), g) - k);
- e) cu amendă de la 1.000 lei la 8.000 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 4.000 lei la 27.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. l) - o);**
- f) cu amendă de la 10.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. p).
- g) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. r).
- (3) În cazul persoanelor fizice nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor de venit constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 500 lei.
- (4) În cazul asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică, contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amenda prevăzută pentru persoanele fizice.
- (5) Nedepunerea la termen a declarațiilor fiscale pentru obligațiile datorate bugetelor locale se sancționează potrivit Codului fiscal, cu modificările și completările ulterioare.
- (6) Sumele încasate în condițiile prezentului titlu se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

ARTICOLUL 337

Contravenții în cazul declarațiilor recapitulative

- (1) Constituie contravenții următoarele fapte:
- a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor recapitulative reglementate **de normele din Codul fiscal privind taxa pe valoarea adăugată;**
- b) depunerea de declarații recapitulative incorecte ori incomplete.
- (2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:
- a) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. a);
- b) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. b).
- (3) Nu se sancționează contravențional:
- a) persoanele care corectează declarația recapitulativă până la termenul legal de depunere a următoarei declarații recapitulative, dacă fapta prevăzută la alin. (1) lit. b) nu a fost constatată de organul fiscal anterior corectării;
- b) persoanele care, ulterior termenului legal de depunere, corectează declarațiile ca urmare a unui fapt neimputabil persoanei impozabile.

ARTICOLUL 338

Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor

- (1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către organele fiscale competente.
- (2) Sancțiunile contravenționale prevăzute la art. 336 – 337 se aplică, după caz, persoanelor fizice sau persoanelor juridice. În cazul asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică, sancțiunile se aplică reprezentanților acestora.
- (3) În cazul aplicării sancțiunii amenzii potrivit art. 336 și art. 337, contribuabilul are posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute în prezentul cod, agentul constatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal de constatare și sancționare contravențională.

ARTICOLUL 339

Dispoziții aplicabile

Dispozițiile prezentului titlu se completează cu dispozițiile legale referitoare la regimul juridic al contravențiilor.

TITLUL XIII

Dispoziții tranzitorii și finale

ARTICOLUL 340

Dispoziții privind regimul vamal

Neplata la termenul legal a impozitelor, taxelor sau altor sume care se datorează în vamă, potrivit legii, atrage interzicerea efectuării altor operațiuni de vămuire până la stingerea integrală a acestora.

ARTICOLUL 341

Dispoziții privind funcționarii publici din cadrul organelor fiscale

(1) În exercitarea atribuțiilor de serviciu funcționarii publici din cadrul organelor fiscale sunt investiți cu exercițiul autorității publice și beneficiază de protecție potrivit legii.

(2) Statul și unitățile administrativ-teritoriale răspund patrimonial pentru prejudiciile cauzate contribuabilului de funcționarii publici din cadrul organelor fiscale, în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

ARTICOLUL 342

Acte normative de aplicare

(1) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanțelor fiscale de către Agenția Națională de Administrare Fiscală se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, privind realizarea creanțelor bugetului general consolidat administrate de alte autorități publice care administrează creanțe fiscale, se aprobă prin ordin al ministrului de resort sau al conducătorului instituției publice, după caz.

ARTICOLUL 343

Scutirea organelor fiscale de plata taxelor

Organele fiscale sunt scutite de taxe, tarife, comisioane sau cauțiuni pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea administrării creanțelor fiscale, cu excepția celor privind comunicarea actului administrativ fiscal.

ARTICOLUL 344

Înscrierea creanțelor la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare

Agenția Națională de Administrare Fiscală este autorizată ca operator care, prin unitățile sale teritoriale, ca agenți împuterniciți, să înscrie garanțiile reale la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare pentru creanțele fiscale administrate de către organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru creanțele fiscale administrate de organele fiscale din cadrul autorităților administrației publice locale.

ARTICOLUL 345

Dispoziții privind termenele

Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

